รายงานผลการศึกษาขั้นสุดท้าย

โครงการวิจัยการบริหารจัดการความแตกต่างทางวัฒนธรรม
(Cultural Conflict Management)

โดย

Prof.Dr.Rüdiger Korff
Dr.Sascha Helbardt
รศ.ดร.สุรชาติ บำรุงสุข
นางสาว สุภาดา เจริญสวัสดิ์

โครงการวิจัยการบริหารจัดการความแตกต่างทางวัฒนธรรม
รายงานขั้นสุดท้าย

วัตถุประสงค์ของการศึกษา 1

กรอบทฤษฎีและวิธีการ.....2
- รูปแบบของชนกลุ่มน้อย.....4
- รัฐชาติและการเกิดชนกลุ่มน้อย.....4
- การอุบัติขององค์กรชนกลุ่มน้อยผ่านระบบองค์กรบริหารตนเอง.....5
- กรณีของทีโรลใต้และสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ประเทศไทย จากมุมมองเชิงโครงสร้าง.....6
- บทบาทของสื่อสำหรับการเกิดชนกลุ่มน้อยและการปรองดอง.....8

การสืบค้น.....12
- ประวัติศาสตร์ของความขัดแย้ง.....15
- สถานการณ์ปกครองตนเองอย่างอิสระ.....19
- ภาษา.....21
- สถานการณ์เศรษฐกิจการเมือง.....21
- การกระจายเสียงในทีโรลใต้.....23
- พื้นที่สาธารณะที่แตกหัก.....24
- ทีโรลใต้และภาคใต้ประเทศไทย.....26
- การกำกับเอกราชของทีโรลใต้.....27
- การแก้รัฐธรรมนูญในปี 2001.....31

สรุป.....33

วัตถุประสงค์ของการศึกษา
โครงการวิจัยการบริหารจัดการความแตกต่างทางวัฒนธรรม: ศักยภาพของสื่อในการปรองดอง ความขัดแย้ง กรณีศึกษาของทีโรลใต้

จากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างรัฐชาติในยุโรปหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ประเทศที่เคยเป็นเมืองขึ้นจักรวรรดิออสเตรียได้แยกออกเป็นรัฐอิสระ เช่น ฮังการี และเชคโกสโลวาเกีย ส่วนอื่นๆ ก็ได้ไปบูรณาการรวมกับรัฐอื่น เช่น ยูโกสโลวาเกีย และอิตาลี ตามสนธิสัญญา St.Germain ในปี 1920 สำหรับทีโรลได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของออสเตรีย ในศตวรรษที่ 14 และอีกส่วนได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของอิตาลี

คล้ายๆ กับเยอรมัน อิตาลีกลายเป็นรัฐชาติค่อนข้างช้า อิตาลีเพิ่งรวมชาติได้ ในปี 1861 ซึ่งประกอบไปด้วย รัฐ และจังหวัดอิสระหลายแห่ง เนื่องจากมีความแตกต่างกันทางเศรษฐกิจ และวัฒนธรรม เป็นอย่างมาก ภารกิจการสร้างชาติจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง ในทางตรงกันข้ามพวกที่มีแนวโน้มจะแยกตัวออกจากส่วนกลางอย่าง ซิซีลี ซาร์ดิเนีย เวนิซ และจังหวัดอื่นๆ ทางตอนเหนือนั้นถูกพูดถึงเป็นอย่างมาก ดังนั้นภารกิจ “Italinize” กับเขตแดนใหม่ของอิตาลีอย่างทีโรลใต้ จึงเป็นภารกิจที่มีความสำคัญเช่นกัน

ผลลัพธ์ที่ตามมา เกิดความตึงเครียดระหว่างการกลืนชาติอิตาลีกับการบูรณาการรัฐชาติอิตาลี และได้เพิ่มความหวาดระแวงทางวัฒนธรรมแก่ชนกลุ่มน้อยที่พูดภาษาเยอรมันในพื้นที่ การกดขี่และเพิกเฉยวัฒนธรรมเฉพาะถิ่นโดยรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงรัฐบาลฟาสซิสต์ (1922 - 1943) ได้ทำให้เกิดความไม่ไว้วางใจและการต่อต้านมากขึ้น ขณะที่การยอมรับไม่ได้มีการนำไปปฏิบัติใช้ หลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง แม้ว่าจะมีการตกลงกันในปี 1948 (สนธิสัญญา Gruber de-Gaspari) แต่ก็ยังมีการเคลื่อนไหวของชนกลุ่มน้อยอยู่ในกระบวนการระยะยาว ซึ่งความรุนแรงเข้ามามีบทบาทสำคัญ ซึ่งสุดท้ายแล้วปัญหาความขัดแย้งแก้ไขได้โดยการให้ปกครองตนเองอย่างอิสระตั้งแต่ปี 1972 เป็นต้นมา

ในกรณีของทีโรลใต้สามารถเป็นกรณีศึกษาของการต่อสู้ของชนกลุ่มน้อยที่เกี่ยวข้องกับความแย้งและความรุนแรงระหว่างชนกลุ่มน้อยและรัฐชาติ และกระบวนการปรองดอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งสื่อเป็นหนึ่งในปัญหาสำคัญที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง ดังนั้นกรณีนี้สามารถสร้างความเข้าใจอย่างลึกซึ้งได้ว่า การกำกับและจัดระบบสื่อสามารถมีบทบาทสนับสนุนความเข้าใจระหว่างกลุ่มต่างๆ ภายในเขตแดนหนึ่งๆ ได้

กรอบทฤษฎีและวิธีการ

ความแตกต่างทางวัฒนธรรมเป็นสิ่งปกติในสังคมทั่วไป ในงานของ Bourdieu ได้กล่าวถึงเรื่องวัฒนธรรมไว้ว่า ความแตกต่างทางวัฒนธรรมคือเค้าโครงสังคมทุกๆ สังคม ฉะนั้นคำถามที่ตามมาจึงไม่ใช่ว่าเรามีความแตกต่างทางวัฒนธรรมหรือไม่ เนื่องจากเป็นสิ่งที่มีอยู่แล้ว แต่เป็นนัยสำคัญอะไรที่ทำให้เกิดความเป็นชนกลุ่มน้อยและความขัดแย้ง นัยสำคัญมีความหมายสองความหมายดังต่อไปนี้

1. *นัยจากรัฐ* ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดที่สุดคือสถานะความเป็นพลเมือง ใครที่ไม่ยอมรับสถานะพลเมืองจะไม่สามารถมีส่วนร่วมทางการเมือง
2. *นัยระบบส่วนบุคคล* ในฐานะชนกลุ่มน้อย การระดมกำลัง และการรวมตัวของหลักการ ซึ่งเรามักจะเห็นจากภาษา และศาสนา เป็นต้น

มีความจำอย่างยิ่งที่ต้องสร้างความกระจ่างให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์และกลุ่มชนกลุ่มน้อย โดยกลุ่มชาติพันธุ์คือส่วนผสมระหว่างมุมมองทางวัฒนธรรมและมุมมองทางสังคม จากการศึกษาของ F.Barth พบว่าชาติพันธุ์คือความแตกต่างของกลุ่มๆ หนึ่งจากกลุ่มอื่นๆ ขณะที่การศึกษาของ Condominas Leach และ Keynes ทางตอนเหนือของประเทศไทย พบว่าชาติพันธุ์ไม่ใช่สิ่งที่ได้มาโดยกำเนิดและตายตัว แต่เป็นสิ่งที่แปรเปลี่ยนได้ง่าย เนื่องจากคนเราสามารถเปลี่ยนอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ได้โดยการแต่งงาน และอพยพย้ายถิ่น เป็นต้น จึงกล่าวได้ว่ากลุ่มชาติพันธุ์ได้มีการพัฒนารูปแบบระบบการเมืองของตนเอง

ขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์ได้มุ่งเน้นไปที่มุมมองทางวัฒนธรรมและสังคม ชนกลุ่มน้อยได้มีการอ้างถึงระบบกฎหมายการเมือง และเป็นไปได้ว่าชนกลุ่มน้อยนั้นสามารถเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ได้ด้วย อย่างไรก็ตามสถานะชนกลุ่มน้อยได้ถูกนิยามภายใต้เงื่อนไขทางการเมืองและกฎหมาย ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือกลุ่มชาติพันธุ์ที่เป็นชนกลุ่มใหญ่ (เช่น คนเยอรมันในประเทศเยอรมันและออสเตรีย) สามารถเป็นชนกลุ่มน้อยได้ในอีกประเทศหนึ่ง (เช่น คนเยอรมันในทีโรลใต้) กล่าวคือเขตแดนระหว่างรัฐมักสร้างสถานะความเป็นชนกลุ่มน้อยภายในประเทศ

นอกจากนี้การที่ชนกลุ่มน้อยเป็นชนกลุ่มน้อยนั้นเป็นเพราะว่าคนพวกนี้อยู่ภายใต้ระบบการเมืองที่ไม่ยอมรับสิทธิของพวกเขา ซึ่งอาจเป็นสิทธิทางเศรษฐกิจในเรื่องทรัพย์สินและการควบคุมทรัพยากร อย่างในกรณีของประเทศไอร์แลนด์ ที่คนไอริชไม่สามารถเป็นเจ้าของที่ดินได้เนื่องจากที่ดินเหล่านี้เป็นสมบัติของสหราชอาณาจักร ในกรณีของยุโรปที่มีการบูรณาการประเทศต่างๆ ในศตวรรษที่ 19 ซึ่งคำถามสำคัญที่ตามมาคือ คนยิวจะมีสถานะเป็นพลเมืองยุโรปหรือไม่ ส่วนในกรณีของประเทศเอกราชใหม่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อย่างมาเลเซียและพม่า คำถามที่ตามมาคือ คนอินเดียและจีนที่อพยพเข้ามาในช่วงเป็นเมืองอาณานิคมอยู่นั้นควรได้รับสิทธิเป็นพลเมืองเต็มตัวหรือไม่ ซึ่งมีความกลัวว่าคนต่างด้าวพวกนี้จะกลายมาเป็นคนผู้คุมอำนาจแทนที่อำนาจเก่าอย่างสหราชอาณาจักร สำหรับมาเลเซียโครงสร้างความแตกต่างระหว่างกลุ่มถูกสร้างขึ้นโดยยึดถือสิทธิพิเศษเป็นหลัก ขณะที่พม่าได้มีการขับไล่ชาวอินเดียออกไป

โดยสรุป สถานะความเป็นชนกลุ่มน้อยเกี่ยวโยงกับการยอมรับสิทธิทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวโยงกับภาษา ศาสนา และจารีต แท้จริงแล้ววัฒนธรรมสามารถเป็นความหมายสำคัญของการถูกตัดออกจากการเมืองและทรัพย์สิน รูปแบบที่พบเห็นได้ทั่วไปคือการตั้งศาสนาและภาษาประจำชาติเป็นความหมายของการเลือกปฏิบัติอย่างหนึ่ง ซึ่งคนที่ไม่พูดภาษาเดียวกันและนับถือศาสนาเดียวกันนี้จะมีสิทธิน้อยกว่าคนส่วนใหญ่

รูปแบบของชนกลุ่มน้อย

ความแตกต่างของชนกลุ่มน้อยกลุ่มต่างๆ ผันแปรไปตามรัฐที่สังกัดอยู่ ซึ่งมีความต่างจากกลุ่มชาติพันธุ์ ตรงที่ชนกลุ่มน้อยในภูมิภาคหนึ่งสามารถเป็นชนกลุ่มใหญ่ได้ในอีกภูมิภาคหนึ่ง กระนั้นการที่จะกล่าวถึงคนอินเดียและจีนเป็นชนกลุ่มน้อยนั้นเป็นเรื่องยาก เนื่องจากจำนวนประชากรทั้งสองประเทศนี้มีมากกว่าครึ่งของจำนวนประชากรโลก อย่างไรก็ตามก็ยังสามารถเป็นชนกลุ่มน้อยในที่อื่นๆ ได้ กรณีคล้ายๆ กันนี้เกิดขึ้นกับคนเยอรมันที่เป็นชนกลุ่มน้อยในทีโรลใต้ และคนมาเลย์ในสามจังหวัดภาคใต้ เป็นต้น ซึ่งในกรณีนี้ชนกลุ่มน้อยได้รับแรงสนับสนุนและการปกป้องทางการเมืองจากรัฐต้นสังกัดที่เป็นชนกลุ่มใหญ่ อีกทั้งความสัมพันธ์การเมืองภายในระหว่างชนกลุ่มใหญ่และชนกลุ่มน้อยได้กลายไปเป็นประเด็นการเมืองระหว่างประเทศ

ความเป็นชนกลุ่มน้อยสามารถเปลี่ยนเป็นชนกลุ่มใหญ่ได้ ซึ่งมันไม่ได้จำกัดอยู่แค่มุมมองของเรื่องอาณาเขตพรมแดนเท่านั้น กล่าวคือชนกลุ่มน้อยสามารถกลายเป็นชนกลุ่มใหญ่ได้ในเรื่องเฉพาะต่างๆ อย่างเช่นในกรณีของประเทศมาเลเซีย ที่คนจีนเป็นผู้มีอิทธิพลในภาคธุรกิจ ขณะที่คนอินเดียเป็นผู้มีอิทธิพลในอาชีพความชำนาญต่างๆ เป็นต้น

ระดับของความเป็นชนกลุ่มน้อยนั้นเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญ ว่ามีความสัมพันธ์แตกต่างจากชนกลุ่มใหญ่มากแค่ไหนในเรื่องของภาษา ศาสนา กิจกรรมทางเศรษฐกิจ และทิศทางทางการเมือง เป็นต้น ความสัมพันธ์เหล่านี้ไม่ได้เป็นตัวชี้วัดว่าจะเกิดปัญหาขัดแย้งหรือไม่ ซึ่งเป็นแค่ตัวชี้วัดเรื่องดังต่อไปนี้

1. *ปัญหาใดสามารถนำมาใช้เป็นประเด็นร่วมกันได้* ตัวอย่างเช่น การปลุกระดมสมาชิกชนกลุ่มน้อย โดยมีเจตนาร่วมกัน
2. *โอกาสการรวมเข้าด้วยกันให้กลายเป็นชนกลุ่มใหญ่มีอยู่จำกัดแค่ไหน* อย่างในกรณีปัญหาความขัดแย้งระหว่างเซอร์เบียและโครเอเชีย ที่ต่างพูดภาษาเซอร์โบ-โครเอเชียนและนับถือศาสนาคริสต์เหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่ประวัติศาสตร์ ซึ่งชาวโครเอเชียเคยร่วมมือกับนาซีต่อสู้กับพวกเซอร์เบีย

รัฐชาติและการเกิดชนกลุ่มน้อย

การเกิดขึ้นของชนกลุ่มน้อยเกิดขึ้นพร้อมๆ กับการเกิดรัฐชาติ เนื่องจากรัฐชาติเป็นส่วนผสมของระบบทางการเมืองกับมุมมองทางวัฒนธรรมเฉพาะ และรัฐชาติเป็นเพียงอำนาจเดียวที่สามารถประกาศสงคราม และควบคุมระบบสวัสดิการประชาชน อีกทั้งยังครอบครองแหล่งทรัพยากรทั้งหมดในเขตแดนตนเอง โดยทั่วไปแล้วเราสามารถแยกรูปแบบของรัฐชาติได้เป็นสองแบบ ดังต่อไปนี้

1. สหพันธรัฐ ที่ความแตกต่างทางวัฒนธรรมได้สร้างความเป็นชาติ และ/หรือผลประโยชน์ของแต่ละพื้นที่สร้างความเป็นรัฐ
2. รัฐเผด็จการเบ็ดเสร็จ ที่รูปแบบวัฒนธรรมเฉพาะได้ถูกนิยามไว้ และผู้ที่ไม่สอดคล้องกับรูปแบบจะถูกขนานนามว่าเป็นพวกอื่น และถูกแยกออกจากสังคม

กล่าวได้ว่ารูปแบบแรกคือการบูรณาการชนกลุ่มน้อยเข้าด้วยกันเหมือนดั่งการหลอมรวมในหม้อ ขณะที่รูปแบบที่สองได้สร้างความเป็นชนกลุ่มน้อยขึ้นมา

Anderson ได้อธิบายถึงความเป็นชาติไว้ว่าเป็นการสร้างจากล่างขึ้นบนในรูปแบบของสังคมจินตภาพ ขณะที่ Hobsbawm กล่าวว่าความเป็นรัฐชาติอาศัยการสร้างจากอภิชนเป็นหลัก ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่มุมมองความเป็นชาติจะต้องเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันของผู้คน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องศาสนา เศรษฐกิจ และสถาบัน ทั้งหมดต่างต้องเกี่ยวโยงกับประชาชนและเกิดการบูรณาการไม่ทางใดทางหนึ่ง จากที่กล่าวมาในข้างต้นมุมมองของ Anderson สามารถนำมาเชื่องโยงกับ Hobsbawm ได้ แต่ความคิดของ Weber ได้โต้แย้งว่ารัฐชาติสมัยใหม่นั้นสร้างขึ้นใหม่จากสังคมทุนนิยมยุคใหม่ โดยความคิดนี้ขัดกับความคิดที่ว่ามีการแบ่งแยกระหว่างอภิชนที่ปกครองรัฐกับประชาชน ซึ่งความคิดนี้บอกเป็นนัยว่าทุกคนต่างมีส่วนในการสร้างรัฐชาติเหมือนกัน อย่างไรก็ตามไม่มีความจำเป็นต้องนิยามความหมายของความเป็นชาติแต่อย่างใด

จากมุมมองในข้างต้น รูปแบบและโครงสร้างของรัฐชาติเชื่อมโยงใกล้ชิดกับเค้าโครงกลุ่มต่างๆ ภายในสังคม ซึ่งกลุ่มๆ หนึ่งอาจมีอิทธิพลเหนือกลุ่มอื่นๆ ส่งผลให้สิ่งท้าทายใดๆ ต่อกลุ่มอภิชนสามารถตีความได้ว่าเป็นสิ่งท้าทายต่อชาติ และในทำนองกลับกัน สังคมและรัฐนั้นไม่ได้แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง โดยสังคมเป็นเค้าโครงหนึ่งภายใต้รัฐ ขณะที่รัฐเป็นสถาบันที่มีอำนาจผ่านการใช้กฎหมายต่างๆ

กลับไปที่ข้อโต้แย้งข้างต้นจะพบว่ามีการอ้างถึงกลุ่มชาติพันธุ์ในมุมมองเชิงวัฒนธรรม ขณะที่ชนกลุ่มน้อยมีการอ้างถึงระบบกฎหมายบ้านเมือง ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างรัฐและสังคมคือตัวแทนความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์และชนกลุ่มน้อย ซึ่งรวมไปถึงชนกลุ่มน้อยที่กลายสภาพเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ด้วย

การอุบัติขององค์กรชนกลุ่มน้อยผ่านระบบองค์กรบริหารตนเอง

กระบวนการการก่อตั้งองค์กรนั้นเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นแล้วไม่สามารถหยุดได้ และเกี่ยวข้องกับสมาชิกกลุ่มชนกลุ่มน้อยทุกคน เพื่อให้เกิดความเป็นองค์กรจึงมีการปลูกเมล็ดพันธุ์ความคิดให้กับผู้คน ซึ่งมันได้ก่อให้เกิดกระบวนการที่ไม่สามารถหยุดได้ และมีอุดมการณ์ร่วมกัน ซึ่งกระบวนการมีทั้งหมด 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. *การอิ่มตัว* ไม่ได้หมายความว่ามีจำนวนสมาชิกเพิ่มขึ้นเยอะ แต่เป็นกระบวนการภายในอาณาเขตเฉพาะ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่แล้ว ในกรณีนี้จะทำให้ชนกลุ่มน้อยพวกนี้กลายเป็นชนกลุ่มใหญ่ในเขตแดนเฉพาะนั้นๆ
2. *การมัดรวมกันหลายๆ อย่าง* การสื่อสารระหว่างกันมีความเข้มแข็งมากขึ้นเรื่อย ซึ่งทำให้กระบวนการอิ่มตัวจางหายไป เป็นกระบวนการที่ความสัมพันธ์มีอิทธิพลเหนือกระบวนการอื่นๆ ยกตัวอย่างเช่น เมื่อก่อนคำพูดที่ว่าผมจะทำธุรกิจกับคนจีนด้วยกันเท่านั้น ได้กลายเป็นผมจะทำธุรกิจกับนักธุรกิจด้วยกันเท่านั้น เพียงแค่บังเอิญนักธุรกิจคนนั้นเป็นคนจีน เป็นต้น
3. *การรวมเข้าด้วยกัน* เป็นกระบวนการที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ กระบวนการนี้เกิดขึ้นเมื่อสมาชิกชนกลุ่มน้อยต่างๆ ออกมาทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น การไปศึกษาต่างประเทศ ไปโบสถ์ และงานเทศกาล

ต่างๆ เป็นต้น โดยมากมักมีเรื่องผลประโยชน์ร่วมกัน ดังนั้นการรวมเข้าด้วยกันเป็นการอิ่มตัวในระดับที่สูงในแง่ของคนที่มีชุดความคิดเหมือนกัน

4. *ขั้นที่สองของการรวมเข้าด้วยกันและการเกิดกลุ่ม* เป็นกระบวนการที่มีความสลับซับซ้อนมากที่สุด ซึ่งในหลายๆ กรณีกระบวนการนี้ไม่มีอยู่จริง โดยในขั้นตอนนี้คือการพัฒนารวมทุกๆ กระบวนการเข้าด้วยกัน โดยนัยสำคัญคือต้องทำให้เกิดความเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้คนสำนึกถึงแก่นสารของมันได้ โดยอาจเป็นประเด็นในเรื่องของภาษา ศาสนา การเมือง เรื่องผิดชอบชั่วดี เป็นต้น

จากการเกิดองค์กรชนกลุ่มน้อยผ่านกระบวนการขั้นที่สองของการรวมเข้าด้วยกันของการผลิตซ้ำทางวัฒนธรรมระดับชาติ ได้ถูกท้าทายโดยผลิตซ้ำทางวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ไม่ได้นำไปสู่ความขัดแย้ง หรือทำให้ความรุนแรงและการเลือกปฏิบัติลดน้อยลง แต่ขึ้นอยู่กับรูปแบบของชนกลุ่มน้อยว่ามีทางเลือกอะไรบ้าง

กรณีของทีโรลใต้และสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ประเทศไทยจากมุมมองเชิงโครงสร้าง

ในบทนี้จะไม่อภิปรายถึงความขัดแย้ง เนื่องจากในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความรุนแรงมากกว่าในทีโรลใต้อยู่มาก และชนกลุ่มน้อยในทีโรลมีการบูรณาการในเงื่อนไขทางการเมืองมากกว่าในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ นอกจากนี้อิตาลีในฐานะรัฐประชาธิปไตยได้นำเอาปัญหาชนกลุ่มน้อยมาพิจารณา หากมองทั้งสองกรณีจะพบว่าเรามีบางอย่างคล้ายๆ กัน ดังต่อไปนี้

รูปแบบของชนกลุ่มน้อย

1. ทั้งสองกรณีชนกลุ่มน้อยเป็นชนกลุ่มใหญ่ในประเทศข้างเคียง
2. ทั้งสองกรณีชนกลุ่มน้อยเป็นชนกลุ่มใหญ่ในภูมิภาคที่ติดกับประเทศข้างเคียง
3. ทั้งสองกรณีชนกลุ่มน้อยไม่ได้มีอิทธิพลเหนือในด้านใดๆ เว้นแต่ในด้านเกษตรกรรม ซึ่งเกี่ยวโยงกับสถานภาพการใช้ชีวิต
4. ทั้งสองกรณีภาษาที่ชนกลุ่มน้อยใช้นั้นแตกต่างจากชนกลุ่มใหญ่ ทำให้เกิดข้อจำกัดในการบริหารจากส่วนกลางในภูมิภาคนั้นๆ ซึ่งได้ก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติ
5. ทั้งสองกรณีเรามีมุมมองของระดับการเลือกปฏิบัติทางการเมืองเป็นผลมาจากภาษา
6. มีการใช้ประวัติศาสตร์เพื่อให้เกิดความชอบธรรมสำหรับข้อเรียกร้องชนกลุ่มน้อย
7. ข้อแตกต่างที่ชัดเจนคือทีโรลมีภูมิภาคร่วมกันกับชนกลุ่มใหญ่ ขณะที่ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ไม่ได้เป็นเช่นนี้นั้น

กระบวนการขององค์กรบริหารตนเอง

1. ทั้งสองกรณีที่มีบริหารงานที่ดี

2. ทั้งสองกรณีผู้คนมีความคิดเป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน ตัวผู้เขียนคาดเดาว่าในทีโรลมีความเป็นปึกแผ่นมากกว่า ขณะที่ทางตอนใต้ของประเทศไทย ความรุนแรงต่อกลุ่มอื่นถูกใช้เป็นอุดมการณ์ร่วมกันในกระบวนการขั้นที่สองของการรวมเข้าด้วยกัน
3. ทั้งสองกรณีได้พิจารณาชนกลุ่มน้อยว่าเป็นกลุ่มคนที่ไว้ใจได้ ขณะที่รัฐเชื่อถือไม่ได้ ก่อให้เกิดข่าวลือต่างๆ
4. ข้อแตกต่างสำคัญระหว่างทั้งสองกรณีคือกระบวนการขั้นที่สองของการรวมเข้าด้วยกัน ในทีโรลนั้นมีการทำงานที่ดี กล่าวคือมีผลการเลือกตั้งที่เป็นเอกฉันท์และพรรคการเมืองที่มาจากประชาชนเป็นพรรคใหญ่
5. ข้อแตกต่างอีกประการหนึ่งคือ ประเด็นปัญหาหลักในทีโรลคือปัญหาเรื่องภาษา ขณะที่ในประเทศไทยประเด็นปัญหาสลับเปลี่ยนไปมาระหว่าง เอกราชปัตตานี อิสลาม วัฒนธรรมมาเลย์ และสังคมนิยม เป็นต้น ซึ่งมันได้ทำให้ความขัดแย้งดำเนินการต่อไป เพราะกลุ่มใหม่ๆ จะจับนำเอาประเด็นปัญหาเหล่านี้มาเล่นเรื่อยๆ อย่างไรก็ตามมันไม่ได้ก่อให้เกิดการประนีประนอมซึ่งกันและกันเลย
6. ความสำเร็จของทั้งสองกรณีมีความแตกต่างกัน โดยในทีโรลความรุนแรงบูรณาการร่วมกันกับประเด็นทางการเมืองเพื่อสิทธิในการปกครองตนเอง ขณะที่ในประเทศไทยไม่มีประเด็นที่ชัดเจนว่าความรุนแรงที่ใช้นั้นเกี่ยวข้องกับประเด็นทางการเมืองอย่างไร
7. ในทีโรลใต้คนส่วนใหญ่ต้องการสิทธิการปกครองตนเอง ไม่ได้มีความต้องการแยกทีโรลออกมา อีกทั้งทางเลือกในการเข้าไปรวมกับออสเตรียอีกครั้งนั้นเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นประเด็นทางการเมืองแบบนี้ไม่ได้สร้างความท้าทายแก่อำนาจรัฐของอิตาลีเลย ขณะที่ในประเทศไทยการแบ่งแยกดินแดนและเป็นรัฐเอกราชนั้นเป็นจุดประสงค์หลัก ซึ่งมันได้สร้างความท้าทายต่ออำนาจรัฐไทยเป็นอย่างมาก
8. ในทีโรลUN สามารถเข้ามามีบทบาทสำคัญในการเจรจาไกล่เกลี่ยข้อพิพาท เนื่องจากความต้องการในทีโรลสอดคล้องกับหลักการของ UN ขณะที่ในประเทศไทยไม่มีองค์กรระหว่างประเทศไหนเข้ามาจัดการกับข้อพิพาทเหล่านี้เนื่องจาก
    - องค์กรชนกลุ่มน้อยเป็นองค์กรลับ
    - ประเด็นข้อเรียกร้องต่างๆ ไม่มีความชัดเจน
    - การกระทำขององค์กรมีความรุนแรง ซึ่งอาจทำให้องค์กรระหว่างประเทศที่เข้าไปช่วยองค์กรนี้ถูกตีตราว่าเป็นองค์กรที่สนับสนุนผู้ก่อการร้าย
    - ไม่มีองค์กรระหว่างประเทศไหนเข้ามามีบทบาทโดยตรงต่อข้อพิพาทภายในประเทศเนื่องจากเป็นเหมือนการแทรกแซงอำนาจรัฐ

ในทีโรลใต้ประเด็นความแย้งต่างๆ ใกล้หมดลง แต่แน่นอนว่าความมีอคติและทัศนคติทั่วไปยังคงอยู่ ซึ่งในขณะนี้ทีโรลใต้ไม่มีปัญหาความรุนแรง อีกทั้งยังมีการพัฒนาเศรษฐกิจที่แข็งแกร่ง อาจกล่าวได้ว่าสถานการณ์ในทีโรลตอนนี้มีสันติสุข

ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ประเด็นความขัดแย้งห่างไกลจากคำว่าใกล้จบ เนื่องจากองค์กรต่างๆ เป็นองค์กรลับ ไม่มีการเจรจาหรือการต่อรองผลประโยชน์ใดๆ ซึ่งการอภิปรายข้อเรียกร้องต่อสาธารณะสามารถนำไปสู่กระบวนการประนีประนอม หากทั้งสองฝ่ายตกลงกันได้ ดังนั้นคำถามในตอนนี้คือ ทำไมองค์กรเหล่านี้จึงเป็นองค์กรลับ ทำไมความรุนแรงถึงมีความสำคัญต่อองค์กรต่างๆ และทำไมไม่มีการเจรจาหรือการต่อรองผลประโยชน์ใดๆ ต่อสาธารณะ คำถามเหล่านี้ได้ทำให้เกิดการวิเคราะห์เพิ่มเติมของ:

1. *รัฐ-ความสัมพันธ์องค์กรระดับภูมิภาค*รัฐได้ทำให้การเจรจาต่อรองมีความยากขึ้นหรือไม่? รัฐสามารถให้สิทธิแก่ชนกลุ่มน้อยเหล่านี้มากแค่ไหน?
2. *องค์กรภูมิภาค-รัฐ-ความสัมพันธ์ประชาชนในภูมิภาค* การประนีประนอมสร้างความเสียหายแก่สถานะตำแหน่งผู้นำองค์กรหรือไม่? ตัวแทนจากรัฐได้ประโยชน์จากความขัดแย้งเหล่านี้มากแค่ไหน? ใครเป็นท่อน้ำเลี้ยงแก่องค์กรเหล่านี้: รัฐ หรือองค์กรต่างๆ? คำสัญญาต่างๆ ของรัฐและองค์กรที่ให้ไว้มีความจริงจังมากแค่ไหน และมันสะท้อนผลประโยชน์ส่วนรวมของประชาชนหรือเปล่า?

บทบาทของสื่อสำหรับการเกิดชนกลุ่มน้อยและการปรองดอง

มองไปยังขั้นตอนทั้งสี่ขั้นตอนจะพบว่ามีความเกี่ยวโยงกับการติดต่อสื่อสารเป็นอย่างมาก การติดต่อสื่อสารอาศัยความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นและการไหลเวียนของข้อมูลเป็นหลัก กรอบของข้อมูลและการกระจายของข้อมูลเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเลือกสรรหัวข้อและปัญหาเฉพาะ และให้ความหมายเฉพาะที่นำไปสู่การจัดวางระบบ ในช่วงต่อไปบทบาทของสื่อจะนำมาอธิบายเป็นทั้งหมดสี่ขั้นตอนดังต่อไปนี้:

1.การอิ่มตัว: การอิ่มตัวเกิดได้ง่ายขึ้นหากสื่อกระจายแต่ข้อมูลเฉพาะ ดังเป็นเช่นนี้ชนกลุ่มน้อยจะพบว่า เขานั้นได้ถูกละเลยและไม่ได้รับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับพวกเขาเลย ส่งผลให้ต้องพยายามหาข้อมูลจากช่องทางอื่น การอิ่มตัวสามารถลดระดับลงได้ด้วยสื่อแบบพหุนิยม ที่นำเสนอข้อมูลทั้งชนกลุ่มน้อยและชนกลุ่มใหญ่

2.การมัดรวมกัน: ในที่นี้เราได้ทราบแล้วถึงช่องทางการรับข้อมูลที่แตกต่างกันระหว่างชนกลุ่มน้อยและชนกลุ่มใหญ่ ชนกลุ่มน้อยมีแนวโน้มที่จะพิจารณาสื่อกระแสหลักว่าเป็นสื่อที่มีความลำเอียงและเลือกปฏิบัติ ดังนั้นพวกเขาจึงพึ่งพาข้อมูลจากช่องทางอื่น กระบวนการนี้ได้ทำให้ง่ายขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี เช่น โทรทัศน์ดาวเทียมและการเกิดขึ้นของเครือข่ายสังคมออนไลน์ ในสถานการณ์ความขัดแย้ง ข่าวลือมีบทบาทสำคัญในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งข่าวลือเป็นต้นเหตุของปัญหามากกว่าข่าว เนื่องจากแหล่งที่มาของข้อมูลไม่สามารถพิสูจน์ได้ ยิ่งไปกว่านั้นการเกิดขึ้นของเครือข่ายสังคมออนไลน์ได้ทำให้เกิดการตีความข้อมูลจากสมาชิกของชนกลุ่มน้อย ปัญหาหลักของชนกลุ่มใหญ่คือพวกเขาไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับเครือข่ายใต้ดินเหล่านี้เลย

การกระจายเสียงของสื่อสามารถลดการมัดรวมกันได้หากมีการกระจายข้อมูลสู่สาธารณะ ซึ่งอย่างน้อยก็ได้ทราบถึงข้อมูลต่างๆ

3.การรวมเข้าด้วยกัน: การรวมเข้าด้วยกันเกี่ยวข้องกับกรอบความคิดและการตัดสินใจเกี่ยวกับการกระจายข้อมูล ทั้งนี้คนส่วนใหญ่เชื่อว่าการรวมเข้าด้วยกันเป็นสิ่งที่ชอบธรรม ดังนั้นการรวมเข้าด้วยกันนั้นได้มาซึ่งข้อมูลที่ผูกขาดเช่นเดียวกันกับประเด็นปัญหาชนกลุ่มน้อยในการกระจายเสียงของชนกลุ่มใหญ่ที่มีข้อมูลแบบผูกขาดเช่นกัน

4.ขั้นที่สองของการรวมเข้าด้วยกันหรือการเกิดกลุ่ม: สื่อมีบทบาทสำคัญในฐานะผู้อำนวยให้เกิดขั้นที่สองของการรวมเข้าด้วยกัน น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งที่เครือข่ายข้อมูลที่มีอิทธิพลมากที่สุดของชนกลุ่มน้อยถูกมองว่าเป็นผลประโยชน์ร่วมของชนกลุ่มน้อย

โดยทั่วไปยิ่งสื่อเปิดกว้างและมีความเป็นพหุนิยมมากเท่าไร ก็ยิ่งลดระยะห่างระหว่างชนกลุ่มใหญ่และชนกลุ่มน้อยได้มากเท่านั้น ในระบบสื่อที่เปิดกว้างและมีความเป็นพหุนิยมนั้นเครือข่ายใต้ดินน่าจะมีน้อยลง ดังนั้นในการแก้ไขปัญหาสื่อแบบพหุนิยมจึงมีความสำคัญ ซึ่งสื่อควรพยายามอำนวยให้เกิดความเห็นอกเห็นใจและลดมุมมองที่แตกต่างระหว่างกัน กรอบของ “เราถูกดูแคลนว่าเป็นชนกลุ่มน้อย” ควรถูกแทนที่ด้วยกรอบของ “เราได้รับการยอมรับว่าเป็นชนกลุ่มน้อย” ซึ่งรวมไปถึงสถานะชนกลุ่มน้อยที่ได้รับการยอมรับจากสื่อและรัฐชาติ (เช่น อัตลักษณ์ชาติและระบบราชการ)

ทีโรลใต้เป็นเขตการปกครองตนเองอย่างอิสระที่อยู่ตอนเหนือสุดของอิตาลี ซึ่งมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน คนที่อาศัยอยู่นอกยุโรปน้อยคนนักที่จะรู้จักพื้นที่บริเวณหุบเขา Dolomite เว้นแต่เสียว่าเคยได้ยินจากมัมมี่ชื่อดัง "Ötzi" โดยมีประชากรที่พูดภาษาเยอรมัน 69 % ภาษาอิตาเลียน 26% และประมาณ 4-5% พูดภาษาละติน การค้นพบ Ötzi ปรากฏว่าไม่ใช่เป็นทั้ง Germanic หรือแม้กระทั่ง Roman (อาจเป็นละติน?)[1] การค้นพบเป็นการยืนยันว่าพื้นที่บริเวณนั้นมีการค้าขายกันมาตั้งแต่ก่อนยุคสมัยคริสเตียน แต่ทว่ามีความขัดแย้งและการต่อสู้กัน อ้างอิงจากนักวิทยาศาสตร์มัมมี่คนนี้ตายเพราะโดยลูกธนูยิงปักที่หัว อย่างไรก็ตามเจ้ามัมมี่ Ötzi ได้สร้างรายได้ให้แก่พิพิธภัณฑ์ใน Bozen เป็นอย่างมาก โดยมีนักท่องเที่ยวมาต่อคิวเข้าชมมัมมี่ยาวเหยียดทุกวัน

นอกจาก Ötzi แล้วคนภายนอกรู้จักทีโรลใต้ในฐานะสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยม และเป็นไปได้ที่รู้จักทีโรลใต้ในฐานะที่เป็นพื้นที่ของอิตาลีแต่ผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่กลับเป็นคนที่พูดภาษาเยอรมัน ซึ่งกลุ่มคนที่พูดภาษาเยอรมันสามารถเรียกร้องการปกครองตนเองอย่างอิสระจากรัฐอิตาลีได้สำเร็จหลังจากปี 1945 อันที่จริงแล้วทีโรลใต้เป็นส่วนหนึ่งของรัฐอิตาลีเพียงผู้เดียวในปี 1919 หลังจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง โดยก่อนหน้านั้นเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิ Habsburg มาหลายศตวรรษ การยึดครองของอิตาลีได้ทำลายการบูรณาการทางเศรษฐกิจและการเมืองของทีโรลทั้งหมด อันได้แก่ ทีโรลเหนือ ทีโรลใต้ ทีโรลตะวันออก และ Welsch ทีโรล Trient หรือ Trentino) โดยตลอดหลายปีที่ผ่านมา แม้กระทั่งหลังปี 1918 Innsbruck ได้เป็นแหล่งรวมแนวทางความเชื่อทางการเมืองและสังคม ตลอดจนเป็นแหล่งสำหรับประชากรของทีโรลใต้

ทีโรลใต้คือเรื่องราวความสำเร็จที่แทบจะเป็นไปไม่ได้ จากชัยชนะของลัทธิฟาสซิสต์ในปี 1922 ถึงปี 1943 เมื่อกองทัพเยอรมันบุกเข้ามาในเขตแดนที่คนส่วนใหญ่พูดภาษาเยอรมันและถูกกดขี่ให้ดูดซึมความเป็นอิตาลีของรัฐส่วนกลาง ในความเป็นจริงก่อน "Package" ของปี 1969 เคยมีการวางแผนที่จะรวมหรือปราบชนกลุ่มน้อยที่ไม่เต็มใจมาแล้วแต่ไม่ประสบความสำเร็จ อันได้แก่: บังคับการบูรณาการและการบังคับดูดซึม กดดันด้านภาษา ไล่ออกไปตั้งถิ่นฐานใหม่ บังคับอพยพ กีดกันทางเศรษฐกิจ ทำให้อ่อนแอทางการเมือง และรวมศูนย์โครงสร้างการบริหาร

แม้แต่หลังปี 1946 จากการตื่นตัวของสนธิสัญญา Gruber-de Gasperi ก็ต้องใช้เวลาเกือบๆ 20 ปี และได้ใช้การแก้ปัญหาของ UN ถึงสองครั้งเพื่อให้อิตาลีหันมาสนใจการแก้ปัญหานี้อย่างจริงจังในการนำรูปแบบเขตการปกครองตนเองพิเศษไปปฏิบัติใช้ในช่วงต้นยุค 60 ยิ่งไปกว่านั้นรูปแบบเขตการปกครองตนเองที่ได้มาในปี 1946 คือการรวมสองเขตของ Trentino และทีโรลใต้ (ในอิตาลีเรียกว่า Alto Adige) เข้าไว้ด้วยกันซึ่งได้สร้างแคว้นที่เต็มไปด้วยชนกลุ่มใหญ่ชาวอิตาเลียน ด้วยเหตุนี้ถือเป็นการผิดจุดประสงค์ของการจัดตั้งเขตอิสระ แม้กระทั่งทุกวันนี้แคว้น Trentino-Alto Adige ประกอบไปด้วยสองเขตอิสระของ Trentino และ Bolzano-Südtirol พรบ.เขตปกครองอิสระฉบับที่สองได้ถูกรวมเข้าไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญในปี 1972 และในปี 1976 ก็มีการออกกฎหมายความพอสมควรและออกกฎหมายสองภาษานิยมในปีต่อมา[2] ซึ่งต้องใช้เวลาเกือบๆ 20 ปีกว่าที่ความพอสมควรจะสามารถใช้งานได้อย่างเต็มรูปแบบ หลังจากการประกาศใช้กฎหมาย

---

[1] Rautz

[2] Interview with Bishop of Trento, Mons. Luigi Bressan, Trento, 27.06.2013.

ทำให้อำนาจหน้าที่ได้ถูกถ่ายโอนมายังทีโรลใต้มากขึ้นจนถึงปี 2005 โดยทุกวันนี้หลังจากการออกกฎหมาย พรบ.เขตปกครองตนเองฉบับที่สามในปี 2001 แคว้นอิสระเป็นมากกว่าแค่เปลือกนอก ขณะที่อำนาจหน้าที่และอำนาจทางการเมืองจริง ๆ อยู่ในมือของทีโรลใต้[3] แม้กระนั้นปัจจุบันนี้ทีโรลใต้ถือว่าเป็นแคว้นที่มีความมั่งคั่งมากที่สุดแคว้นหนึ่งในอิตาลี ซึ่งกำลังมีการถกเถียงกันถึงอำนาจอธิปไตยอย่างสมบูรณ์ของทีโรลใต้ อย่างไรก็ตามจากการเปิดพรมแดนเสรีในยุโรปได้ทำให้ทีโรลใต้กลายเป็นส่วนหนึ่งของภูมิภาคยุโรปพร้อมทั้งพื้นที่ทีโรลในออสเตรีย

ประชาธิปไตยแบบสมานฉันท์

อะไรที่สามารถเชื่อถือได้สำหรับความสำเร็จนี้? เพื่อที่จะตอบคำถามนี้จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการสืบหาจากประวัติศาสตร์และเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ ที่ทำให้ทีโรลใต้มีความพิเศษต่างจากที่อื่นยุโรป อย่างไรก็ตามก่อนที่จะกล่าวถึงข้อมูลการพัฒนาการทางประวัติศาสตร์พร้อมทั้งรูปแบบต่าง ๆ ของความเป็นรัฐอิสระนั้น มีความจำเป็นที่ต้องกล่าวถึงรูปแบบการปกครองอย่างอิสระที่ทำให้ทีโรลใต้เป็นแม่แบบของประชาธิปไตยแบบสมานฉันท์

รูปแบบของ LIJPART

อ้างอิงจาก Lijpart รูปแบบประชาธิปไตยแบบสมานฉันท์นั้นมีลักษณะของการใช้กฎของกลุ่มต่างๆ ร่วมกัน ซึ่งกลุ่มเหล่านี้ร่วมมือกันเพื่อการบริหารปกครองในพหุสังคม[4] กลุ่มที่รวมตัวกันเหล่านี้เขาเรียกว่าเป็น "รัฐบาลผสมที่ยิ่งใหญ่" บ่อยครั้งไม่ได้แบ่งแยกโดยความแตกต่างทางด้านอุดมการณ์หรือการเมือง แต่แบ่งด้วยชาติพันธุ์ ศาสนา และภาษา หรือทั้งหมดสามอย่าง มีหลายทางที่รับประกันได้ว่าการจัดตั้งและการทำงานของรัฐบาลผสมจะสามารถทำได้อย่างราบรื่น อันได้แก่ การรวมตัวกันของพรรคในรัฐบาล หรือกระจายตำแหน่งต่าง ๆ ให้ทั่วถึงหรือสลับกันเป็น รูปแบบนี้เป็นการรับรองว่ารัฐบาลจะรับฟังเสียงของชนกลุ่มน้อย แต่การมีการเลือกตั้งในพหุสังคมไม่ได้เป็นการรับรองเช่นนั้น เนื่องจากไม่มีการจัดตั้งฝ่ายค้านอย่างถาวรโดยชนกลุ่มน้อยจึงได้ทำให้ชนกลุ่มน้อยไม่ได้เข้าไปอยู่ในตำแหน่งที่สามารถกำหนดทิศทางนโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาลได้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นการจงใจไม่ให้เกิดรัฐบาลผสมที่ยิ่งใหญ่ ตลอดจนมีการใช้เครื่องมือเพื่อรับรองความเท่าเทียมกันระหว่างชนกลุ่มใหญ่และชนกลุ่มน้อยในการกำหนดนโยบายโดยการให้สิทธิชนกลุ่มน้อยในการ veto การตัดสินใจของรัฐบาลทุกเรื่อง ซึ่งการ veto อาจเป็นปัญหาได้ แต่ในรัฐ Lijpart นั้นจะใช้การ veto ในการหยุดรัฐบาล[5] อีกกลไกหนึ่งที่ใช้ควบคู่ไปกันกับรัฐบาลผสมที่ยิ่งใหญ่คือความพอสมควรในการบริหารและการบริการพลเมือง อีกครั้งที่นี่หมายความถึงการรับประกันความเสมอภาคโอกาสทางอำนาจและชีวิตสำหรับชนกลุ่มน้อยและความเสมอภาคเท่าเทียมกันของคนทุกพื้นที่ Lijpart เน้นว่ารูปแบบความสมานฉันท์มักปรากฏออกมาบ่อยครั้งในประเทศเล็ก ๆ ภายใต้แรงกดดันทางภายนอก เช่น เลบานอน เบลเยียม ฮอลแลนด์ สวิตเซอร์แลนด์

---

[3] Peterlini/Benedikter

[4] Arend Lijphart, Democracy in Plural Societies,

[5] Ibid., p. The Mechanism can backfire: the Muslim League managed to immobilized the provisional Indian government government in 1946 in such a way, that no decisions were possible. In the end of this led to Partition.

ออสเตรียหลังปี 1945 และไซปรัสก่อนปี 1974 เป็นตัวอย่าง จากนั้นเขาก็ได้ร่างเงื่อนไขของแต่ละที่แต่ละปัจจัยที่เค้าเห็นว่าสามารถหรือไม่สามารถสร้างความสมานฉันท์ให้สำเร็จได้[6] แม้ว่าความสมานฉันท์จะมีอำนาจในการชี้แจงในฐานะต้นแบบทางทฤษฎี แต่ก็ไม่ได้เป็นต้นแบบที่ตายตัว เงื่อนไขต่างๆที่กล่าวถึงจึงเป็นเพียงแค่ปัจจัยที่เป็นไปได้เท่านั้น ไม่ได้เป็นอะไรมากกว่านี้ ประเทศขนาดเล็กอาจจะมีเงื่อนไขที่นับได้ว่าเอื้อต่อการสร้างความสมานฉันท์ แต่นั่นก็ไม่ได้เป็นปัจจัยสำคัญอะไร เพราะมีความสมานฉันท์เกิดขึ้นในประเทศขนาดใหญ่ด้วย การจำกัดจำนวน "การต่อรองกับชนกลุ่มน้อย" นั้นนับได้ว่าเป็นการได้เปรียบ เนื่องจากหากมีการเจรจากับพวกนั้นมากอาจทำให้เกิดการยุติกระบวนการตัดสินใจก็เป็นได้ อีกครั้งที่ไม่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับทุกกรณี ยิ่งไปกว่านั้นบางครั้งการแตกแยกที่มีอยู่ก็มีประโยชน์เพราะแต่ละกลุ่มนั้นเข้ากันได้ ยกตัวอย่างเช่น การแยกออกโดยกลุ่มชาติพันธุ์และศาสนานั้นได้รับการชดเชยด้วยการใช้ภาษาเดียวกัน เป็นต้น แม้ว่าการแยกออกเป็นส่วน ๆ แบบนี้อาจทำให้การตัดสินใจมีความลำบากมากขึ้น แต่ก็อาจไม่มีความเกี่ยวข้องเพียงพอ (เช่น คาทอลิกในอิตาลี) เงื่อนไขที่มีความสำคัญมากคือการที่ภาคส่วนอภิชนยอมร่วมมือหรือไม่ ขณะที่รากฐานยังคงแตกแยกหรือไม่แตกแยกเหมือนเดิม ยิ่งไปกว่านั้นการที่อภิชนร่วมมืออย่างไรหรือยอมรับเงื่อนไขเหล่านี้มากแค่ไหนก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน หรือกล่าวอีกด้านหนึ่งคือพวกอภิชนเหล่านี้จะสามารถยอมรับวิธีการแก้ปัญหาแบบกลาง ๆ ที่ไม่ใช่แบบสุดโต่งได้หรือไม่ ถ้าหากยอมรับไม่ได้ก็คงเป็นเหมือนในกรณีของศรีลังกาและมาเลเซียที่การสมานฉันท์ไม่ได้ผลในขณะที่ปัจจัยที่ไม่เอื้ออำนวยจะเป็นผู้ที่ยืนในทางตรงกันข้าม ตัวอย่างเช่น เราสามารถคิดขึ้นได้เองว่าความร่วมมือเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดายเพราะไม่มีการยุติการแยกตัว เป็นต้น นอกจากนี้ปัจจัยภายนอกและสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ก็เข้ามามีบทบาทสำคัญว่ามีพันธมิตรข้างนอกที่ช่วยส่งเสริมหรือทำลายรูปแบบสมานฉันท์ต่าง ๆ หรือไม่ แน่นอนว่าก็ขึ้นอยู่กับความจงรักภักดีเช่นกันในแง่ที่ว่าคนเหล่านี้รู้สึกถึงการเป็นส่วนหนึ่งของชาติมากน้อยแค่ไหน[7] ถ้าหากไม่มีความจงรักภักดีเขาชี้แนะว่าการแบ่งแยกดินแดนบางครั้งอาจเป็นวิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุด แม้ว่านี่คือการคิดระดับนานาชาติที่ไม่ใช่กระแสหลักก็ตาม ถ้อยแถลงของเขา (ปี 1977) เป็นการทำนายเรื่อง USSR และบอลข่าน ตลอดจนในยุโรปตะวันออก Lijpart กล่าวถึงมาเลเซียว่าเป็นความล้มเหลวของประชาธิปไตยแบบสมานฉันท์[8] กล่าวได้ว่าเป็นการประเมินที่น่าเคลือบแคลงใจเป็นอย่างยิ่ง เขามองไปที่การสมานฉันท์และพหุสังคมอย่างเดียวภายในรัฐชาติเท่านั้น โดยละเลยการสมานฉันท์ของส่วนกลางภายในประเทศ อย่างไรก็ดีเขาไม่ได้คาดการณ์การสมานฉันท์ภายใต้เงื่อนไขของรัฐเอกราชและในเงื่อนไขของรัฐที่มีส่วนกลางเข้มแข็ง ซึ่งมีการนำแม่แบบความสมานฉันท์ไปปฏิบัติใช้กับเงื่อนไขเหล่านี้โดย Stefan Wolff และ Thomas Benedikter[9]

ความสมานฉันท์และเอกราช

นักคิดทั้งคู่ไม่ได้มองไปที่ความสมานฉันท์มากนัก แต่มองไปที่ความเป็นเอกราชสำหรับบริเวณที่ชาติพันธุ์ชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่ ในกรณีนี้ Wolff ระบุว่าชนกลุ่มน้อยจากภายนอกรวมกลุ่มกันอาศัยอยู่ในรัฐ แต่

---

[6] Ibid.

[7] Ibid.

[8] Ibid.

[9] Stefan Wolff, Disputed Territories, Thomas Benedikter, Moderne Autonomiesysteme, EURAC, Bozen 2012.

เกี่ยวพันกันด้วยภาษา ศาสนา และชาติพันธุ์ต่อรัฐอื่น (รัฐดั้งเดิม)[10] ซึ่งกลุ่มเหล่านี้มักอาศัยอยู่ในบริเวณปัญหาที่มีมากกว่าหนึ่งรัฐกำลังอ้างสิทธิอธิปไตย[11] การอ้างแบบนี้สามารถนำไปสู่อุดมการณ์เรียกร้องดินแดนของชนชาติเดียวกันในรัฐดั้งเดิม หรือในหมู่ชนกลุ่มน้อย หรือความต้องการในการแบ่งแยกดินแดน โดยมีวิธีในการรับรองสิทธิของชนกลุ่มน้อยโดยปราศจากการเปลี่ยนแปลงพรมแดนของชาติหรือรัฐคือ รูปแบบของการปกครองตนเองอย่างอิสระ ซึ่ง Wolff ได้อธิบายไว้หลายแนวทาง ซึ่งอาจนำไปสู่การบูรณาการการแบ่งแยกดินแดน หรือความสมานฉันท์ โดยความสมานฉันท์ในภูมิภาคแตกต่างจากความสมานฉันท์ภายในรัฐอย่างสิ้นเชิง เพื่อที่จะทำงานให้ได้ผลในเงื่อนไขการปกครองตนเองอย่างอิสระ ความสมานฉันท์จำเป็นต้องมีตัวแทนที่เชื่อถือได้สำหรับภูมิภาคที่สามารถทำงานได้อย่างอิสระ อย่างเช่น ความสมานฉันท์ในรัฐจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากอภิชน[12] เป็นต้น Wolff เห็นปัญหาเฉพาะในความพอสมควร เมื่อใดที่เงื่อนไขภูมิศาสตร์เปลี่ยนไป บางส่วนอาจรู้สึกถึงความเสียเปรียบ ซึ่งกรณีนี้ได้เกิดขึ้นกับทีโรลใต้และควรอภิปรายเรื่อง “เอกราชแบบพลวัต” และความรับผิดชอบของส่วนภูมิภาคต่อประชากร โดยเอกราชแบบพลวัตคือหัวข้อหลักการศึกษาของ Benedikter เขาได้อภิปรายถึงรูปแบบที่หลากหลายของเอกราชทางอาณาเขต ซึ่งเขากล่าวว่าในทางทฤษฎีนั้นยากแก่การควบคุม เพราะว่าบ่อยครั้งต้องใช้การแก้ปัญหาแบบเฉพาะทาง แต่เขาพิจารณาว่าทฤษฎีนี้สนับสนุนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะเอกราชต้องถูกแยกออกจากรูปแบบการแบ่งปันอำนาจอื่น[13] เอกราชรูปแบบหนึ่งของการแบ่งในแนวดิ่งทางอำนาจและ/หรือการแบ่งปันอำนาจเพื่อรับรองสิทธิของชนกลุ่มน้อย ซึ่งนี่หมายความว่าชนกลุ่มน้อยที่อยู่ในอาณาบริเวณมีการจัดตั้งอำนาจทางการเมืองโดยการผลิตซ้ำทางด้านชาติพันธุ์ วัฒนธรรม และภาษา[14] ดังนั้นเอกราชได้อยู่เหนือเกินกว่าระบบสหพันธรัฐซึ่งบ่อยครั้งมันไม่เพียงพอต่อการรับประกันสิทธิเหล่านี้ ถ้าหากว่าภูมิภาค ๆ หนึ่งมีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก คำถามที่ตามมาคือ ความไม่สมมาตรของระบบสหพันธรัฐหรือสถานะเอกราช สภาวะแบบไหนที่สามารถปกป้องชนกลุ่มน้อยและการเพิ่มขึ้นของชนกลุ่มน้อยภายในหมู่ชนกลุ่มน้อย ซึ่งทั้งหลายทั้งปวงคือความสมานฉันท์แบบเอกราช กล่าวได้ว่าเอกราชทางอาณาเขตนั้นอยู่เหนือกว่าเพราะ พรบ. การปกครองอย่างอิสระนั้นเป็นส่วนหนึ่งของรัฐธรรมนูญ และนั่นหมายถึงการรับผิดชอบ ยิ่งไปกว่านั้นเอกราชที่แท้จริงส่งผลซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ต่อความเชื่อมั่นทางนิติบัญญัติและการเงิน ซึ่งบ่อยครั้งที่ไม่สามารถรับประกันได้เมื่อเวลาที่ได้รับเอกราชแล้ว ดังนั้นรูปแบบหลายอย่างของการบริหารส่วนท้องถิ่นกันเองและการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไม่สัมพันธ์กับความเป็นเอกราช เพราะจะทำให้ขาดอำนาจนิติบัญญัติซึ่งถือว่าเป็นส่วนสำคัญของสถานะเอกราชนั่นเอง

ดังเป็นเช่นนั้นสถานะเอกราชคือฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ โดยทั้งสามมีอิสระต่อกัน ซึ่งการกระจายอำนาจ ตัวอย่างเช่น การเจรจาโดยตัวแทนของกลุ่มอาจนำไปสู่เอกราชทางอาณาเขตได้ แต่แท้จริงแล้วไม่ใช่เอกราช เนื่องจากอย่างหลังไม่ใช่อำนาจนิติบัญญัติ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการมีสิทธิในการเลือก

---

[10] Ibid., Wolff,

[11] Ibid., p.3

[12] Wolff, p.

[13] Benedikter, p.11

[14] Ibid. 12

องค์ประกอบต่าง ๆ ในการบริหารงานท้องถิ่น[15] สถานะเอกราชเป็นการรับรองการตัดสินใจด้วยตนเองภายในประเทศ ไม่รวมถึงภายนอก[16] หนึ่งในลักษณะเด่นชัดของการนิยามลักษณะนี้คือจะเพิกถอนไม่ได้หากได้รับความยินยอมจากคนในพื้นที่ ขณะเดียวกันหากบริหารโดยส่วนกลาง การเซ็นต์ชื่อเพียงนิดเดียวก็ทำให้เป็นโมฆะได้ สำหรับ Benedikter สถานะเอกราชมีความสำคัญในการคงไว้ซึ่งเอกราชทางวัฒนธรรมซึ่งบ่อยครั้งเป็นการนิยามอัตลักษณ์ของกลุ่มและบุคคล โดยความแตกต่างระหว่างเอกราชและรูปแบบอื่นของการแบ่งปันอำนาจคือการยึดติดกับรัฐธรรมนูญ ยิ่งไปกว่านั้นบริเวณปกครองตนเองอิสระต้องเป็นตัวแทนเข้าร่วมกับส่วนกลางหากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับรัฐ ด้วยเหตุนี้สถานะเอกราชจึงสามารถหลีกเลี่ยงคำถามอุปสรรคของการพิจารณาตัดสินใจด้วยตนเองซึ่งยังคงไม่ได้รับการแก้ปัญหาในกฎหมายระหว่างประเทศ สถานะเอกราชมีประสบการณ์การปรับปรุงผลประโยชน์ของชนกลุ่มน้อยให้ดีขึ้นจากการปะทุในยุโรปในกรณีของการแยกตัวในยูโกสโลวาเกีย โดยปกติก่อนหน้านี้คำถามชนกลุ่มน้อยมีความสำคัญน้อยกว่าเสรีภาพส่วนบุคคลเฉพาะหลังจากปี 1990 จึงได้รู้ว่าสิทธิส่วนบุคคลและชุมชนไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ในปี 1992 การคุ้มครองชนกลุ่มน้อยได้เข้ามาอยู่ในการแก้ไขปัญหาของ UN คำถามคือการสนทนาหารือเรื่องปัจเจกชนและสิทธิพลเมืองไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาประการใด ๆ เลย: บนพื้นฐานของการเป็นปัจเจกชนที่มีสิทธิตามกฎหมายหรือโดยการเป็นพลเมืองของรัฐหรือบนพื้นฐานของการเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนและมีสิทธิตามกฎหมายเพราะเรื่องนี้หรือไม่? กล่าวอีกนัยหนึ่ง ใครคือผู้ที่ถือครองสิทธิกันแน่ ปัจเจกชน หรือปัจเจกชนในฐานะสมาชิกกลุ่ม หรือกลุ่มในฐานะกลุ่มร่วม? ทุกรูปแบบของสิทธิดูเหมือนว่าจะมีเหตุผลการแก้ตัวของตัวเองในแต่ละเหตุการณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อชนกลุ่มน้อยเสียเปรียบเชิงโครงสร้าง หรือเมื่อพวกชนกลุ่มน้อยที่มีอิทธิพลเสียเปรียบพวกชนกลุ่มใหญ่ที่อ่อนแอ โดยการประกาศของ UN อ้างถึงสิทธิของบุคคลในฐานะสมาชิกของกลุ่ม แต่ไม่ใช่ต่อกลุ่มโดยตรง คล้าย ๆ กันกับสภายุโรปที่มีการนำร่างข้อตกลงของการปกป้องชนกลุ่มน้อยในปี 1994 มาใช้ แต่ไม่ได้มีการพูดถึงสถานะเอกราชเลย มีเพียงแต่รายงานเรื่องชนกลุ่มน้อยในตั้งแต่ปี 2003 เท่านั้น

สิทธิในการแบ่งแยกดินแดนคือปัญหาที่ทิ่มแทงใจเพราะมันได้ยึดติดอยู่กับสิทธิการตัดสินใจของประชาชน สำหรับ Benedikter ความได้เปรียบของสถานะเอกราชประกอบด้วยการห้ามปรามความต้องการในการแบ่งแยกดินแดนและความเป็นไปได้ในการใช้กำลังทหารในกระบวนการทางการเมือง (cfMitra) จุดประสงค์ของสถานะเอกราชอาจมาจากชนกลุ่มใหญ่ที่เห็นว่าเป็นก้าวแรกของการแบ่งแยกดินแดน และกลัวเสียงสนับสนุนที่อาจนำไปสู่ความทะเยอทะยาน อีกทั้งยังกลัวการสูญเสียทรัพยากรภายใต้สถานะเอกราช ขณะที่ชนกลุ่มน้อยอาจกลัวสถานะเอกราชในอีกด้านหนึ่งอันได้แก่ กลัวการสูญเสียอัตลักษณ์ โดย Lijpart คงจะเห็นพ้องกับข้อสันนิษฐานนี้ ขณะที่ Benedikter ไม่เห็นด้วย โดยเขาแย้งว่าการแบ่งแยกดินในบางกรณีอาจอนุญาตให้เกิดขึ้นได้แต่ต้องอยู่ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ และต้องทำตามหลาย ๆ กรณี faitsaccomplits

อ้างอิงจาก Benedikter การให้เหตุผลของสถานะเอกราชไม่ได้ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพการหาผลประโยชน์ทางทรัพยากรหรือการบริหารของรัฐก่อนหน้านี้ แต่เป็นการเคารพต่อสิทธิมนุษยชนและกลุ่ม

---

[15] Interview with Bishop of Trento, Mons. Luigi Bressan, Trento, 27.06.2013.

[16] Ibid., 23

สถานะเอกราชในหลายกรณีได้รับมาเพราะแรงกดดันจากภายนอก แต่ก็ใช่ว่าจะทำงานได้ผลเสมอไป อ้างอิงจาก Benedikter มันสามารถเป็นได้ทั้งอาณาเขตหรือวัฒนธรรม เอกราชทางอาณาเขตประกอบไปด้วยส่วนนิติบัญญัติ ส่วนบริหาร และส่วนตุลาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่ของวัฒนธรรมและการศึกษา เอกราชทางวัฒนธรรมไม่ได้นำมาประยุกต์ใช้กับพื้นที่เฉพาะที่ชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่แต่นำมาใช้กับทุกพื้นที่อย่างกระจัดกระจายไปทั่วทั้งรัฐ[17] เอกราชการปกครองตนเองอย่างอิสระนั้นสามารถจัดตั้งได้จากรากฐานของรัฐ หรือสามารถนำมาสนทนาหารือได้ในภายหลังการทำประชามติทั่วทั้งประเทศนั้นอ้างอิงจาก Benedikter ไม่ใช่เป็นวิธีที่เหมาะสมในการตัดสินสถานะเอกราช สำหรับ Benedikter การร่วมกับส่วนกลางของรัฐและองค์กรเหนือรัฐ (EU) คือสิ่งสำคัญที่สุดที่ทำให้สถานะเอกราชได้ผล สำหรับจุดประสงค์นี้ ต้องมีการวางกรอบกฎเกณฑ์ที่แม่นยำของนิติบัญญัติและรัฐธรรมนูญให้มีความชัดเจนและจำเป็นต้องสามารถนำไปพิจารณาในศาลได้ การการันตีโดยบุคคลที่สามอาจเป็นประโยชน์ต่อการรับรองสถานะเอกราช การนำสถานะเอกราชไปปฏิบัติใช้ควรที่จะควบคุมโดยคณะกรรมการของรัฐหรือภูมิภาค ในที่นี้ Benedikter เราจะเห็นว่าเขาโต้แย้งมากจากประสบการณ์ของทีโรลใต้ โดยเฉพาะเรื่องเกณฑ์ทางภาษา การใช้สองภาษา ชนกลุ่มน้อยภายในชนกลุ่มน้อย และการเป็นตัวแทนของภูมิภาคเข้าไปเสนอความเห็นต่อส่วนกลาง[18] อย่างไรก็ดีนี่คือตัวอย่างหลักของสถานะเอกราชแบบสมานฉันท์ที่ประสบความสำเร็จ โดยผลสรุปของเขาอาจเป็น mutatis mutandis ซึ่งสามารถปรับใช้กับกรณีอื่นได้ด้วย แน่นอนว่าที่ประสบผลสำเร็จได้เพราะความสมานฉันท์ ในอีกแง่หนึ่งสิทธิของการเคลื่อนย้ายและหางานอย่างอิสระของสมาชิกในรัฐอาจถูกจำกัดอยู่ในภูมิภาคเพื่อที่จะคงไว้ซึ่งสถิติจำนวนประชากร ในที่นี้ขึ้นอยู่กับการให้เหตุผลของรัฐบาลผสมที่ยิ่งใหญ่ภายในภูมิภาค ซึ่งจนถึงบัดนี้มันแตกต่างจากรัฐบาลผสมที่ยิ่งใหญ่ภายในรัฐซึ่งพร้อมใช้งานภายในภูมิภาค ขณะที่ในส่วนกลางชนกลุ่มน้อยยังคงเป็นชนกลุ่มน้อยด้วยความเสมอภาคหรือมีสิทธิ veto การบูรณาการของยุโรป คำถามคือ สิทธิระหว่างประเทศของภูมิภาคได้กลายเป็นเรื่องสำคัญมากขึ้นเรื่อยๆ และต้องกำกับดูแลโดย พรบ. โดยทั่วไป Benedikter แย้งว่าขอบข่ายงานที่ละเอียดมาก ๆ ในทุก ๆ ที่สามารถรับประกันการทำงานของสถานะเอกราชให้ได้ผล อย่างน้อยที่สุดก็ยังเหลือไว้ซึ่งความปรารถนาที่ดีและการปฏิบัตินิยม แต่ในขณะเดียวกันเอกราชนั้นควรจะเป็นแบบพลวัตเพื่อที่จะสามารถรับมือกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปและคำถามที่ตามมาที่ไม่อาจคาดเดาได้[19] โดยเขาได้กล่าวถึงส่วนประกอบพื้นฐานของสถานะเอกราชทางอาณาเขตดังต่อไปนี้:

นักคิดบางคนเห็นว่าความสมานฉันท์คือความแข็งกร้าวของความแตกต่างทางชาติพันธุ์ ภาษา และศาสนา และดังเป็นเช่นนั้นคืออุปสรรคในการบูรณาการและการร่วมมือ แต่นักคิดเหล่านี้ดูเหมือนว่ามีแนวคิดที่สุดแสนจะหอมหวานเกี่ยวกับความร่วมมือและการบูรณาการ ซึ่งในความเป็นจริงนั้นบ่อยครั้ง ไม่สามารถเป็นไปได้ Benedikter อ้างหลักฐานในที่นี้ว่าต้องบูรณาการเจตจำนงเสรีของกลุ่มหรือไม่ สถานะเอกราชต้องมีความชอบธรรมและอาศัยอยู่กับการเลือกตั้งเสรีและโครงสร้างประชาธิปไตย การแบ่งแยกดินแดนหรือเอกราชด้วยวิธีการรุนแรงเพียงฝ่ายเดียวไม่ใช่เอกราชที่แท้จริง ภายในภูมิภาคพลเมืองต้องเสมอภาคกัน ซึ่งนี้คือเส้นทาง

---

[17] Ibid. 39-40

[18] Interview Benedikter, 17.9.2013

[19] Benedikter

ที่สำคัญเพราะมันไม่ได้รวมสิทธิพิเศษของชาติพันธุ์ หรือสิทธิพิเศษของผู้อยู่อาศัย (Benedikter มีความยากลำบากในการแยกสถานะเอกราชออกจากรูปแบบอื่นของการแบ่งแยกที่ซึ่งเขาพิจารณาว่ามีความเป็นประชาธิปไตยน้อยลง)

ในตอนต่อมาจะนำเสนอประวัติศาสตร์และสถานะเอกราชของทีโรลใต้ จากนั้นจะอภิปรายเรื่อง พรบ. เอกราชในปัจจุบันและการทำงานของ พรบ.วันต่อวันในฐานะเอกราชแบบพลวัต และเปรียบเทียบกับรูปแบบอื่นของการแก้ไขปัญหาเอกราช ท้ายที่สุดจะพิจารณารูปแบบการทำงานที่เป็นไปได้สำหรับรูปแบบทีโรลใต้สำหรับสถานการณ์ขัดแย้งอื่นเช่นกัน

ภาพรวมประวัติศาสตร์จนถึงปี 1918

ยุคก่อนประวัติศาสตร์จนถึงสงครามนโปเลียน

การเข้ามาตั้งรกรากของมนุษย์ในทีโรลต้องย้อนไปประมาณ 30,000 ปีก่อนยุคเรา ในระยะเวลาประมาณ 3,300-3,100 ปีก่อนคริสตศักราชได้กลายมาเป็นพื้นที่ผลิตและค้าขายทองแดง กระนั้นทีโรลได้เข้ามาอยู่ในประวัติศาสตร์ในช่วงยุคโรมัน (150 ปีก่อน ค.ศ.จนถึง ปีค.ศ. 600) เมื่อได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรโรมัน Rhaetia[20] ในยุคโรมัน Brenner คือเส้นทางค้าขายที่สำคัญ โดยประชากรประกอบไปด้วยชาว Rhaetians, Slavonics, Celts, Bajuwars, Alemanns, Illyrians, ต่อมา Goths และ Langobards

หลังจากการล่มสลายของอาณาจักรโรมันโดยการรุกรานของ Aleman ตั้งแต่ศตวรรษที่ 3 เป็นต้นมา ภูมิภาคนี้ปกครองโดยกษัตริย์ Theoderich the Visigoth ในตำนานโดยมี Verona เป็นเมืองหลวง และตั้งแต่ศตวรรษที่ 8 ถึง 11 พื้นที่บริเวณนี้ทั้งหมดถูกแบ่งระหว่างบาวาเรียและอิตาลี ตลอดระยะเวลานี้พื้นที่นี้สัมพันธ์กับ Bishopric ของ Freising จากประมาณปี ค.ศ. 1000 ทีโรลอยู่ภายใต้การปกครองของ Earl Bishops มาหลายศตวรรษ ผู้ซึ่งเป็นทั้งผู้ปกครองทางโลกและทางธรรม แต่ยังคงไว้ซึ่งเอกราชและการตัดสินใจของประชาชนด้วยตนเอง เพราะยากแก่การปราบภูมิภาคในที่ราบสูงอันประกอบไปด้วยเกษตรกรและพ่อค้า ในศตวรรษเดียวกันได้มีการจัดตั้ง Bozen ขึ้นในฐานะเมืองค้าขายเพราะว่าพื้นที่บริเวณนั้นอุดมไปด้วยเงินและเกลือ ซึ่งต่อมามีการค้าขายผลิตภัณฑ์เป่าแก้วใน Meran และค้าขายผ้าไหม ซึ่งชาว Artsians ได้ปฏิบัติตัวเป็นพ่อค้าร่อนเร่อย่างทันท่วงที

จนกระทั่งศตวรรษที่ 12/13 ทีโรลได้รับอิทธิพลลักษณะทางวัฒนธรรมจากบาวาเรียและอิตาลี ซึ่งได้กลายมาเป็นยุคกลางของวัฒนธรรมเยอรมัน ในช่วงเวลานี้รูปแบบทางภาษาคือ ชนกลุ่มใหญ่พูดภาษาเยอรมัน ชนกลุ่มน้อยส่วนมากชาวอิตาเลียน และชนกลุ่มน้อยส่วนน้อยชาว Ladin พูดภาษา Rhaeto-Romanic

การสถาปนาทีโรลอย่างสมบูรณ์เกิดขึ้นในปี 1250 โดย Duke Meinhard II ในฐานะ “Gefürstete Grafschaft Tyrol” และกลายเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักร Habsburg ในศตวรรษที่ 14 เมื่อตระกูลผู้ปกครองเดิมสิ้นลง ชื่อ Tirol ผุดขึ้นมาครั้งแรกในปี 1948 ในฐานะชื่อผสมระหว่าง Brixen และ Trient[21] แต่ไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าชื่อ Tyrol นั้นแรกเริ่มเดิมทีนั้นมาจากไหน มีทฤษฎีหนึ่งเชื่อว่าภาษา Illyrian ที่แปลว่า

---

[20] Riedmann

[21] Falkenberg

ทางผ่านภูเขา[22] ซึ่งชาวบ้านและเกษตรกรอิสระยังคงอาศัยอยู่ในมืองอย่างแข็งแกร่ง จนกระทั่งในปี 1919 ทีโรลไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของอิตาลีไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเมือง เศรษฐกิจ หรือวัฒนธรรมก็ตาม[23]

ในปี 1511 การป้องกันตนเองในบริเวณนี้ได้กลายเป็นเรื่องหลักในการจัดการกันเองของเกษตรกรและขุนนาง โดยยึดมั่นอยู่กับ Landlibell โดย Kaiser Leopold[24] ซึ่งนี่เป็นการการันตีว่าทีโรลต้องรับผิดชอบการป้องกันตนเองแต่เพียงผู้เดียว ไม่มีการใช้กองทัพในการสู้รบนอกทีโรลและกองกำลังข้างในจะต่อสู้ในเชิงตั้งรับเพียงแบบเดียว ด้วยเหตุนี้กองกำลังจะสรรหาคนจากเกษตรกรและขุนนางเท่านั้น ซึ่งคนทุกคนที่มีอสังหาริมทรัพย์มีหน้าที่รับผิดชอบผูกพันในการยืนหยัดต่อสู้ด้วยอาวุธของตนเองเมื่อเกิดสภาวะสงคราม หากว่าจำเป็นกษัตริย์สามารถเรียกมาอยู่ในกองทัพได้เป็นเวลาหนึ่งเดือน[25] เดิมทีนั้นกองทัพต่อสู้กับธนูขนาดใหญ่ หน้าไม้ธนู คันธนูและลูกศร และดาบด้ามยาว โดยหลังจากการริเริ่มการจัดตั้งบริษัทอาวุธปืนของนักแม่นปืนต่อมาได้กลายเป็นสมาคมนักแม่นปืนชื่อดัง Tyrolean Schützen ซึ่งคนทุกคนสามารถพกพาอาวุธได้อย่างเปิดเผย ตั้งแต่ปี 1738 บริษัทต่าง ๆ มีสิทธิในการเลือกเจ้าหน้าที่ด้วยตนเองโดยมี Schützenmeister (นายพัน) เป็นผู้บัญชาการสูงสุด

Landlibell ยังคงเป็นรากฐานสำคัญที่สุดสำหรับองค์กรป้องกันทีโรลมาหลายศตวรรษ ซึ่งความพยายามในการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดนั้นไร้ค่า

ชาวทีโรลสมัยใหม่คือผู้ป้องกันออสเตรียจากการบุกรุกของชาวเติร์ก แต่เป็นเพราะการขยายตัวของจักรวรรดิ Habsburg ทำให้พื้นที่บริเวณนี้ได้กลายจากศูนย์กลางการค้าขายไปเป็นพื้นที่เขตชายขอบ และเป็นไปได้ที่จักรพรรดิจะจ้างกองทัพอาสาสมัครสำหรับการรณรงค์ของเขา แต่ไม่ใช่กองทัพถาวรชาวทีโรล โดยศตวรรษของ Landlibell อยู่ในศตวรรษการก่อกบฏของชาวบ้านทั่วทั้งยุโรป แต่ลามมาไม่ถึงทีโรลชื่อของ Gaismar ในที่นี่โด่งดังมากขึ้นอย่างเด่นชัด[26] เนื่องจากในปี 1526 เขาได้นำให้เกิดความคิดร่วมสมัยอย่างน่าประหลาดใจ เช่น ความต้องการสิทธิในการตัดสินใจเอง ประชาธิปไตย และความยุติธรรมในสังคม เพื่อต่อต้านอำนาจทางศาสนาและทางโลกของ Bishops[27] โดยได้รับอิทธิพลจาก ตลอดระยะเวลาทีโรลจัดการได้ดีในการคงไว้ซึ่งเอกราชของตนเองสู้กับจักรพรรดิโดยการสนับสนุนผู้ปกครอง Bishops และ Earls ของตนเอง

สงคราม 30 ปีไม่ได้ส่งผลกระทบต่อทีโรลมากนัก แม้ว่าทีโรลจะเสียดินแดนบ้างก็ตาม โดยเป็นสถานการณ์ที่แตกต่างจากสงครามการแบ่งแยกดินแดนของสเปน ตอนปลายศตวรรษที่ 17 ทีโรลบูรณาการเข้ากับจักรวรรดิออสเตรียอย่างสมบูรณ์และเวียนนาตอนนั้นมีอำนาจเด็ดขาด ซึ่งทีโรลไม่ได้ยอมรับมันแต่โดยดี ในปี 1703 พวกเขาต่อสู้กับ Bavaria และฝรั่งเศส แต่ในขณะเดียวกันก็ต่อสู้กับการเรียกเก็บภาษีจากเวียนนาเช่นกัน จักรพรรดิ Charles VI ได้มีการประกาศการคว่ำบาตรอย่างเป็นทางการต่อประเทศในเครือจักรวรรดิในปี 1713/20 ทำให้สามารถแบ่งแยกดินแดนหลัก ๆ ของออสเตรีย ซึ่งนั่นรวมถึงทีโรลด้วย โดยการ

---

[22] Koenig

[23] Wolff 117

[24] Stolz

[25] Ibid.

[26] Peterlini

[27] Reidmann

เปลี่ยนแปลงกฎการสืบราชสมบัติให้ลูกคนแรกเป็นจักรพรรดิได้โดยไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ชายทำให้ Maria Theresia กลายเป็นราชินีของออสเตรีย ซึ่ง Maria Theresia เป็นหนึ่งในผู้ปกครองเรืองปัญญาและเธอต้องการทำให้จักรวรรดิมีความทันสมัยมากขึ้นรวมไปถึงทีโรลด้วย เธอได้แบ่งภูมิภาคออกเป็นสี่ส่วนและวงกลมและทำให้สภาหายไป อีกทั้งเธอยังได้ล้มเลิกระบอบเก็บภาษีภายใน แต่ต่อต้านกับพวกใดก็ตามที่พิจารณาว่ากำลังต่อต้านจักรวรรดิอย่างแข็งขันเนื่องจากการทำให้มีความทันสมัยนั้นต้องทำควบคุมไปกับการรวมศูนย์อำนาจและการดึงมาสู่ทางโลกมากขึ้น[28] ตั้งแต่ปี 1970 ผู้สืบทอดเธอได้ชี้แนะให้ประชาชนรู้จักเกี่ยวกับการตัดสินใจด้วยตนเองมากขึ้นอีกภายใต้สภา

สงครามนโปเลียนและ Andreas Hofer

สงครามนโปเลียนเป็นการหยุดชะงักที่สำคัญของประวัติศาสตร์ทีโรล ในทางปฏิบัติถือว่าเป็นครั้งแรกที่กองทัพต่างชาติบุกรุกภูมิภาคนี้ มีการเรียกกองกำลังทหาร Schützen (กองทัพนักแม่นปืน) เข้ามาป้องกันประเทศและศาสนาเพื่อต่อสู้กับจักรวรรดิทางโลก โดย Schützen ได้รับการตีตราว่าเป็นพวกอาชญากร ซึ่ง Landstrum ได้ขับไล่ฝรั่งเศสไปหลายครั้งคือ ในปี 1797 1799 และ 1800 อย่างไรก็ตามสันติภาพในปี 1801 ได้กลายเป็นหายนะสำหรับทีโรลเพราะออสเตรียยอมรับความพ่ายแพ้ต่อฝรั่งเศส แม้ว่าทีโรลยังไม่พ่ายแพ้ต่อมาในปี 1803 ทีโรลกลายเป็นส่วนสำคัญของออสเตรียและได้ถูกทำให้เป็นไปในทางโลกมากขึ้น ในปี 1805 ได้เกิดสงครามต่อสู้กับฝรั่งเศสที่เป็นพันธมิตรกับบาวาเรียโดยการทำให้มาทางโลกมากขึ้นและการรวมศูนย์ได้สร้างความไม่พอใจ ในปี 1809 เมื่อมิวนิคประกาศอย่างเป็นทางการทั่วไปเรื่องการเกณฑ์ทหาร ทั้งประเทศลุกเป็นไฟ ในเดือนเมษายนได้มีการริเริ่มปฏิวัติและในเดือนพฤษภาคมกองทัพฝรั่งเศสและบาวาเรียนพ่ายต่อทีโรล

การปฏิวัติเกิดขึ้นจากเจ้าของผับและนักค้าวัวควายชื่อ Andreas Hofer เขาอยู่ในกองกำลัง Schützen และได้นำไปสู่การต่อต้านในที่สุด ซึ่งเขารู้จัก Archduke John เป็นการส่วนตัวและได้เดินทางไปเวียนนาเพื่อไปขออนุญาตรบกับฝรั่งเศส ขณะที่ออสเตรียไม่เต็มใจแต่ทีโรลยังยืนหยัดต่อสู้กับฝรั่งเศส กองทัพของ Andreas Hofer ได้ทำการต่อสู้บริเวณ Sterzing โดยออสเตรียให้สัญญาว่าจะนำทีโรลกลับคืนมาเป็นส่วนหนึ่งของออสเตรีย แต่สัญญานั้นก็ล้มเหลวเมื่อออสเตรียพ่ายแพ้ที่ Wagram[29] อย่างไรก็ตาม Hofer และพรรคพวกปฏิเสธการยอมรับความพ่ายแพ้และต่อสู้จนถึงเดือนสิงหาคมเมื่อเขาเข้าไปใน Innsbruk พร้อมด้วยกองทัพของเขา ในเดือนตุลาคมออสเตรียยกทีโรลให้แก่ฝรั่งเศสอีกครั้ง และทำให้ทีโรลทั้งหมดถูกฝรั่งเศสยึดครองในเดือนพฤศจิกายน ต่อมากองทัพของ Hofer ถูกปราบที่ Bergisel และต้องถอยร่นไปอยู่ในหุบเขา ในเดือนมกราคม Hofer ถูกจับตัวในข้อหาก่อกบฏและถูกประหารชีวิตเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 1810 ที่ Mantua ซึ่งเพลงเกี่ยวกับการถูกจับตัวและประหารชีวิตของ Hofer นั้นมีชื่อว่า “Zu Mantua in Banden” ต่อมาเพลง ๆ นี้กลายเป็นเพลงชาติของทีโรลใต้ ศพของ Hofer ถูกฝังไว้ที่ Mantua แต่ในปี 1823 ได้มีการย้ายศพของเขาไปไว้ที่ Innsbruck โดยหลุมศพของเขาสามารถมองสังเกตเห็นได้

---

[28] Peterlini 87

[29] Riedmann

การต่อต้านในทีโรลใต้จึงพังทลายลง หลังจากนั้นภูมิภาคนี้ได้แบ่งออกเป็นสามส่วนอันได้แก่ ส่วนหนึ่งเป็นของออสเตรีย ส่วนที่สองและส่วนที่สามเป็นของอิตาลีและบอลข่านตามลำดับ ในส่วนที่เป็นของอิตาลี (ทีโรลใต้ในปัจจุบัน) เกิดวิกฤติเศรษฐกิจ มีการขึ้นค่าภาษี ยิ่งไปกว่านั้นผู้คนถูกบังคับ Italianization เช่น การบังคับพูดภาษาอิตาเลียน เป็นต้น ประเทศนี้จึงกลายเป็นที่รู้จักกันในนาม Alto Adige การเกณฑ์ทหารสำหรับสงครามระหว่างประเทศได้ทำให้เกิดความไม่พอใจเพิ่มมากขึ้น ซึ่งมันได้จบลงด้วยสงครามปลดปล่อยอิสรภาพปี 1813 ที่ซึ่งกองทัพ Schützen มีส่วนสำคัญในการต่อสู้ปลดปล่อยคราวนี้

ชื่อของ Hofer ค่อย ๆ หายไปตามกาลเวลา ในยุคการฟื้นฟูเขาได้รับการพิจารณาว่าเป็นกบฏที่ผิดกฎหมาย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือมีการปฏิเสธการภาวนาวิงวอนต่อ Hofer และปฏิเสธการเรียกเขาว่าเป็นรากฐานแห่งศาสนา[30] เนื่องจากเขาได้ออกรบในฐานะตัวแทนของชาวคาทอลิก เพียงแค่ 100 ปีต่อมาในปี 1909 ประวัติความทรงจำของ Hofer ได้รับการฟื้นฟูในปีของวีรบุรุษ และได้ตีความ ๆ พ่ายแพ้ที่ Bergisel ว่าเป็นชัยชนะทางศีลธรรม ทุกวันนี้มีมุมมองที่หลากหลายต่อ Hofer อย่างไรก็ดีการเรียกร้องสิทธิของทีโรลใต้ต่างๆ ยังคงร้องเพลงระลึกถึง Hofer ตลอด

ปี 1859 ถึง 1914: สงครามของการรวมตัวและการโต้แย้งกับ Italian Irredenta

ตั้งแต่ปี 1859 การขึ้นมาของ Italian Irredenta (อุดมการณ์ผนวกดินแดนผู้ร่วมเชื้อชาติของอิตาลี) นั้นมีเพื่อทำให้ความหลากหลายของชาติและราชาธิปไตยอยู่ด้วยกัน ในภาษาลาตินคำว่า Irredenta แปลอย่างตรงตัวมีความหมายว่าไม่สามารถกู้คืนหรือรักษาไว้ได้ และใช้กับการเคลื่อนไหวต่อสู้เพื่อกู้คืนดินแดนหรือภูมิภาคจากการยึดครองของต่างชาติที่ได้รับการพิจารณาในฐานะที่เป็นชาติพันธุ์ พื้นที่ หรือรัฐชาติของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอิตาลีหลังปี 1861 Irredenta มีความเข้มข้นเป็นอย่างมากเมื่อประเทศรวมเข้ากับ Garibaldi (ก่อนหน้านี้มีการแบ่งพื้นที่ออกเป็นส่วน ๆ ตามระบบศักดินา) พื้นที่ ๆ พูดภาษาอิตาเลียนบางพื้นที่ยังคงอยู่ภายใต้การปกครองของต่างชาติ เช่น ฝรั่งเศสและ Habsburg เป็นต้น จนกระทั่งปี 1915 ได้มีการเรียกร้อง Irredenta ไม่เพียงแต่เฉพาะในพื้นที่ของอิตาลีเท่านั้น ยังมีการเรียกร้องในกระแสชาตินิยมของอิตาลีด้วย เพื่อเรียกดินแดนและชายแดนตามพรมแดนธรรมชาติคืนมาทั้งหมด ในทีโรลคือ Brenner ดังเป็นเช่นนั้นแทนที่จะเป็นเพียงแต่ใน Welschtirol ที่ ๆ พูดภาษาอิตาลีอย่างกว้างขวาง ทีโรลใต้ก็มีการเรียกร้อง Irredenta เช่นเดียวกัน ในศตวรรษที่ 19 ออสเตรียยังคงได้รับซึ่งชัยชนะ: ได้มีการขับไล่ Mazzini ในปี 1859 เมื่อเขาพยายามแย่งชิง Welschtirol ในสงครามการรวมชาติเยอรมันในปี 1866 (Königgrätz) อีกสงครามหนึ่งคือการต่อสู้กับอิตาลีและได้รับชัยชนะ

ทางการเมืองหลังจากปี 1813 เอกราชของภูมิภาคต่าง ๆ ถูกทำลายลง มีการจัดตั้งการฟื้นฟูทางการเมืองและการกดขี่ของเสรีนิยมภายใต้ Metternich โดยสภาท้องถิ่นยังคงมีอยู่แต่ปราศจากอำนาจที่แท้จริง โดยทีโรลบูรณาการอย่างแน่นแฟ้นกับจักรวรรดิออสเตรีย

นอกเหนือจากทีโรลใต้ พื้นที่ ๆ พูดภาษาอิตาเลียน Welschtirol (ปัจจุบันคือ Trentino) มีการเรียนรู้แนวคิดเสรีนิยมที่ต่างจากอิตาเลียนทั่ว ๆ ไป ชาวทีโรลใต้บางส่วนสนับสนุนการแบ่งแยก Welschtirol จาก

---

[30] Falkenberg 12

ทีโรล ปกติ ในศตวรรษที่ 19 Welschtirol มีชนกลุ่มใหญ่ที่พูดภาษาอิตาเลียน ซึ่งทั้งภาษาเยอรมันและอิตาเลียนเป็นภาษาราชการ

การพัฒนาการไปในทางที่ดี อย่างการขยายตัวของโรงเรียนถูกมองว่าเป็นภัยที่ทำลายศาสนาอย่างสิ้นเชิง และได้สร้างความโกรธเคืองให้แก่ประชาชนและผู้ที่เกี่ยวกับศาสนา ขบวนการเสรีนิยมซึ่งเป็นพันธมิตรกับพวกเสรีนิยมของเยอรมันในทางใต้มีความต้องการในทางตรงกันข้ามคือ เอกราชอย่างเปิดเสรี

มีเพียง Vormärz และการปฏิวัติเสรีนิยม (ที่ไม่ประสบผลสำเร็จ) ในปี 1848 ได้มีการนำสภาท้องถิ่นกลับมาใช้ใหม่ทั่วทั้งเยอรมัน ซึ่งมีอำนาจต่อทีโรลใต้เหมือนกัน แต่เป็นพวกฝ่ายขวาที่มีอิทธิพลเหนือผู้อื่น โดยพวกนี้ได้ให้ความสำคัญกับคาทอลิกในภูมิภาคนี้

ในปี 1861 ได้มีการใช้สภาท้องถิ่นรูปแบบใหม่ และอีกครั้งที่ทีโรลได้รับสถานะความเป็นเขตอิสระภายใต้รัฐธรรมนูญของตนเองและกัปตัน Landes อย่างไรก็ตามสภาท้องถิ่นนี้ก็ยังคงเหมือนสภาท้องถิ่นแบบเดิม อันประกอบไปด้วยพรรคอนุรักษ์นิยม ซึ่งก็คือผู้ที่เคลือบแคลงการมีอิทธิพลเหนือของพวกเสรีนิยมในเวียนนาและมีเป้าประสงค์เกี่ยวกับเสรีภาพใด ๆ ของโปรแตสแตนท์ ทัศนคติแบบอนุรักษ์นิยมมีต่อเนื่องจนกระทั่งช่วงปี 1880: ในปี 1867 สภาท้องถิ่นมีประสงค์ที่จะให้สิทธิถือครองที่ดินและสิทธิเท่าเทียมกันสำหรับโปรแตสแตนท์นี้เองเรียกว่า “การดิ้นรนทางวัฒนธรรม” ในออสเตรียจนกระทั่งถึงปี 1875 และสำหรับบางปัญหาจนถึงปี 1892 และในปีนั้นเองรัฐบาลออสเตรียได้มีการจัดตั้งที่ปรึกษาของรัฐสำหรับโรงเรียนและสิทธิเท่าเทียมกันสำหรับโปรแตสแตนท์ สำหรับการแบ่งแยกอย่างเป็นทางการของศาสนาและรัฐทีโรลได้รับผลกระทบเฉพาะในช่วงกลางและท้ายศตวรรษที่ 19 เท่านั้น

พวกเสรีนิยมและผู้ที่เกี่ยวข้องกับศาสนาได้แบ่งฝ่ายกันอย่างชัดเจน แต่พวกเสรีนิยมก็ไม่ได้หมายความว่าจะไม่เกี่ยวข้องกับศาสนาเลย: สังคมนิยมชาวคริสเตียนประกอบไปด้วยชนชั้นกลางระดับล่าง และเกษตรกรผู้ซึ่งพิจารณาตัวเองว่าเป็นทั้งพวกเคร่งศาสนาและเสรีนิยม หรือแม้กระทั่งสังคมนิยม ได้ร่วมกันต่อต้านพวกนักบวชและพวกอนุรักษ์สังคมนิยม พวกเสรีนิยมแข็งแกร่งขึ้นจากการขยายตัวของสิทธิการเลือกตั้งไปยังส่วนต่าง ๆ มากขึ้น อย่างไรก็ตามสิทธิไม่ได้รวมอยู่ในการเลือกตั้งสภาท้องถิ่น แต่การปลุกปั่นทางสังคมไม่อาจหยุดได้: ในปี 1890 มีการตั้งพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย แต่ก็ประสบกับความหนักใจเนื่องจากมีแรงงานจำนวนเพียงน้อยนิดในภูมิภาคนี้ การเป็นรัฐบาลผสมกับพวกสังคมนิยมอิตาเลียนไม่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นทางออกเพราะพวกนี้มีความเป็นชาตินิยมและมีอุดมการณ์ผนวกดินแดนผู้ร่วมเชื้อชาติมากเกินไป ในปี 1904 ได้มีการจัดตั้งพันธมิตรเกษตรกรทีโรลใน Sterzing โดยสมาชิกสังคมนิยมคริสเตียน อีกด้านหนึ่งชาวทีโรลส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะหันไปหาพวกชาตินิยมเยอรมัน (พวกนี้ต่อมาได้เข้าร่วมกับ SVP หลังจากสนธิสัญญา Gruber-Degasperi) การดิ้นรนทางวัฒนธรรมได้กลายมาเป็นการดิ้นรนทางเชื้อชาติ: อิตาลีต่อสู้กับเยอรมันในการฟื้นเอกราชสำหรับทั้งภูมิภาค แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ และความพร้อมที่จะรวมอิตาลีในการพิจารณาทางการเมืองลดลง: ในปี 1904 ได้ปิดคณะอิตาเลียนที่ Innsbruck

ขณะที่ในปี 1909 เป็นปีแห่งการระลึกถึงวีรบุรุษ ได้มีการเฉลิมฉลองระลึกถึง Andreas Hofer ไปทั่วทั้งทีโรล แต่พวกอิตาเลียนปฏิเสธเข้าร่วม เนื่องจากพวกนี้ไม่ได้คิดว่า Hofer เป็นวีรบุรุษของพวกเขา

เศรษฐกิจช่วงศตวรรษที่ 18-19 มีการผลิตไม้ กระดาษ แก้วและสิ่งทอ งานหัตถกรรมไม้ งานลูกไม้และงานศิลปะ และงานฝีมืออื่นๆ ปลูกและแปรรูปยาสูบ และมีการใช้พลังงานจากน้ำ โดยทีโรลมีรางรถไฟ

ครั้งแรกในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 แต่การท่องเที่ยวเจริญรุ่งเรืองมาตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 19 แล้ว: การปีนเขาและเล่นสกีเป็นที่นิยมมาก ซึ่งได้นำไปสู่การจัดตั้งมูลนิธิ Alpenverein อย่างไรก็ตามชาวบ้านที่อาศัยอยู่บนภูเขากลับมีชีวิตที่ยากลำบาก ตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 จนถึงกลางศตวรรษที่ 20 จึงมีการส่งแรงงานเด็กไปทำงานในแคว้นที่มั่งคั่งกว่าอย่าง Suebia ในฐานะแรงงานราคาถูก (Schwabenkinder)

สงครามโลกครั้งที่หนึ่งและการเปลี่ยนแปลงการปกครองของปี 1918

สงครามโลกครั้งที่หนึ่งได้เปลี่ยนแปลงสถานการณ์ทางการเมืองของทีโรลอย่างสิ้นเชิงเฉกเช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ ในโลกเช่นเดียวกัน กองทัพหลักต้องต่อสู้กับออสเตรียในยุโรปตะวันออก ดังนั้นหน้าที่การป้องกันประเทศจึงตกอยู่ในกำมือของ Landwehr และ Landsturm เมื่ออิตาลีเข้าสู่สงครามในปี 1915 ในฐานะฝ่ายพันธมิตร (ด้วยวิธีนั้นเป็นการทรยศความจงรักภักดีต่อความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศ) ได้มีความต้องการในการครอบครองทีโรลทั้งหมด จึงมีการเจรจาสนธิสัญญาอย่างลับ ๆ ในลอนดอน ชาวทีโรลเชื้อชาติอิตาลีถูกกักตัวและนักสังคมนิยมประชาธิปไตย Battisti ถูกประหารชีวิตในปี 1918 เศรษฐกิจของประเทศระเบิดเป็นไฟจากการจุดชนวนของพวก SPT (Social Democratic Party of Tirol)

กองทัพอิตาลีเคลื่อนขบวนเข้าไปในทีโรลเฉพาะตอนที่มีการหยุดยิงกันแล้วในวันที่ 3 พฤศจิกายน 1918 จึงทำให้ปราศจากการต่อต้านใดๆ นอกจากนี้สนธิสัญญาลับ ๆ ที่มอบให้แก่อิตาลีในสนธิสัญญาสันติภาพปี 1919 เป็นการขัดต่อหลักการเลือกตัดสินใจด้วยตนเองของ Wilson โดยการครอบครองอาณาเขตเกิดขึ้นเพราะอิตาลีอ้างสิทธิอย่างน่าสงสัยว่า Brenner เป็นของอิตาลีโดยการใช้เส้นเขตสันปันน้ำ[31] นอกจากนี้ยังโต้แย้งเพิ่มเติมต่อหลักฐานทั้งหมดที่ว่าชาวทีโรลเชื้อชาติเยอรมันถูก Germanised และการดูดซึมความเป็นอิตาเลียนเกิดขึ้นหลังจากการถอยร่นของโรมันและทำให้ชนกลุ่มใหญ่บริเวณนี้พูดภาษาอิตาเลียน ตั้งแต่ปี 1921 มีเพียง 11% ของประชากรรวมระหว่างทีโรลใต้และ Trient ที่พูดภาษาอิตาเลียน การอ้างแบบนี้สามารถสนับสนุนได้โดยการนับอย่างสร้างสรรค์และโดยการรวม Ladins ในฐานะ "คนอิตาเลียน" แต่การอ้างข้อมูลที่กล่าวมาในข้างต้นไม่มีการสืบสวนจึงไม่สามารถพิสูจน์ว่าไม่จริง ในความเป็นจริงอิตาลีพิจารณาทีโรลใต้เป็นพียงแค่สิ่งทดแทนจากการสูญเสียบอลข่านเท่านั้น อีกเหตุผลหนึ่งที่อิตาลีปรารถนาในทีโรลใต้เกิดขึ้นอย่างแน่ชัดหลังจากปี 1945 เท่านั้น: เนื่องจากมีศักยภาพที่จะพัฒนาได้ทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมในรูปแบบของพลังงานน้ำและการคมนาคมอย่างรถไฟ

ในกรณีนี้อิตาลีได้ทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับหลัก Irredentist ของตนเองในการที่ต้องรวมกลุ่มคนที่มีภาษาและเชื้อชาติเดียวกันเข้าไว้ด้วยกัน แต่มีเพียงแค่พวกสังคมนิยมประชาธิปไตยเท่านั้นที่ประท้วงรัฐบาลประชาธิปไตยตั้งแต่ปี 1918 ถึง 1921 ได้ให้สัญญาที่จะปกป้องและเคารพชุมชนที่พูดภาษาเยอรมัน ได้มีการยืนยันความเป็นเอกราชของแคว้นนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวทีโรลใต้ที่ไม่จำเป็นต้องไปรับใช้กองทัพอิตาเลียนแต่อย่างใด จนถึงปี 1921 รัฐบาลยังคงรักษาสัญญาที่ให้ไว้ โดยไม่ได้ไปยุ่งเกี่ยวหรือเปลี่ยนแปลงรูปแบบและสถานะทางการเมืองของทีโรลใต้ใด ๆ เลย ผลก็คือทุกสิ่งอย่างยังคงเหมือนเดิมไม่มากก็น้อย มีการเริ่มการบริหารจัดการ การแต่งตั้งข้าราชการ และตั้งโรงเรียนแบบเยอรมันขึ้นใหม่อีกครั้ง แต่ทุกอย่างได้เปลี่ยนแปลงไป

---

[31] Freiberg

ในทางสุดโต่งเมื่ออิตาลีได้รัฐบาลฟาสซิสต์อย่างมุสโสลินีเป็นผู้นำประเทศ โดยมีคำขวัญ “March on Bolzano” และ “March on Rome”[32]

ปี 1922 จนถึง 1943: การกดขี่ของฟาสซิสต์และการบังคับ ITALIANIZATION

ว่ากันว่าทีโรลใต้ไม่มีความเป็นศัตรูกันมากนักในเรื่องอุดมการณ์ทางการเมืองระหว่างฟาสซิสต์และฝ่ายซ้ายและสังคมนิยม แต่ได้มีความเป็นศัตรูสู้กันในเรื่องชาติพันธุ์ระหว่างอิตาเลียนและเยอรมันแทน[33] แบบนี้เองจึงได้ทำให้การกระทำของพวกฟาสซิสต์เป็นสิ่งที่เป็นลางร้ายมากกว่าที่เป็น เพราะมีองค์ประกอบของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เข้ามาอยู่ด้วย

การประท้วงระบบการปกครองและอุดมการณ์ฟาสซิสต์ตั้งแต่ปี 1922 ไม่สามารถหาแนวร่วมทั่วประเทศได้ หลังจากชัยชนะของ NSDAP ในเยอรมัน ฮิตเลอร์ก็ไม่ได้สนใจจะเรียกแคว้นทีโรลคืนจากอิตาลีเลย แม้ว่าชนกลุ่มใหญ่ในทีโรลจะเป็นคนเยอรมันก็ตาม โดยฮิตเลอร์เองได้โฆษณาถึงมิตรภาพกับอิตาลีแทน ส่วนอิตาลีเองก็ไม่ได้ลดละนโยบาย Italianization ของทีโรลเลย แม้ว่าจะมีมิตรภาพอย่างเสแสร้งกับเยอรมันก็ตาม ทางด้านมุสโสลินีไม่เคยพิจารณาที่จะคืนแคว้นนี้ให้แก่เยอรมันเลยเนื่องจากเป็นพันธมิตรกับนาซี ซึ่งมิตรภาพฝ่ายขวาก็ไม่อาจป้องกันการกดขี่ทางชาติพันธุ์ได้

มีเพียงในปี 1943 เท่านั้นที่ทีโรลใต้ถูกยึดครองดินแดนโดยจักรวรรดิเยอรมันในฐานะพื้นที่ Alpenvorland

เป็นเวลากว่า 20 ปีตั้งแต่ปี 1922 ถึง 1943 เป็นช่วงยุคมืดสำหรับชาวทีโรลที่พูดภาษาเยอรมัน ภายใต้รัฐบาลฟาสซิสต์ได้มีการเปลี่ยนแปลงนโยบาย Laissez-faire และได้มีการเริ่มบังคับ “Italianize” ในทีโรลใต้ มีการโต้เถียงอย่างรุนแรงในหมู่ผู้เชี่ยวชาญว่าการบังคับ Italianize เกิดขึ้นโดยพวกฟาสซิสต์หรือเป็นส่วนหนึ่งของการคิดแบบชาตินิยมอิตาลีในก่อนหน้านี้[34] ที่แน่ๆ Ettore Tolomei สว.และนักการเมืองจาก Trentino ได้สนับสนุน Italianization อย่างเต็มรูปแบบต่อประชาชนในทีโรลใต้ ซึ่งเขาเป็นผู้เผยแพร่ข้อมูลหลักถึงการอ้างสิทธิแคว้นทางตอนใต้ของ Brenner ว่าเป็น “ดินแดนที่ไม่ได้กู้คืน” ของอิตาลี และประชาชนเป็น “Germanized Italian” ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องนำดินแดนบริเวณนี้กลับคืนสู่มาตุภูมิ อย่างไรก็ตามหลังจากชัยชนะของฟาสซิสต์ได้ทำให้อุดมการณ์ในข้างต้นเปลี่ยนเป็นนโยบาย มีการประท้วงทั้งในและนอกประเทศถึงการบังคับใช้ภาษาอิตาเลียนเป็นภาษาราชการของทีโรลใต้ โดยเอกสารทั้งหมดหรือแม้แต่การตัดสินในชั้นศาลต้องเป็นภาษาอิตาเลียนทั้งหมด เว้นให้แต่คดีระหว่างคนเยอรมันทั้งสองฝ่ายเท่านั้นที่อนุญาตให้ใช้ภาษาเยอรมันได้ อีกทั้งได้มีการนำข้าราชการที่เป็นชาวอิตาเลียนมาปฏิบัติงานแทนข้าราชการจากระบบกษัตริย์ Habsburg เดิม แต่ว่าก็ไม่ได้ประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็วดังที่หวังไว้ เพราะการย้ายข้าราชการมาอยู่ที่ทีโรลใต้นั้นไม่ง่าย และการย้ายมาอยู่ที่นี่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นการลงโทษ แต่อย่างไรก็ตามได้มีการเริ่มย้ายข้าราชการและบรรลุผลหลังจากสงคราม

---

[32] Alcock, p. 33

[33] Peterlini?

[34] Di Michele, Freiberg

ระบบโรงเรียนได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงทันทีที่พวกฟาสซิสต์ยึดครองอำนาจ โดยบังคับให้การเรียนการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาใช้ภาษาอิตาเลียนเท่านั้น สำหรับชั้นมัธยมศึกษาให้เลิกใช้ภาษาเยอรมันโดยเร็วที่สุด ไม่กี่ปีหลังจากนั้นการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลขึ้นไปใช้ภาษาอิตาเลียนทั้งหมด ซึ่งมันได้สร้างปัญหาให้แก่ประชาชนเป็นจำนวนมาก เพราะว่าอาจารย์สอนเด็กนักเรียนเหล่านี้ด้วยภาษาที่เค้าไม่ได้พูด จึงทำให้เด็กไม่เข้าใจ อีกทั้งยังไม่ยอมรับปริญญาจากผู้ที่เรียนจบจากมหาวิทยาลัยที่ใช้ภาษาเยอรมันอีกด้วย ซึ่งได้สร้างผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อประชาชนเพราะในภูมิภาคนี้ไม่มีมหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยเดียวที่คนมักไปเรียนคือ Innsbruck ชาวทีโรลตอบโต้ด้วยการสร้าง “โรงเรียนในหลุมฝังศพ” ที่ซึ่งมีการเรียนการสอนภาษาเยอรมันอย่างลับๆ เนื่องจากทางการไม่อนุญาตให้แม้แต่มีการเรียนการสอนเยอรมันกันเอง ข้อยกเว้นเดียวก็คือในโบสถ์ การสอนศาสนาไม่สามารถกำจัดให้หมดสิ้นไปได้เนื่องจากการต่อต้านที่แข็งกร้าวของผู้ที่เกี่ยวข้องกับศาสนายืนหยัดที่จะสอนฝูงชนในภาษาเยอรมัน ดังนั้นการลุกขึ้นสู้ต่อฟาสซิสต์ในทีโรลใต้ได้รับความช่วยเหลือจากโบสถ์และศาสนาเป็นอย่างมาก

เพื่อบรรลุผล Italianization เร็วขึ้น ได้มีการประกาศใช้กฎหมายอย่างเช่น ป้ายต่างๆ ชื่อถนนต่าง ๆ และอื่น ๆ ให้เป็นภาษาอิตาเลียนอย่างเดียวเท่านั้น อีกทั้งยังได้รวมถึงการเปลี่ยนป้ายชื่อหลุมศพของคนที่ตายไปในสุสานแล้วด้วย ยิ่งไปกว่านั้นได้บังคับคนให้เปลี่ยนจากชื่อเยอรมันไปเป็นอิตาเลียนหรือคล้ายกันกับภาษาอิตาเลียน

กฎหมายต่าง ๆ ที่กล่าวมาในข้างต้นได้รับแรงบันดาลใจไม่เพียงแต่เฉพาะพวกฟาสซิสต์เท่านั้น แต่จากพวกชาตินิยม hubris ด้วย ซึ่งมีความเชื่อความเหนือสุดของชาวอิตาเลียน เช่น วัฒนธรรมและอารยะธรรมโรมัน เป็นต้น พวกนี้เชื่อว่าทุกอย่างคงดำเนินไปด้วยดีหากประชาชนทีโรลใต้สามารถดูดซับภาษาและวัฒนธรรมอิตาเลียนโดยการค่อย ๆ โน้มน้าวพวกเขาพร้อมไปกับการบังคับเพียงเล็กน้อย ซึ่งนี่หมายความว่าวัฒนธรรมหรือสถาปัตยกรรมเยอรมันต่าง ๆ ต้องถูกทำลายให้สิ้นซาก ไม่เหลือร่องรอย เช่น อนุสาวรีย์ของ Walther von der Vogelweide ใน Bozen ผู้ซึ่งเป็นกวีชื่อดังจากยุคกลาง และอนุสาวรีย์ของ Oswald von Wolkenstein ผู้ซึ่งเป็นนักเขียนจากยุคกลางเช่นเดียวกัน โดยเชื่อว่าทั้งคู่นั้นเป็นคนพื้นเมืองของทีโรลใต้

ปรากฏว่าข้อสันนิษฐานต่าง ๆ ในข้างต้นไม่เป็นดั่งที่หวังไว้ในตอนแรก การกระทำของอิตาลีจึงได้สร้างความไม่พอใจให้แก่ชาวทีโรลใต้ อีกด้านหนึ่งมีการสนับสนุนอพยพย้ายถิ่นให้ชาวอิตาเลียนย้ายจาก “ประเทศเดิม” มาสู่ทีโรลใต้เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของจำนวนประชากร จากเพียงแค่ 3 % ในปี 1910 และ 11% ในปี 1921 จำนวนชาวอิตาเลียนได้เพิ่มขึ้นมาประมาณ 33% และทุกวันนี้มีชาวอิตาเลียนประมาณ 26% อย่างไรก็ตามคนอิตาเลียนส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเมือง โดย Bozen มีคนอิตาเลียนอาศัยอยู่เยอะ ขณะที่พลเมืองที่พูดภาษาเยอรมันอาศัยอยู่ในฟาร์มบนภูเขาหรือในหุบเขา นอกจากนี้มีการประกาศใช้กฎหมายอสังหาริมทรัพย์ว่า หากเป็นที่ต้องการของรัฐ รัฐสามารถยึดที่หรือบ้านใด ๆ ก็ได้โดยไม่มีข้อแม้ ซึ่งนี่ได้ส่งผลกระทบต่ออสังหาริมทรัพย์ที่มีเจ้าของเป็นคนเยอรมัน เช่น ช่างฝีมือและห้องทำงานเล็ก ๆ ตลอดจนโรงแรม อีกทั้งชาวบ้านที่เป็นเจ้าของฟาร์มมากว่าศตวรรษ ต่อมากฎหมายนี้ก็ถูกทำให้เป็นโมฆะเพื่อให้เกษตรกรเจ้าของเดิมสามารถดำรงชีวิตและเลี้ยงชีพครอบครัวตนเองได้ แต่สำหรับฟาร์มที่โดนยึดไปแล้วนั้นตั้งใจจะให้คนอิตาเลียนเข้ามาอยู่อาศัย นอกจากนี้ได้มีการใช้อีกวิธีการหนึ่งในการยึดอสังหาริมทรัพย์มา คือสั่งให้ธนาคาร

ที่ถูก Italianize เรียกเงินที่เกษตรกรกู้ไปทั้งหมดเพื่อเป็นการทำลายเกษตรกรพวกนี้ ดังเป็นเช่นนั้นเงินกู้สำหรับเกษตรกรที่พูดภาษาเยอรมันก็จะได้รับการอนุมัติยากขึ้น

ขณะที่ในเมืองมีการขยายตัวของการยึดอสังหาริมทรัพย์เป็นอย่างมาก แต่ในชนบทกลับไม่มีการยึดที่ดินมากเท่าไหร่ เพราะคนอิตาเลียนนั้นมาจากพื้นที่ราบ ไม่เชี่ยวชาญและไม่มีประสบการณ์ในการทำกินบริเวณที่ราบสูง แต่ถึงอย่างไรกฎหมายเหล่านี้ได้สร้างความทุกข์ยากให้แก่ประชาชนที่พูดภาษาเยอรมันเป็นอย่างมาก เพราะงานอื่น ๆ ในตลาดแรงงานและงานข้าราชการนั้นก็ไม่รับพวกเขาเข้าทำงานหากว่าไม่สามารถพูดภาษาอิตาเลียนได้คล่อง การใช้ชีวิตในสาธารณะ มีกลายเป็นอิตาเลียนเพิ่มมากขึ้น โดยหนังสือพิมพ์เยอรมันเกือบทุกฉบับปิดตัวลง มีเพียงสองสามฉบับเท่านั้นที่ยังคงสามารถพิมพ์ขายได้ หากได้รับการพิจารณาว่าไม่เป็นภัย ซึ่งสิ่งพิมพ์เหล่านี้ได้แก่หนังสือเด็ก “Der kleine Alpenbote” รัฐบาลได้พยายามต่อต้านสิ่งพิมพ์ภาษาเยอรมันด้วยตนเองแต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ จึงได้จัดพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับอุดมการณ์อิตาลีและฟาสซิสต์ในภาษาเยอรมัน นอกจากนี้ลัทธิฟาสซิสต์ได้ซึมเข้าไปอยู่ในทุกอาชีพและการแบ่งแยกชาติพันธุ์ทุกอณู ซึ่งคงอยู่เป็นเวลานานแม้ว่าสงครามจะจบลงก็ตาม

การเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขในพื้นที่ทางการเมืองและการบริหารเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด ขณะที่ di Michele ชี้ให้เห็นว่า มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะแทนที่ข้าราชการที่พูดภาษาเยอรมัน ทำให้หลาย ๆ คนยังคงอยู่ในตำแหน่งเดิม การเปลี่ยนถ่ายอำนาจจึงเปลี่ยนแปลงอย่างค่อยเป็นค่อยไป ทีโรลใต้พอใจในความเป็นรัฐอิสระภายใต้จักรวรรดิ Habsburg มีการขยายเขตและเมืองปกครองตนเองเล็กๆ แต่ในขณะนั้นส่วนที่บริหารปกครองตนเองค่อย ๆ หายไป หรือการทำงานต่าง ๆ ได้ถูกบิดเบือน และสภาท้องถิ่นหยุดทำงาน เพราะส่วนกลางได้จ้างเจ้าหน้าที่ของตนเองมาบริหารแทน อย่างไรก็ตามประชาชนท้องถิ่นตามเมืองเล็กๆ ต่างยังคงเป็นผู้เลือกนายกเทศมนตรีด้วยตนเอง ปรากฏว่านายกเทศมนตรีเหล่านี้วิจารณ์ระบบใหม่ ทำให้การโฆษณาชวนเชื่อของฟาสซิสต์ไม่อาจดำเนินการให้คืบหน้าต่อไปได้ จึงได้มีการนำระบบของตัวแทนอำนาจทางการเมืองของอิตาลีแบบดั้งเดิมกลับมาใช้ใหม่ นั่นก็คือ Podestá โดย Podestá คือเจ้าของที่ดินที่เป็นตัวแทนรักษาผลประโยชน์ส่วนกลางโดยการอาสาสมัคร แต่ในตอนนั้นตำแหน่ง Podestá ต้องจ้างเพราะเป็นงานที่สบายเหมาะสำหรับผู้สูงวัยและผู้ที่ไม่ต้องการให้ฟาสซิสต์ลำบากในการเข้ามาควบคุมประเทศและรัฐบาล ขณะที่ประกาศรับสมัครตำแหน่งนี้ระบุว่า รับเฉพาะผู้ที่มีอุดมการณ์สุดโต่งเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงนั้นตรงกันข้าม Podestá ได้กลายเป็นพวกเผด็จการไร้จริยธรรม[35]

การบริหารหยุดชะงัก ไม่เพียงแต่เป็นเพราะการเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาของนโยบายและความไม่เด็ดขาดของนโยบายเท่านั้น แต่เป็นเพราะความเป็นศัตรูในหมู่ชาวอิตาเลียนกันเองด้วย คนอิตาเลียนจาก Trentino คิดว่าทีโรลใต้คือที่ดินที่มอบให้ระบบศักดินา และพวกเขาควรได้รับสิทธิในการเป็นข้าราชการและชาวเยอรมันต้องออกค่าใช้จ่ายให้แก่พวกเขา Ettore Tolomei เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ๆ นี้ ดังนั้นคนอิตาเลียน Trentino จึงต้องการตำแหน่งที่คนจาก “ประเทศเดิม” ได้ไป จึงทำให้คนอิตาเลียน Trentino โกรธเคือง

การโฆษณาชวนเชื่อของฟาสซิสต์ไม่ประสบความสำเร็จในหมู่ประชาชนที่พูดภาษาเยอรมัน มีเพียงในพื้นที่ทางสังคมเท่านั้นที่มีความคืบหน้า เพราะสมาชิกในองค์กรฟาสซิสต์ (เยาวชน, ผู้หญิง, แม่และเด็ก) ได้นำ

---

[35] di Michele

ความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจมาด้วยและประชาชนที่ยากจนก็พร้อมที่จะยอมรับอย่างเต็มใจ[36] ในทางตรงกันข้าม สังคมนิยมแบบชาตินิยมมีอิทธิพลเพียงเล็กน้อยในทีโรลใต้จนถึง 1933 และหลังจากปี 1938 โดยหลังจากนาซียึดครองเยอรมันและได้มีข้อสัญญามิตรภาพเยอรมัน-อิตาลี ก็ได้เกิดความหวังในทีโรลใต้ในการกลับไปอยู่กับออสเตรีย แต่ความหวังก็มลายลงอย่างรวดเร็วและได้กลับไปรวมกับ "Anschluß" อีกครั้ง ฮิตเลอร์ได้ทำลายความหวังโดยการประกาศว่าแคว้นนี้เป็นของอิตาลี NSDAP โดนห้ามไม่ให้แพร่ข่าวการกลับไปอยู่กับออสเตรียของทีโรลใต้ อย่างไรก็ตามความไม่พอใจในหมู่ประชาชนไม่สามารถปฏิเสธได้ตลอดเวลา ดังนั้นตั้งแต่ปี 1933 ถึง 1938 ระบอบการปกครองของอิตาเลียนอนุญาตให้มีข้าราชการเยอรมันอีกครั้งเพื่อลดความไม่พอใจ[37]

กฎเกณฑ์ที่ล่าช้าไม่ได้ช่วยบรรเทาความล้มเหลวของ Italianization ลงได้เลย ในปี 1938 แม้แต่ Tolomei เองยังจำเป็นต้องยอมรับความล้มเหลวของสิ่งที่ถูก Italianization ในทีโรลใต้เลย ดังนั้นจึงได้อนุญาตให้ชาวทีโรลใต้ผู้ที่ไม่อยากเป็นอิตาเลียนสามารถเลือกอพยพย้ายถิ่นฐานไปอยู่ในเยอรมันหรือออสเตรียได้ และแคว้นนี้สามารถเป็นที่อยู่อาศัยของคนอิตาเลียนอย่างแท้จริง โดยเฉพาะสำหรับทหารผ่านศึก ต่อมาในปี 1938 ได้นำแผนการนี้ไปปฏิบัติใช้ภายใต้ชื่อ "Option"

"OPTION" ปี 1938: ผู้เลือกและ "STAY-BEHINDS"

แผน Option ได้ถูกนำมาใช้โดยรัฐบาลของเยอรมันและอิตาลีเพื่อจัดการกับปัญหาชาวทีโรลที่พูดภาษาเยอรมัน เป็นแผนการย้ายถิ่นสำหรับคนทั้งหมด คนที่พูดภาษาเอยรมันทุกคนสามารถเลือกประเทศที่ต้องการไปอยู่ได้ ระหว่างเยอรมันหรืออิตาลี พลเมืองออสเตรียและเยอรมันมีตัวเลือกเพียงเล็กน้อย ในทางปฏิบัติพวกเขาถูกบังคับให้ย้ายออกจากประเทศ สำหรับชาวทีโรลใต้อิตาเลียนที่โหวตให้เยอรมันก็ควรย้ายไปอยู่เยอรมันหรือออสเตรียด้วย และมีความต้องการให้คนที่โหวตให้อิตาลีคงอยู่ต่อไปเพื่อแสดงให้เห็นว่าคือผู้ที่จงรักภักดีต่ออิตาลีอย่างแท้จริง ผู้เลือกสามารถอยู่ในประเทศได้เป็นเวลาสามปีก่อนที่จะอพยพ แต่ว่าเสียความเป็นพลเมืองอิตาเลียน ตลอดระยะเวลาที่ย้ายไปอยู่ทรัพย์สินจะไม่โดนยึด และพวกเขาจะได้รับค่าชดเชยในอัตราแลกเปลี่ยนที่น่าพอใจ

แผนการนี้ฟังดูเหมือนง่ายและดูสบายๆ แต่เมื่อกระบวนการเลือกเริ่มต้น ปัญหาก็ตามมาด้วย: รัฐบาลอิตาลีหวังว่าเมื่อการเลือกเริ่มต้นขึ้นเมื่อไหร่คนส่วนใหญ่จะเลือกที่อยู่ในอิตาลีต่อไป อีกทั้งยังทำให้กระบวนการมีความยากลำบากในการย้ายไปอยู่เยอรมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับชาวบ้านที่อาศัยอยู่ตามหุบเขาไกลๆ เนื่องจากพวกนี้กระฉับกระเฉงที่จะย้ายไปอยู่เยอรมัน อย่างไรก็ตาม ผลปรากฏว่าคนส่วนใหญ่ประมาณ 80% ของผู้ที่พูดภาษาเยอรมันพร้อมที่จะเลือกย้ายไปอยู่ในเยอรมัน และโฆษกประจำเมืองเล็ก ๆ ต่าง ๆ ได้ช่วยเหลือในการประชาสัมพันธ์เรื่องการขนส่งคนไปเยอรมัน หลังจากสงครามนาซีได้บอกปัดการตัดสินใจในครั้งนี้

มีคนกลุ่มน้อยที่เลือกอยู่และต่อสู้เพื่อสิทธิเยอรมันของพวกเขาภายในอิตาลี มีการจัดตั้งกลุ่ม anti-Fascist, anti-Nazi และ Andreas-Hofer-Bund ในปี 1939 และอยู่รอดจนถึงปี 1945 ความประทับใจคือ

---

[36] Ibid.

[37] Ibid.

ชนชั้นกลางที่ทำงานอยู่ในเมืองเลือกที่จะไป ขณะที่เกษตรกรเลือกที่จะอยู่[38] อย่างไรก็ตามเส้นแบ่งระหว่างชนชั้นไม่ได้มีความชัดเจนมากนัก[39] Verein Katholisches Südtirol โหวตให้กับการอพยพย้ายถิ่น แต่โบสถ์คาทอลิกสนับสนุนการอยู่ต่อ[40] ซึ่งการบังคับเลือกได้สร้างความแตกร้าวในหมู่ชาวทีโรลที่พูดภาษาเยอรมัน และยากแก่การเยียวยาหลังจากสงคราม

การอพยพไปอยู่อิตาลีได้สร้างความกังวลใจให้แก่ชาวทีโรลใต้เป็นอย่างมาก เพราะนั่นหมายความว่าข้อโต้แย้งของชาวทีโรลใต้ที่ว่าเป็น Germanized Italians จะถูกพิสูจน์ว่าจริง กล่าวได้ว่าเป็นการเสียหน้าอย่างมาก: ผู้เลือกควรมีเจตนาปฏิเสธทุกสิ่งอย่างอยง Italianization สำคัญยิ่งกว่านั้นคือการพิจารณาด้านเศรษฐกิจ: ไม่เพียงแต่เฉพาะเกษตรกรที่ไม่อาจอยู่รอดได้และถูกแทนที่โดยชาวอิตาเลียนเท่านั้น แต่การจ่ายค่าชดเชยที่ดินให้แก่พวกเขาเช่นกัน เพราะหากพวกนี้อยากได้ที่ดินคืนต้องจ่ายในราคาที่แพงกว่าตอนโดนยึดไป ดังนั้นการโฆษณาของอิตาลีพยายามโน้มน้าวให้คนอยู่กับอิตาลีต่อไป แต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าไหร่ เรื่องนี้ได้รับการแก้ไขจากการเกิดสงครามในปี 1939 ซึ่งทำให้ทางเลือกในการอยู่ต่อเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยมีเพียงประมาณ 20000 จากประมาณ 250000 ผู้เลือกเท่านั้นที่เลือกย้ายไปอยู่เยอรมันหรือออสเตรีย และส่วนใหญ่ก็กลับมาหลังสงคราม หนึ่งในสี่ (Harlaching) ของมิวนิคยังคงมีชื่อถนนและป้ายสถานที่ต่าง ๆ เป็นชื่อสถานที่ในทีโรลใต้ ในตอนที่คนพวกนี้อพยพย้ายไปอยู่ช่วงหนึ่ง[41]

สงครามเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งในทีโรลใต้เพื่อทำให้รัฐบาลนาซีพอใจ โดยการบุกรุกของเยอรมันในปี 1943 ได้เปลี่ยนสถานการณ์ทั้งหมดอย่างสิ้นเชิง

เมื่ออิตาลียอมทำตามในปี 1943 และไปอยู่กับฝ่ายพันธมิตรหลังจากที่ได้ขับไล่มุสโสลินีออกไป กองทัพเยอรมันภายใต้ Rommel ได้ยึดทีโรลใต้และ Trentino มาเป็นศูนย์บัญชาการ Alpenvorland ได้มีการปรับปรุงระบบการบริหารงานใหม่ คงไว้ซึ่งความเป็น Italianization แต่ให้คนท้องถิ่นเข้ามาทำงานในตำแหน่งสูงๆ ซึ่งส่วนใหญ่ก็คือผู้ที่เห็นอกเห็นใจนาซีหรือเยอรมัน เจ้าหน้าที่ SS Franz Hofer ได้กลายเป็นอธิบดีสูงสุดของอิตาลี อธิปไตยของอิตาลียังไม่ถูกเพิกถอนอย่างแน่ชัด แต่ยังคงมีอยู่เป็นลายลักษณ์อักษร ภาษาเยอรมันกลายเป็นภาษาราชการอีกครั้ง แม้ว่าจะมีการอนุญาตให้ใช้ภาษาอิตาเลียนควบคู่กันไปก็ตาม โรงเรียนภาษาเยอรมันและภาษาอิตาเลียนยังคงอยู่ แต่โรงเรียนวิชาชีพจะสอนเพียงแต่ภาษาเยอรมันเท่านั้น เนื่องจากโรงเรียนแบบนี้ไม่เป็นที่รู้จักในอิตาลี มีการขายหนังสือพิมพ์ทั้งสองภาษาขึ้นอีกครั้ง เว้นแต่สิ่งพิมพ์ของนาซี คดีความต่าง ๆ พิพากษากันที่เยอรมัน และผู้ที่อาศัยอยู่ต้องเข้าร่วมกับกองทัพเยอรมัน การระดมพลของอิตาลีถูกควบคุมอย่างเคร่งครัด ดังนั้นตั้งแต่ปี 1944 ทีโรลใต้อยู่ภายใต้การควบคุมของเยอรมันและ SS แม้ว่าประชาชนที่พูดภาษาเยอรมันจะต้อนรับการบุกรุกของเยอรมัน แต่ความคิดแบบนั้นก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว[42] โดย anti-Nazi Andreas-Hofer-Bund งานของ anti-Nazi ได้เปิดโอกาสหาความชอบธรรมในการเรียกร้องเอกราชและการตัดสินใจด้วยตนเองหลังสงครามโดยการแผยแพร่ข้อมูลต่างๆ Canon Michael Gamper ผู้ที่เป็น

---

[38] Alcock 58

[39] Peterlini

[40] Reidmann

[41] Interview Rautz 29.5.2013

[42] Reidmann 250

"stay-behinder" สนับสนุนข้อเรียกร้องดังกล่าว และผู้ที่สนับสนุนส่วนใหญ่ได้ถูกส่งตัวไปในค่ายกักกัน: โทษฐานที่เป็นผู้ต่อต้านนาซี หลายคนเสียชีวิตในค่าย โชคไม่ดีที่ทีโรลใต้และ Italian anti-Fascist ต่อสู้โดยไม่ร่วมมือกัน การแก้แค้นที่โหดเหี้ยมของเยอรมันต่อผู้ต่อต้านได้โทษไปที่ชาวทีโรลใต้ แม้ว่าผู้ที่ทำผิดจะไม่ได้เป็นคนจากที่นั่นจริง ๆ ก็ตาม

จากการที่เยอรมันยอมแพ้ก็ได้มีความอลหม่านเกิดขึ้น ซึ่งประกอบด้วยการเข้ามาของกองทัพ Italian liberation โดยในวันที่ 9 มีนาคม 1945 พวก stay-behinders ได้จัดตั้ง SVP เพื่อเรียกร้องสิทธิของคนทีโรลใต้อย่างสันติวิธีเพื่อนำไปสู่การติดสินใจด้วยตนเอง ทีโรลใต้ได้อยู่ภายใต้รัฐบาลจากฝ่ายพันธมิตร (AMG) นานหลายเดือนหลังสงครามสิ้นสุดลง หลักการของ AMG คือต้องการให้ปกครองด้วยตนเอง แต่อิตาลีต่อต้านแนวคิดนี้ ท้ายที่สุดทีโรลใต้ยังคงรวมอยู่กับอิตาลี โดยอิตาลีให้สัญญารับประกันสิทธิของชนกลุ่มน้อยและเอกราช แต่กว่าจะได้มาก็ใช้เวลานานกว่าที่คิดไว้

IDEOSYNCRASIES ของทีโรลใต้: SCHÜTZENWESEN และ HERZ-JESU-CULT

อย่างที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ กองทัพ Schützen เป็นรูปแบบพิเศษสำหรับทีโรลทั้งหมด และดำรงอยู่หลายศตวรรษ เป็นไปได้ว่ามาจากองค์กรป้องกันตัวเองของชาวบ้านอิสระ ปี 1407 ได้มีการจัดตั้งสมาคมนักแม่นปืนที่ชื่อ Falcon Union หลังจากนั้นไม่นานก็มีการนำอาวุธปืนมาใช้ ในตอนนั้นกองทัพไม่ได้มีเพียงแต่อัศวินขี่ม้าเท่านั้น แต่มีทหารเท้ารวมเข้าไปด้วย ประชาชนที่มีสิทธิพกพาอาวุธปืนมีหน้าที่ต้องเข้าร่วมกองทัพ

จากการออกกฎ Landlibell ของปี 1511 เป็นครั้งแรกที่มีการออกกฎหมายของกองทัพอย่างชัดเจนเป็นครั้งแรก นอกจากนี้จักรพรรดิ Habsburg ได้ให้สัญญาว่าจะไม่ทำสงครามนอกพื้นแผ่นดินทีโรลโดยปราศจากการปรึกษากับสภาท้องถิ่น ดังนั้นหน้าที่ป้องกันประเทศหมดลงที่เส้นพรมแดน การที่จักรพรรดิไม่อนุญาตให้ก่อสงคราม หน้าที่หลักของกองทัพคือการป้องกันประเทศอย่างเคร่งครัด แต่หากจักรพรรดิต้องการทหารนอกเหนือจากเวลาสงคราม เขาก็ยังสามารถสรรหาคนจากคนท้องถิ่นได้โดยไม่ต้องจ่ายเงิน อีกทั้งยังไม่อนุญาตให้มหาอำนาจอื่นมาสรรหาชาวทีโรลไปเป็นทหารที่อื่นอีกด้วย

ชาวบ้านคัดค้านภายใต้ Gaismair ในปี 1526 ที่มีการเรียกเก็บภาษีสำหรับการป้องกันประเทศมากขึ้น การคัดคนได้เพิ่มความเป็นศัตรูกันอย่างลับ ๆ ระหว่างขุนนางและชาวบ้าน ซึ่งได้นำไปสู่การที่ไม่มีกองกำลังตอนบ้านเมืองสงบสุข กองกำลัง Schützen คือทางออกสำหรับปัญหานี้ เพราะชาวบ้านยังคงจำเป็นต้องป้องกันตัวเอง

Landlibell ถูกใช้มากว่า 100 ปี: ในปี 1647 และปี 1704 กองกำลัง Schützen เกิดขึ้นครั้งแรกในศตวรรษที่ 14 จากกลุ่มคนที่ทำงานในบริษัทเดียวกัน พวกนี้ถูกเอ่ยถึงในเอกสารประวัติศาสตร์ครั้งแรกในศตวรรษที่ 16 ในปี 1704 พวกเขารู้จักในฐานะกองกำลังติดอาวุธที่แยกออกจากกองทัพธรรมดาทั่วไป กองกำลังรักษาดินแดน และ Landstrum[43]

ภารกิจหลักของพลเมืองที่พกพาอาวุธคือการดูแลทางผ่าน alpine สำหรับ Schützen คือนักแม่นปืนที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีสำหรับภารกิจนี้ ในฐานะนักรบภูเขาป้องกันทางผ่าน Schützen ในหลาย ๆ ทางคือ

---

[43] Stolz 11

กองทัพอภิชนที่ได้รับสิทธิพิเศษเหนือผู้อื่น พวกนี้มีค่ายฝึกและการแข่งขันเป็นประจำ อย่างแรกคือธนูและอาวุธปืน พวกเขามีปืนของตัวเองและคงไว้ซึ่งสิทธิในการพกพาอาวุธเมื่อสงบสุข แต่เพราะเหตุนี้เองทำให้บ่อยครั้งผู้บุกรุกก็พกพาอาวุธปืนเข้ามาได้เช่นเดียวกัน เนื่องจากเส้นแบ่งระหว่างใครเป็นใครนั้นคลุมเครือมาก อีกด้านหนึ่งที่มีส่วนในการพัฒนาคือ: การป้องกันบริเวณทางผ่านภูเขา บ่อยครั้งมักพึ่งพาการโจมตีแบบกองโจรเพื่อที่จะเอาชนะศัตรู เนื่องจากมีคนน้อยและเป็นวิธีที่ใช้ได้ผล ดังนั้นการปิดถนนด้วยท่อนไม้และกำแพงหิน การซุ่มโจมตี ทำหินถล่ม และอีกต่าง ๆ นา ๆ จึงเป็นวิธีปกติสำหรับการทำสงคราม ออสเตรียระแวงการสนับสนุน Andrea Hofer ในปี 1809 เพราะว่าเขาใช้วิธีนอกกฎ[44] และ Matternich Austrain chancellor ได้ปฏิเสธคำร้องขอนิรโทษกรรมของ Hofer ด้วยเหตุผลเดียวกัน: เขาคิดว่า Hofer คือผู้อยู่นอกกฎและอาชญากรที่ไม่ใช่พวกทหาร

Schützen ถูกบังคับให้ลงพื้นที่ 6 สัปดาห์ ขณะที่ทหารปกติต้องปฏิบัติหน้าที่ 1 ถึง 3 เดือน อีกสิทธิพิเศษหนึ่งก็คือ สิทธิในการเลือกเจ้าหน้าที่ด้วยตนเอง ถ้าหากว่าใครเป็นสมาชิกกองทัพ Schützen ก็ไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่ต้องเป็นทหารในกองทัพ เพราะสิทธิพิเศษแบบนี้เองทำให้การเป็นสมาชิก Schützen จึงเป็นที่นิยม ดังนั้นจึงได้มีการประกาศใช้กฎหมายในศตวรรษที่ 17 ถึงเรื่องการเป็นสมาชิก Schützen ว่าต้องเคยเป็นทหารในกองทัพสักสองสามปีก่อน จึงจะมีสิทธิเป็นสมาชิก Schützen โดยระเบียบสำหรับสมาชิก Schützen นั้นเข้มงวดมาก และมีเพียงชนชั้นเจ้าของทรัพย์สินเท่านั้นที่ได้เป็นสมาชิก Schützen ได้มีการประกาศการกำกับดูแลสถานที่ซ้อมยิงครั้งแรกในปี 1738 และต่ออีกครั้งในปี 1913 นอกจากนี้บริษัท Schützen ยังมีธงเป็นของตนเอง ต่อมามีการใช้เครื่องแบบ ซึ่งเป็นชุดแต่งกายธรรมดาเหมือนคนท้องถิ่นทั่วไป Schützen จากสถานที่ซ้อมยิงและสมาคม บางครั้งได้รวมตัวกันเป็นบริษัทเฉพาะเวลาสงครามเท่านั้น

แม้ว่าทีโรลใต้จะมีลักษณะพิเศษของการมีเจตจำนงที่แรงกล้าต่อการป้องกันประเทศ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าผู้คนจะยอมทำตามกฎการเกณฑ์ทหาร จริง ๆ แล้วพวกเขาต่อต้านความคิดกฎการเกณฑ์ทหารของจักรพรรดิหญิง Maria Theresia เป็นอย่างมาก ในทำนองเดียวกันนี้พวกเขาคัดค้านการฝึกฝนและการบังคับเข้ากองทัพ เพราะว่าพวกเขาคิดว่าอาสาสมัครทหารเป็นการแสดงออกถึงความรักประเทศ ความรักแคว้นและวิถีชีวิตของพวกเขา[45] ความพยายามในการบังคับเกณฑ์ทหารในปี 1786 และ 1808 จึงเกิดการต่อต้านคล้าย ๆ กันนี้[46]

สงครามปลดปล่อยอิสรภาพระหว่างปี 1813 ถึง 1815 เป็นอีกครั้งที่ Landlibell ได้ก่อให้เกิดการป้องกันของทีโรล บริษัท Schützen หนึ่งต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับกองทัพ Lützower กรมทหาร Prussia ชื่อดังที่เป็นวีรบุรุษ โดยสามารถพิชิตฝรั่งเศสได้โดยลำพัง ซึ่งมันได้เกี่ยวข้องกับ Hofer เพราะเขาคือกัปตันของ Passeier Schützen

ตั้งแต่ปี 1815 ทั้งความสำคัญและชื่อเสียงของ Schützen เสื่อมลง ได้มีการ Landstrum เข้ากับกองทัพออสเตรีย และบริษัท Schützen สูญเสียจุดประสงค์ของการมีบริษัทกลายเป็นว่าได้เป็นเพียงกองทัพที่

---

[44] Peterlini 93

[45] Stolz, 133

[46] Ibid. 119

ใช้ประดับเฉยๆ จึงทำให้บางบริษัทค่อย ๆ หายไป แม้กระนั้นก็ได้มีการรับรอง Landstrum อย่างเป็นทางการ ช่วงเวลาที่พึ่งพาการใช้กองทัพจำนวนคนเยอะๆ ทำให้มองบริษัทเอกชนเหล่านี้ไม่ต่างจากกลุ่มอันธพาลอื่นๆ ทั่วไป ในปี 1838 ได้จัดตั้ง Schützen ขึ้นมาอีกครั้งและพวกเขาได้ต่อสู้ในการปฏิวัติปี 1848 Schützen เข้าร่วมสงครามด้วยตนเองในการสู้กับอิตาลีและ Garibaldi ในช่วงปี 1850 และปี 1866 ในปี 1871 กฎที่ให้กองทัพจากทีโรลสามารถทำสงครามในการป้องกันตนเองเพียงอย่างเดียวเท่านั้นได้ถูกทำให้เป็นโมฆะ และมีคำสั่งใหม่ว่าพวกเขาสามารถไปรบนอกเหนืออาณาเขตทีโรลได้ ในตอนนี้ Schützen เป็นกองทัพประจำของออสเตรียและเจ้าหน้าของพวกเขานั้น ต้องจ้าง ไม่ใช่เลือกมา กองทัพ Schützen ได้กลายเป็นกองกำลังพิเศษ Kaiserjäger ในปลายศตวรรษที่ 19 ตั้งแต่ปี 1906 Schützen ได้ฝึกแบบพิเศษในฐานะนักรบภูเขา (Gebirgsjäger) ในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งมีเพียง Standschützen (อาสาสมัคร) เท่านั้นที่ถูกทิ้งไว้เพื่อป้องกันท้องถิ่น เพราะบริษัท Schützen ทั้งหลายถูกส่งไปร่วมรบในต่างแดน ส่วนใหญ่จึงมีเพียงอาสาสมัครเหล่านี้ที่ยืนหยัดต่อสู้กับการจู่โจมของอิตาลีบริเวณเส้นเขตแดนกว่า 3 ปี แต่อย่างที่บอกเป็นนัยในข้างต้น พวกนี้ไม่ได้ถูกฝึกมาสำหรับสงครามสมัยใหม่

ที่ซ้อมยิงและสมาคม Schützen อยู่รอดในทีโรลใต้จนกระทั่งปี 1923 เมื่อรัฐบาลฟาสซิสต์ห้าม ทำให้ Schützen ค่อย ๆ จางหายไป มีเพียงในปี 1950 เท่านั้นที่สมาคม Schützen ได้รับอนุญาตอีกครั้ง โดย Schützen ได้รับการพิจารณาว่าเป็นประเพณีพื้นบ้านที่เหลืออยู่ บริษัทใหม่ๆประกาศความจงรักภักดีต่อธงของตนเอง ซึ่งทำกันอย่างลับ ๆ ในช่วงเวลาของฟาสซิสต์

กองกำลัง Schützen กลายเป็นแบบอนุรักษ์นิยมมากขึ้น แม้ว่าพวกเขาจะต่อสู้ในการปฏิวัติปี 1848 ก็ตาม พวกเขาเอียงไปทางชาตินิยมมากว่าเสรีนิยม: เพลงเดินสวนสนามของ Schützen ตั้งแต่ปี 1848 มีเนื้อหาที่ปฏิเสธการอ้างสิทธิในดินแดนทีโรลของอิตาลี พวกเขาปฏิเสธอิทธิพลทางเสรีนิยมจากเวียนนา นอกจากนี้พวกเขายังปฏิเสธคำรับเชิญเพื่อให้ไปร่วมขบวนพาเหรดและการทำงานของเสรีนิยม เพราะผู้ที่เกี่ยวข้องกับศาสนาประกาศต่อต้าน ซึ่ง Schützen นั้นยึดหยัดเพื่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์[47]

แต่พวกเขาเป็นมากกว่าแค่วิถีพื้นบ้านและประเพณีเก่าแก่ จากเหตุการณ์ตั้งแต่ปี 1959 จนกระทั่งต้นปี 60 โดยพวกเขาเป็นแนวหน้าในการเรียกร้องการติดสินใจด้วยตนเองและเอกราช และทหารบางคนในช่วงต้นปี 60 ก็เป็นสมาชิกกองทัพ Schützen ด้วยเช่นกัน พวกเขามีส่วนร่วมใน Herz-Jesu-Fires ที่ Sidmundskron และการประท้วงอื่น ๆ อีก ส่วนเรื่องทางการเมืองก็ไม่ได้สูญเสียอำนาจให้แก่อิตาลี อันที่จริงในช่วงปลายปี 50 จนถึงต้นปี 60 อิตาลีได้ห้ามการเดินขบวนและการแต่งกายตามประเพณีนิยมของกองทัพ Schützen แม้แต่ในช่วงเทศกาลหรือวันเฉลิมฉลองทางศาสนาก็ตาม อย่างไรก็ตาม Schützen ท้าทายอำนาจด้วยการประท้วงโดยการถือมงกุฎโลหะทรงหนามเดินเข้าไปใน Bozen

ทุกวันนี้ Schützen ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกองทัพอีกต่อไป หน้าที่ของพวกเขาถูกถ่ายโอนไปยังบริษัทอาวุธอื่น แต่ถึงอย่างไรก็ตามพวกเขายังคงเป็นส่วนสำคัญของอัตลักษณ์ทีโรลใต้ อ้างอิงจากความคิดส่วนตัวของพวกเขาเอง พวกเขายังคงเชื่อในหน้าที่ ๆ ต้องป้องกันตนเอง แต่ในยุคปัจจุบันคือการป้องกันพื้นที่ทางการเมือง นอกจากนี้พวกเขาได้ทำให้นามธรรมของอัตลักษณ์ทีโรลใต้กลายเป็นรูปเป็นร่างขึ้น อันประกอบไปด้วย ภาษา

---

[47] Interview with Dagmar Hellmann-Rajanayagam, Historian, Munich, 16.2013

ศาสนา และค่านิยมเฉพาะ[48] ในความหมายของ one Schütze พวกเขาเชื่อในเอกภาพของทีโรลทั้งหมด (One Tyrol) ในฐานะพื้นที่ทางวัฒนธรรมรวมและศาสนา และต้องคิดเหนือเกินกว่าทีโรลใต้ เพราะหากไม่คิดแบบนั้น พวกเขาจะจมอยู่ในระดับวิถีชาวบ้านเพียงเท่านั้น[49]

HERZ-JESU-CULT และบทบาทของคาทอลิกสำหรับอัตลักษณ์ทีโรล

กองกำลัง Schützen ตามประเพณีนิยมเชื่อมโยงกับความภักดีต่อศาสนาของแคว้นและประชาชนโดยทั่วไป อย่างที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ทีโรลเป็นเมืองคาทอลิกที่เคร่งมากเมืองหนึ่ง โดยเป็นคาทอลิกแบบเฉพาะในการปฏิรูปทีโรลเสี่ยงที่จะกลายเป็นโปรแตสแตนท์ แต่ความศรัทธาของคาทอลิกกลับมาอีกครั้งจากการช่วยเหลือของผู้ที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและเกษตรกร ยุทธศาสตร์การต่อต้านมีความเข้มข้นมากใน Trient ดังนั้นพวกโปรแตสแตนท์จึงได้รับอนุญาตให้เข้ามาอยู่ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 นั่นเอง

ส่วนประกอบทางศาสนาเป็นส่วนหนึ่งของลักษณะพื้นฐานทางสังคมที่ร่วมกันของกลุ่ม Schützen ในปี 1796 Schützen ได้ให้ปฏิญาณ Herz-Jesu-vow ในวัน Herz-Jesu-Sunday เพื่อจะต่อสู้กับฝรั่งเศส ในปฏิญาณนี้ประชาชนได้สาบานต่อหัวใจของพระเยซู (แสดงให้เห็นในภาพวาดและรูปปั้นทั่วทั้งทีโรล) เพื่อที่จะปกป้องประเทศต่อฝรั่งเศส และต่อมาอิตาลี (13 มิถุนายน) Herz-Jesu-vow ครั้งแรกเป็นรูปแบบสำคัญการเคลื่อนไหวและการกระทำในหลาย ๆ เหตุการณ์ แม้แต่ในก่อนหน้านี้การรวมศูนย์แบบหันไปสู่ทางโลกและเป็นแบบเสรีนิยมมากขึ้นของจักรพรรดิหญิง Maria Theresia (ผู้ศรัทธาคาทอลิก) ถูกคัดค้าน เพราะภาคส่วนการศึกษาสมัยใหม่ส่งผลเสียต่อการศึกษาทางศาสนา อีกครั้งในศตวรรษที่ 19 ได้ห้ามไม่ให้มีการศึกษาแบบเสรีนิยมและการศึกษาสมัยใหม่จนกระทั่งปี 1892 ด้วยทัศนคติแบบนี้ สิ่งพิมพ์การเรียนการสอนจึงต้องได้รับอนุญาตจากโบสถ์ก่อนตีพิมพ์เท่านั้น ส่วนผสมของเรื่องเขตแดนและศาสนาได้เพิ่มความเป็นปรปักษ์ต่อ Trient และอิตาลี ซึ่งทั้งสองคือผู้ที่มีอำนาจมากในหมู่คาทอลิกด้วยกัน[50] อย่างไรก็ตามในทีโรลใต้เป็นคาทอลิกแบบเฉพาะ โดยอิตาลีพยายามบูรณาการและเผยแพร่สิ่งต่าง ๆ เพื่อเปลี่ยนแปลงลักษณะพิเศษของศาสนาในแคว้นนี้ ที่จริงแล้วเรื่องศาสนาเป็นปัจจัยการประท้วงและการโจมตีในปลายปี 50 และ 60 ซึ่งการประท้วงและเดินขบวนเกิดในวัน Herz-Jesu-Day โดยสามารถระดมพลได้เป็นจำนวนมาก และได้ใช้อาวุธพิเศษโจมตีกองทัพบนภูเขาในวัน Herz-Jesu-Day ปี 1957 ตลอดระยะเวลารัฐบาลอิตาลีได้ป้องกัน Herz-Jesu-Fires มาโดยตลอด

จากข้อตกลง GRUBER-DE GASPERI (สนธิสัญญาปารีส) ถึง พรบ.เอกราชฉบับที่สองปี 1972

มีการเจรจาข้อตกลงเกี่ยวกับเอกราชครั้งแรกและได้เพิ่มไว้ในสนธิสัญญาปารีส ข้อตกลง Gruber-De Gasperi ปี 1946 ได้ทำให้ระหว่างอิตาลีและออสเตรียหยุดการเป็นศัตรูกัน ซึ่งรู้จักกันในฐานะ พรบ.เอกราช

---

[48] Kühberger 128
[49] Kühberger
[50] Peterlini 28

ฉบับแรก รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศของออสเตรีย Gruber และนายกรัฐมนตรีของอิตาลี de Gasperi แต่ไม่ใช่นายกรัฐมนตรีของทีโรลใต้ ได้รับแรงกดดันจากฝ่ายพันธมิตรเรื่องอนาคตของทีโรลใต้ว่าจะให้อยู่ภายใต้รัฐอิตาลี หรือกลับไปรวมตัวกันใหม่หลังจากแยกจากออสเตรีย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจนถึงปี 1945 ฝ่ายพันธมิตรยังคงไม่มีความกระจ่างชัดว่าจะคืนแคว้นนี้ให้อิตาลีหรือไม่ แต่ได้มีการยอมบางเรื่องให้แก่ประชากรที่พูดภาษาเยอรมัน[51] โดยโรงเรียนเยอรมันได้รับอนุญาตให้เปิดสอนอีกครั้งหนึ่ง หนังสือพิมพ์เยอรมันปรากฏขึ้นอีกครั้ง และได้ยกเลิกข้อห้ามต่าง ๆ ของการ Italianization ด้วย ในการเจรจาต่อรอง de Gasperi พร้อมที่จะสูญเสียเอกราชบางส่วนและปกป้องประชาชนที่พูดภาษาเยอรมัน Gruber ยืนยันในปี 1919 ว่าความอยุติธรรมที่คนเยอรมันถูกกระทำต้องทำให้ถูกต้อง เพื่อที่จะให้ทีโรลใต้อยู่กับอิตาลี de Gasperi ยอมให้แม้กระทั่งผู้ที่เลือกย้ายออกไปแล้วกลับมาอยู่ได้ และได้ยกเลิกทางเลือกในการย้ายถิ่นทั้งหมด ซึ่งนี่หมายความถึงการทำให้ตำแหน่งของอิตาลีแข็งแกร่งขึ้น เพราะการกลับมาของผู้ที่เลือกย้ายไปแล้วจะแสดงให้เห็นถึงความปรารถนาดีและความต้องการที่จะกลับมาอยู่กับอิตาลีอีกครั้งหนึ่ง สำหรับผู้เลือกคือการยอมให้ที่สำคัญมากๆ และสำหรับผู้ที่คงอยู่ทางเทคนิคแล้วคือพวกไร้รัฐและสำหรับฝ่ายพันธมิตรคือ hostile aliens ท้ายที่สุดอิตาลีได้ให้สัญญาการรับรองเอกราชในปี 1919 โดย Gruber ต้องการให้การรับรองนี้ไปอยู่ในระดับข้อตกลงระหว่างประเทศ แต่อิตาลีอยากให้เป็นแค่เพียงเรื่องภายในประเทศเท่านั้น ต่อมา SVP ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการเจรจา และยืนยันว่าข้อตกลงนี้ต้องได้รับการรับรองจากระหว่างประเทศเท่านั้น ท้ายที่สุดข้อตกลงนี้จึงได้ไปอยู่ในข้อ 10 ของสนธิสัญญาปารีส โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต้นฉบับ สนธิสัญญาพิจารณาให้ความเท่าเทียมกันของภาษา มีการตั้งสถาบันเยอรมันขึ้นมาใหม่อีกครั้ง สามารถใช้ชื่อเยอรมันได้ ยอมรับปริญญาจากมหาวิทยาลัยเยอรมันและเปิดพรมแดน[52] SVP ต้องการทำประชามติ แต่ความต้องการดังกล่าวถูกปฏิเสธ[53] ถึงแม้ว่าเรื่องนี้จะเป็นที่รับรู้ในระดับระหว่างประเทศ แต่อิตาลียังคงพิจารณาแคว้นนี้เป็นเรื่องภายใน และออสเตรียไม่มีสิทธิแทรกแซง นอกจากเป็นเพียงที่ปรึกษาเท่านั้น ซึ่งนั่นคือปัญหา อีกปัญหาหนึ่งคือทีโรลใต้ยังคงไม่ได้รับเอกราช ขณะที่แคว้น Trentino-Alto Adige ได้รับเอกราช ทำให้ Trient ซึ่งมีชนกลุ่มใหญ่ที่เป็นคนอิตาลีกลายเป็นส่วนหนึ่งของแผนการ เหตุผลที่เป็นเช่นนี้เพราะ Gasperi เป็นคน Trentine นั่นเอง ซึ่งเขาทำให้แคว้นบ้านเกิดของเขาได้รับเอกราชเพียงแค่การเซ็นต์เอกสารเพียงครั้งเดียว[54] อิตาลีเป็นเมืองที่รวมศูนย์ โดยในรัฐธรรมนูญระบุเพียงแต่แคว้น จังหวัด และการบริหารงานส่วนกลางเท่านั้น มีเพียงบางที่เท่านั้นที่ได้รับสิทธิการปกครองตนเองอย่างอิสระ[55]

SVP ไม่พอใจเป็นอย่างมากกับข้อตกลงในครั้งนี้ แต่ว่าพวกเขาก็ทำอะไรมากไม่ได้ในการต่อต้าน แม้แต่ในออสเตรียเองคนส่วนใหญ่ก็ไม่เห็นด้วย แต่ก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว เนื่องจากออสเตรียในเวลานั้นยังไม่มีอธิปไตยอย่างสมบูรณ์ Gruber แนะนำ SVP ให้รอหนึ่งปีเพื่อดูว่าเอกราชที่ให้ไปนั้นมีผลอย่างไรบ้าง ต่อมา Gruber บอกว่าที่ต้องทำให้ข้อตกลงคลุมเครือนั้นเพื่อว่าเขาจะได้เจรจาต่อรองและตีความไปในทางอื่นได้ตาม

---

[51] Interview with Sergui Constantin, 28.06.2013

[52] Kucera 72

[53] Interview with Bishop of Trento, Mons. Luigi Bressan, Trento, 27.06.2013.

[54] Interview Rautz 29.5.2013. Rautz calls this an extremely clever move.

[55] Kucera 97

ความเหมาะสมในภายหลัง[56] ออสเตรียเองก็ไม่ยอมแพ้ในการได้สิทธิเข้าไปแทรกแซงในทีโรลใต้และสิทธิในการติดสินใจด้วยตนเองของทีโรลใต้เช่นเดียวกัน แต่ Gruber ตระหนักเห็นว่าภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ การตัดสินใจด้วยตนเองเป็นสิ่งที่จอมปลอม และการบรรลุเอกราชคือสิ่งที่ดีที่สุดในช่วงเวลานั้น ซึ่งท้ายที่สุด SVP และออสเตรียก็ยอมรับตามข้อตกลงดังกล่าวโดยได้รับคำแนะนำจากประเทศอื่น ๆ หนึ่งในนั้นคืออินเดีย แม้แต่ 60 ปีต่อมาในปี 2006 Südtiroler Heimatbund ยังคงเศร้าใจกับข้อตกลงในปี1946 จากการกระทำของ de Gasperi[57]

สนธิสัญญาปารีสช่วยคนที่พูดภาษาเยอรมันเล็กน้อย: เกิดข้อถกเถียงว่าอิตาลีควรเก็บลักษณะความเป็นเยอรมันในแคว้นต่อไปหรือไม่ หรือเฉพาะแต่คนที่พูดภาษาเยอรมันเท่านั้น ซึ่งอย่างหลังหมายความว่ามีเพียงแค่ปัจเจกชนที่พูดเยอรมันเท่านั้นที่ได้รับความคุ้มครอง ไม่ใช่กลุ่ม ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในทศวรรษหลัง ๆ ความเคลือบแคลงใจระหว่างทั้งสองฝ่ายไม่อาจทำให้กระจ่างชัดได้ อีกทั้งประเด็นใดที่ไม่สามารถหาข้อยุติได้จำเป็นต้องรายงานถึงฝ่ายพันธมิตรทั้งสี่ และเนื่องจากไม่การการวางเกณฑ์ใดๆ ทำให้การตีความอยู่ภายใต้การาตัดสินใจของรัฐอิตาลี

อิตาลีอ้างว่าการปกป้องชนกลุ่มน้อยในพื้นที่ทางวัฒนธรรมและส่วนตัวก็เพียงพอแล้วต่อจุดประสงค์ของ SVP แม้ว่าจะมีการใช้ภาษาเยอรมันและอนุญาตให้มีโรงเรียนเยอรมัน แต่ภาษาเยอรมันก็ยังคงไม่ใช่ภาษาราชการ เพราะว่าอิตาลีกลัวการมีอำนาจครอบครองของเยอรมัน และเป็นหน้าที่ของข้าราชการอิตาเลียนที่ต้องรู้และเรียนภาษาเยอรมัน นอกจากนี้ SVP ต้องการให้คงไว้ซึ่งลักษณะเฉพาะของคาทอลิกในทีโรลใต้และสิทธิในการเลือกโรงเรียนสำหรับเด็ก ๆ โดยเด็กอิตาเลียนมีหน้าที่ๆต้องเข้าเรียนในโรงเรียนอิตาเลียน SVP มีความคิดที่ชัดเจนเกี่ยวกับเอกราชและการนำเอกราชไปปฏิบัติใช้ ซึ่งได้นำไปสู่การร่างหลายครั้งในปี 50 โดยแก่นของร่างๆนี้เป็นการย้ำถึงความคิดก่อนหน้านี้ของ Deutscher Verband ในปี 1920: เอกราชของแคว้น สองภาษานิยม เอกราชทางการศึกษาและวัฒนธรรม ความพอสมควรของชาติพันธุ์ และหลักของการเสริมให้สมบูรณ์: ทุกอย่างที่กล่าวถึงไม่ได้อยู่ในขอบเขตส่วนกลางอย่างแน่ชัด อิตาลีกลับมองกรณีนี้ในทางตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง: อะไรก็ตามที่ยังไม่มีความแน่ชัดให้อยู่ในความรับผิดชอบของส่วนกลาง ยิ่งไปกว่านั้นเอกราชเป็นสิ่งสำหรับรัฐบาลอิตาลีเท่านั้น ไม่สามารถให้คืนแก่ส่วนอื่นๆได้ และไม่มีความจำเป็นใดๆที่ต้องระบุเขตปกครองอิสระพิเศษไว้ในรัฐธรรมนูญ ในร่างของ SVP ต้องการให้สิทธิการเลือกตั้งเฉพาะคนที่อยู่อาศัยเท่านั้น ซึ่งเป็นการกีดกันคนอิตาเลียนที่ย้ายเข้ามาอยู่ โดยร่างของ SVP ถูกปฏิเสธหลายครั้งจนกระทั่งมีการเจรจาอย่างจริงจังในปี 1961

ในช่วงปี 50 คือช่วงเวลาแห่งการเจรจาและอภิปรายที่หาข้อสรุปไม่ได้ระหว่าง SVP และรัฐบาลอิตาลี รัฐบาลอิตาลีแย้งในทางกฎหมายว่าลักษณะชาติพันธุ์ของปัจเจกชนในทีโรลใต้ได้รับการรับรองโดยการกำกับแบบเอกราชและโดยเงื่อนไขที่ว่าทุกคนนั้นเท่าเทียมกันก่อนมีกฎหมาย โดยทั้งสองฝ่ายยืนยันที่จะทำตามสนธิสัญญาปารีส เยอรมันเป็นภาษาเพื่อการสื่อสาร แต่ไม่ใช่ภาษาราชการและไม่ได้มีกฎหมายเกี่ยวกับสองภาษา ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมา SVP ไม่เห็นด้วยอย่างมาก ความเท่าเทียมกันอย่างเป็นทางการก่อนกฎหมายนั้นไม่เพียงพอ ในเมื่อมันไม่มีประสิทธิภาพและในความเป็นจริงได้สร้างความไม่เท่าเทียมกัน นอกจากนี้ออสเตรียได้

---

[56] Zeller

[57] Internet

แนะนำว่าให้ยอมทำตามเพื่อที่อย่างน้อยก็ยังได้รับเอกราชบางส่วนและเพื่อรับรองความเป็นพลเมืองของคนที่เลือกย้ายออกไปแล้ว ต่อมา Gasperi ได้ประกาศว่าเกณฑ์เอกราชนี้มาจากความพึงพอใจของชาวทีโรลใต้ (Paressi letter) แต่ SVP แย้งว่าจดหมายฉบับนี้เขียนขึ้นและเซ็นภายใต้ duress ดังนั้นจึงถือว่าเป็นโมฆะและไม่มีผล สำหรับ SVP เอกราชที่มีอย่างจำกัดนี้ท้ายที่สุดจำเป็นต้องยอมรับ เพราะอิตาลีได้ยืนยันว่านี่เป็นการยื่นข้อเสนอครั้งสุดท้าย

มีการใช้นโยบายการปรองดองภายใต้พรบ.สำหรับเอกราชภายในแคว้น: สภาแคว้น Trentino-Alto Adige จำเป็นต้องบริหารปกครองโดยรัฐบาลผสมที่ยิ่งใหญ่ ตั้งแต่ปี 1948 SVP ชนะการเลือกตั้งในทีโรลใต้ทุกครั้ง Democracia Cristina คือพรรคที่แข็งแกร่งมากที่สุดใน Trentino และถูกบังคับให้บริหารปกครองภายใต้ระบบปรองดอง ตราบใดที่พรรคที่แข็งแกร่งได้รับเลือก ปัญหาก็ยังไม่เกิด แต่ทว่าเมื่อ DC แพ้การเลือกตั้งใน Trentinoและพรรคเล็กๆหลายพรรคที่อ่อนแอมาแทนที่ ทำให้ SVP สูญเสียหุ้นส่วนรัฐบาลผสมที่พึ่งพาได้ไป แต่ในสภาท้องถิ่น SVP กลับมีอิทธิพลเหนือรัฐบาล

ความไม่พอใจของชาวทีโรลใต้ในเวลานี้มีอยู่สองเรื่องหนักๆคือ: ยังคงมีการจ้างข้าราชการที่ทำงานสมัยฟาสซิสต์ให้ทำงานต่อไป เพื่อเป็นการกีดกันชาวที่ใต้ที่พูดภาษาทาเยอรมัน และการบังคับการอพยพย้ายถิ่นของชาวอิตาเลียนเข้ามาอยู่ในพื้นที่ที่ทีโรลใต้ โดยยังคงมีการผลักดันนโยบายอุตสาหกรรม แม้ว่าอุตสาหกรรมรถจะไม่มีแล้วก็ตาม ชาวอิตาเลียนได้ทำงานในอุตสาหกรรมเหล่านี้อย่างท่วมท้น เพราะชาวทีโรลใต้เองไม่เตรียมพร้อมสำหรับการทำงานในโรงงาน เนื่องจากพวกเขากลัวการถูกทำให้เป็นกรรมาชีพ และโบสถ์คาทอลิกยังต่อต้านอีกด้วย: ดังเป็นเช่นนั้นเป็นการวางรากฐานไปสู่คอมมิวนิสต์ ความไม่พอใจที่สร้างความโกรธเคืองมากที่สุดคือนโยบายที่อยู่อาศัย บ้านและที่อยู่อาศัยเป็นที่ต้องการของชาวอิตาเลี่ยนที่อพยพย้ายเข้ามาอยู่เป็นจำนวนมากจึงทำให้เกิดสภาวะขาดแคลนขึ้น รัฐบาลจึงมีนโยบายจัดหาบ้านให้พอเพียงแก่คนที่อพยพย้ายเข้ามาอยู่ใหม่ เพื่อสนับสนุนให้เกิดการย้ายถิ่นอย่างเต็มรูปแบบ SVP กล่าวหาว่านโยบายสนับสนุนการอพยพย้ายถิ่นและนโยบายที่อยู่อาศัยของรัฐบาลเป็นการจงใจเปลี่ยนแปลงประชากรในพื้นที่บริเวณนี้ ซึ่งนโยบายที่อยู่อาศัยเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากเพราะเป็นสิ่งจำเป็นในการล่อใจให้ชาวอิตาเลียนย้ายถิ่น Canon Michel Gamper เรียกนโยบายนี้ว่าเป็นนโยบาย “death march” เพื่อให้ชาวทีโรลที่พูดภาษาเยอรมันกลายเป็นชนกลุ่มน้อยหรือแม้กระทั่งสูญพันธุ์: ตั้งแต่ปี 1918 จนถึงปี 1950 ประชาชนชาวอิตาเลียนเพิ่มขึ้นจาก 3 % ไปเป็น 30%

ตั้งแต่ปี 1955 เป็นต้นมาหลังจากออสเตรียได้ข้อสรุปสนธิสัญญาสันติภาพกับฝ่ายพันธมิตรและได้รับอำนาจอธิปไตยอย่างเต็มรูปแบบในฐานะประเทศที่เป็นกลาง ออสเตรียรู้สึกว่าเสียงเรียกร้องต่อทีโรลของตัวเองนั้นมีน้ำหนักมากขึ้น ทีโรลเหนือและ Innsbruck มักกดกันรัฐบาลให้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันมากขึ้น และรัฐบาลเองก็ไม่ได้นิ่งนอนใจ โดยมีตำแหน่งอธิบดีสำหรับเรื่องทีโรลใต้โดยเฉพาะ สำหรับตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมาผู้ที่ดำรงตำแหน่งนี้คือ Viktoria Stadmeyer ในช่วงปี 50 เยอรมันและโดยเฉพาะบาวาเรียที่กังวลใจเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อทีโรล ตัวอย่างเช่นใน FAZ ต่อการไม่ปฏิบัติตามสนธิสัญญาปารีส ในปี 1954 มีการจัดตั้ง Berg-Isel-Bund ใน Innsbruck เพื่อสิทธิในการตัดสินใจด้วยตนเองของทีโรลใต้

เส้นทางสู่ UN: HERZ-JESU-SUNDAY และการระเบิด

จนกระทั่งปลายปี 50 เกิดความไม่พอใจต่อเอกราชเพียงคร่าวๆที่แคว้นนี้ได้รับ กลุ่มทั้งภายในและภายนอก SVP (Berg-Isel-Bund) เริ่มเห็นเส้นทางๆการเมืองแล้วว่าไร้ค่าและได้มีการสนับสนุนกลุ่มอื่นๆ จุดประสงค์ของกลุ่มเหล่านี้ไม่มีความแน่ชัด: Berg-Isel-Bund ต้องการให้ทีโรลใต้กลับไปอยู่กับออสเตรีย ส่วนกลุ่มอื่นต้องการร่วมมือกับ SVP เพื่อเรียกร้องเอกราชและสิทธิในการตัดสินใจด้วยตนเองที่มากกว่านี้[58] สำหรับหลายๆคน คนตกงานในหมู่คนพูดภาษาเยอรมันได้มีบทบาทสำคัญ: เด็กจากฟาร์มหลายคนหางานไม่ได้เพราะว่าเขาไม่ได้พูดภาษาอิตาเลียนและไม่มีใบปริญญาบัตร[59] ฟาสซิสต์ปกครองด้วยการบังคับให้เรียนแบบอิตาเลียน ซึ่งเปรียบเสมือนการปล้นทีโรลใต้ เพราะเป็นการไม่สนับสนุนให้คนท้องถิ่นเรียนสูงๆ ดังนั้นในช่วงปี 50 อนาคตในการทำงานของคนพูดภาษาเยอรมันดูไม่ดีเอาเสียเลย

Silvius Magnago ประธานของ SVP ได้เตือนไม่ให้เรียกร้องกลับไปอยู่กับออสเตรีย: การกระทำแบบนี้เสี่ยงต่อการที่ SVP จะถูกแบน แม้ว่าจะมีการยอมให้เพียงเล็กน้อย (โปรแกรมวิทยุที่พูดภาษาเยอรมันได้เพิ่มเวลาออกอากาศจาก 16 เป็น 28 ชั่วโมงต่อสัปดาห์) แต่ก็ไม่ถือว่าเป็นสิ่งที่ทดแทนกันได้ กฎหมายเกี่ยวกับความเท่าเทียมกันของนโยบายที่อยู่อาศัยและความพอสมควรที่ร่างไว้มักถูกระงับโดยศาลรัฐธรรมนูญอิตาลี ในวัน Herz-Jesu-Sunday เมื่อวันที่ 13 มิถุนายน 1957 – the Feuernacht – ใน Sigmundskorn เริ่มมีข้อเรียกร้อง “Away from Trient”: เอกราชควรมีในระดับ province ไม่ใช่ region[60] ซึ่งนี่คือการเริ่มต้นการรณรงค์การต่อสู้ด้วยความก้าวร้าว แรกเริ่มนั้นประท้วงอย่างสันติ การประท้วงรวมไปถึงการที่ Schützen ใส่ชุดตามประเพณีนิยม และมีการจุด Herz-Jesu-Fires แต่รัฐบาลตอบโต้ด้วยกองกำลังที่ไม่เหมาะสม: ได้ห้ามไม่ให้แต่งตัวแบบประเพณีนิยม ห้าม Schützen เดินสวนสนามและจุด Herz-Jesu-Fires (เป็นพิธีทางศาสนา) และห้ามไม่ให้เฉลิมฉลองวัน Andreas-Hofer-celebrations ในปี 1959 อีกทั้งชาวออสเตรียก็ไม่อนุญาตให้เดินทางเข้ามาฉลองในทีโรลใต้เช่นเดียวกัน ตั้งแต่ปี 1959 ถึงปี 1961 การรณรงค์การต่อสู้ด้วยความก้าวร้าวมุ่งไปยังสัญลักษณ์ของอำนาจของรัฐอิตาลี ประกอบไปด้วยการระเบิดเสาไฟฟ้า ทางรถไฟ และงานก่อสร้างบ้านที่ยังไม่เสร็จ และอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิโดย BAS (Befreiungsausschuß Südtirol) การโจมตีเสาไฟฟ้าเห็นผลในทันที เพราะว่าได้ทำให้เมืองอิตาลีทางตอนเหนือทั้งหมดไฟดับ เสาต่างๆได้ถูกเลือกมาเป็นอย่างดี โดยจะเลือกแต่เฉพาะเสาที่ส่งไฟฟ้าไปยังเมืองในอิตาลีทางตอนเหนือเท่านั้น[61] BAS มีจุดประสงค์คือ “Gewaltgegen Sachen” (violence against objects) ไม่ใช่ต่อประชาชน แต่ถึงอย่างไรก็ตามก็มีคนตายโดยไม่เจตนาด้วยเช่นกัน

รัฐบาลตอบโต้กลับอย่างโหดเหี้ยม: ได้มีการจับผู้กระทำผิด ส่งสายสืบเข้าไปใน BAS และรีดข้อมูลโดยการทรมาน ซึ่งพอเรื่องแบบนี้เป็นที่รู้กัน ก็ได้สร้างความตกตะลึงให้แก่ประเทศและยุโรปทั้งหมด[62] ได้มีการประกาศภาวะฉุกเฉินและ curfew ทั่วทั้งแคว้น ตลอดระยะเวลามีประชาชนหลายคนถูกตำรวจฆ่า แต่ถึงอย่างไรก็ตามก็ไม่อาจหยุดการโจมตีของ BAS ได้ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะอ่อนแอลงเพราะโดนสายลับล้วงข้อมูลก็

---

[58] Interview with Bishop of Trento, Mons. Luigi Bressan, Trento, 27.06.2013.

[59] Peterlini 143

[60] Ibid. 118

[61] Ibid. 40

[62] Interview with Prof. Dr. Hellmann-Rajanayagam, Historian, Munich, 2.6.2013

ตาม BAS มีที่หลบภัยในหุบเขาไกลๆ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากเกษตรกรทั้งในออสเตรียและบาวาเรีย ทั้งรัฐบาลออสเตรียและรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ Kreisky (SPÖ) และ SVP ได้ประณามอย่างเป็นทางการถึงการโจมตีและบอกว่าพวกเขาทำไปด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่ว่าทุกคนก็รู้กันอยู่ว่าทั้ง SVP และ Kreisky เป็นผู้อยู่เบื้องหลัง โดยออสเตรียปฏิเสธการดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิดและก่อกบฏ[63] ฟาสซิสต์อิตาลีก็ได้แก้แค้นคืน เช่น เหตุการณ์ Andreas-Hofer-Monument ใน Bozen[64] ซึ่งไม่เคยมีการสอบสวนคดีนี้เลย ในปี 70 การโจมตีใกล้ยุติ แต่ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการโจมตีเป็นแบบร่อนเร่จนถึงช่วงปลายปี 80 พวกเขาผูกมัดกับพวกฝ่ายขวา มีจุดประสงค์ในการเรียกร้องเอกราชและกลับไปอยู่กับออสเตรีย (One Tyrol) หรือทีโรลรัฐอิสระ พวกเขาได้ส่งเสียงเรียกร้องถึงรัฐบาลอย่างไม่หยุดหย่อน แต่การโจมตีของพวกเขากลับไม่ส่งผลใดๆเลย[65]

ทีรอลใต้ก่อนการก่อตั้งสหประชาชาติ ค.ศ. 1960 และ 1961

พรรค SVP จำเป็นต้องเอาตัวออกห่างจากกลุ่มติดอาวุธอันจะเป็นเหตุให้รัฐบาล โดยเฉพาะรัฐมนตรีมหาดไทย Salba ใช้เป็นข้ออ้างในการขัดขวางพรรค แม้จะนำไปสู่ความแตกแยกภายในพรรคก็ตาม[66] กลุ่มติดอาวุธสามารถเรียกร้องความเห็นใจจากรัฐบาลอิตาเลี่ยนและประชาคมได้หรือไม่ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันอยู่จนถึงทุกวันนี้

กระทั่งปี ค.ศ. 1959 – 1960 ออสเตรียซึ่งได้รับแรงกดดันจากทีรอลใต้ผ่านกลุ่มภายในประเทศ เห็นว่าต้องมีมาตรการที่จะสนับสนุนการปกครองตนเองของทีรอลใต้ที่ชัดเจน จากการหารือกันระหว่างออสเตรียกับอิตาลี ออสเตรียให้ความสำคัญกับประเด็นที่ว่าทีรอลใต้เป็นของอิตาลี ร่างแผนการดำเนินการตามแนวทางการปกครองของตนเองโดยพรรค SVP ถูกยกเลิกทั้งหมด ซึ่งออสเตรียมีความคิดที่จะยื่นอุทธรณ์ต่อศาล แต่พรรค SVP ต้องการถกเถียงประเด็นดังกล่าวบนเวทีการเมืองระหว่างประเทศ เพื่อให้ข้อเสนอในการแก้ไขปัญหาได้รับการรับรองในระดับนานาชาติและไม่ถูกล้มเลิกเหมือนในปี ค.ศ. 1919 เนื่องจากประเด็นนี้จัดเป็นประเด็นการเมืองไม่ใช่ประเด็นด้านกฎหมาย ออสเตรียเห็นด้วยกับแนวความคิดนี้จึงยื่นเรื่องต่อคณะมนตรียุโรป (European Council) แม้ว่าออสเตรียจะยังไม่ได้เป็นสมาชิก EEC โดยสมบูรณ์ แต่มีความร่วมมือกับ EEC อยู่ ออสเตรียจึงเชื่อว่าตนมีสิทธิยื่นเรื่องต่อคณะมนตรียุโรป การพิจารณาโดยคณะมนตรีไม่มีความชัดเจนและในเวลาต่อมาคณะมนตรีได้ตัดสินว่าตนไม่มีอำนาจพิจารณาประเด็นนี้ คณะมนตรีเห็นว่าควรยื่นเรื่องไปที่สหประชาชาติ ซึ่งพรรค SVP ก็ต้องการให้เป็นเช่นนั้นเพื่อให้ประเด็นดังกล่าวกลายเป็นประเด็นระหว่างประเทศและออสเตรียจะได้มีสิทธิในการเจรจา ด้วยเหตุนี้อิตาลีจึงคัดค้านข้อเสนอดังกล่าว

---

[63] Ibid. 140f

[64] Ibid. 116

[65] Interview with Prof. Dr. Hellmann-Rajanayagam, Historian, Munich, 2.6.2013

[66] ibid. 216

คณะมนตรียุโรปเสนอให้ดำเนินการตามข้อตกลงยุโรปว่าด้วยการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งโดยสันติวิธี แทน รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศของออสเตรีย Kreisky ยืนกรานที่จะเดินเรื่องไปที่สหประชาชาติ ซึ่งอิตาลีในช่วงต้น ค.ศ. 1960 มีความกระตือรือร้นที่จะเริ่มเจรจากับออสเตรียในเรื่องสัมปทานต่างๆเพื่อต่อรองไม่ให้ออสเตรียดำเนินการดังกล่าว อิตาลีปฏิเสธการเข้ามามีส่วนร่วมของสหประชาชาติเพราะเชื่อว่าประเด็นนี้เป็นเรื่องภายในประเทศแม้จะยอมเจรจากับออสเตรียก็ตาม อย่างไรก็ตามออสเตรียยืนหยัดในการเสนอเรื่องไปที่สหประชาชาติ โดยในร่างแนวทางการแก้ปัญหาออสเตรียได้เรียกชาวทีรอลใต้ว่าเป็นชนกลุ่มน้อยสัญชาติออสเตรียซึ่งถูกอิตาลีปฏิเสธ การปรึกษาหารือภายในสหประชาชาติเป็นไปอย่างเผ็ดร้อนและเต็มไปด้วยข้อโต้แย้งต่างๆ โดยมีการนำเสนอร่างแนวทางการแก้ไขปัญหาหลายฉบับด้วยกัน สหรัฐอเมริกาปฏิเสธไม่รับร่างที่ออสเตรียนำเสนอพร้อมกับแสดงท่าทีไม่พอใจการกระทำของออสเตรีย ในขณะที่ประเทศในยุโรปต่างๆมีท่าทีเอนเอียงไปทางฝ่ายออสเตรีย ออสเตรียยังได้รับการสนับสนุนจากประเทศอื่นๆโดยเฉพาะอินเดีย ศรีลังกา ไซปรัส อิรัก และคิวบา [67] คำอธิบายของออสเตรียที่ว่ากรณีทีรอลใต้เป็นเรื่องของการเมือง ไม่ใช่เรื่องของกฎหมาย ได้รับการยอมรับในระดับหนึ่ง ข้อโต้แย้งของอิตาลีที่ว่าการแก้ไขปัญหาทีรอลใต้ควรเป็นไปตามข้อตกลงยุโรปว่าด้วยการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งโดยสันติวิธีไม่ได้รับการสนับสนุนเนื่องจากจุดเริ่มต้นของความขัดแย้งมีมาก่อนที่จะมีการจัดทำข้อตกลงดังกล่าว อิตาลียังอ้างอีกด้วยว่าชนกลุ่มน้อยไม่สามารถเรียกร้องอำนาจอธิปไตยของรัฐได้ และประชาชนไม่ใช่ชนกลุ่มน้อยที่มีอำนาจตัดสินใจ (self-determination) ในขณะที่ออสเตรียยืนยันว่าสิทธิในการปกครองตนเองไม่ได้เป็นการแทนที่รัฐ ในที่สุดสหประชาชาติมีมติเป็นเอกฉันท์รับร่างที่ 10 จัดทำโดยไอร์แลนด์ ศรีลังกา ไซปรัส เดนมาร์ก เอกวาดอร์ กานา อินเดีย อิรัก จอร์แดน เม็กซิโก และคิวบา หากการดำเนินการตามร่างดังกล่าวประสบความล้มเหลว อีกหนทางหนึ่งคือการส่งเรื่องไปที่ศาล

Alcock เห็นว่าผลลัพธ์ดังกล่าวนับเป็นความพ่ายแพ้ของออสเตรีย เนื่องจากอำนาจในการตัดสินใจของชาวทีรอลใต้ยังไม่ได้รับการรองรับและยังคงเป็นข้อถกเถียงในทางกฎหมาย [68] ในขณะที่อิตาลียอมถอยเพียงให้นานาชาติเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการปัญหา อย่างไรก็ตามความเห็นของ Alcock ไม่ถูกต้อง เนื่องจากออสเตรียได้รับชัยชนะในการประกาศตนอย่างเป็นทางการว่าเป็นชาติที่สัมพันธ์กับทีรอลใต้และทำการต่อสู้ในนามของชาวทีรอลใต้ นอกจากนี้ออสเตรียยังมีเครื่องมือที่ใช้กดดันอิตาลีเกี่ยวกับคำประกาศว่าด้วยแนวทางการแก้ไขปัญหาที่จะต้องให้สหประชาชาติรับรอง ซึ่งออสเตรียปฏิเสธที่จะลงนามในคำประกาศดังกล่าวเป็นเวลากว่า 30 ปี เป็นผลให้อิตาลีต้องยอมเจรจาและประนีประนอมกับออสเตรีย

ออสเตรียและทีรอลใต้มีวิธีการบังคับอิตาลีอีกวิธีหนึ่งคือ การขู่ว่าจะตีพิมพ์รายงานเกี่ยวกับการทารุณกรรมผู้ต้องหาคดีก่อการร้ายที่พรรค SVP มีข้อมูลอยู่ นักโทษบางคนสามารถหลบหนีออกมาได้และได้ให้ข้อมูล

---

[67] Alcock claims the hoped-for support of the Third World countries for Austria which it had strongly lobbied for, did not materialise, but his own account contradicts this conclusion somwehat.

[68] Alcock 349

เกี่ยวกับการทารุณกรรมในช่วงปี ค.ศ. 1960 แก่พรรค SVP ซึ่งพรรคเก็บเป็นความลับมาเป็นเวลา 2 ปี โดย Silvius Magnago อ้างว่าเพื่อความปลอดภัยของพรรค แต่เชื่อกันว่าพรรคเก็บข้อมูลนี้ไว้เพื่อไว้ใช้กดดันอิตาลีได้เป็นอย่างดี [69] ในที่สุดรายงานถูกเปิดเผยต่อสาธารณชนเมื่อปี ค.ศ. 1962 เพราะอิตาลีไม่ยอมอ่อนข้อให้ แม้ว่า Alcock จะเชื่อว่าประเทศทั้งหลายมองว่าการทารุณกรรมเป็นเรื่องปกติ แต่การทารุณกรรมเป็นการกระทำที่ป่าเถื่อนและผิดกฎหมาย รายงานเกี่ยวกับประเทศที่พัฒนาแล้วในระบอบประชาธิปไตยกระทำการทารุณกรรมส่งผลให้อิตาลีถูกมองในแง่ลบ

อิตาลีหวังใช้กาลเวลาแก้ปัญหา โดยปล่อยให้มีการเจรจาแบบไม่ได้ข้อสรุปเป็นระยะเวลาแรมปี ออสเตรียเห็นว่าการเจรจาเป็นสิ่งที่นอกเหนือจากข้อตกลงปารีส ในขณะที่อิตาลีมองว่าเป็นการดำเนินการภายใต้ข้อตกลง จนกระทั่งออสเตรียเดินเรื่องต่อสหประชาชาติเป็นครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ. 1961 แนวทางแก้ไขปัญหาเดิมจึงได้รับการรับรอง อิตาลีเริ่มแสดงความจริงใจที่จะเดินหน้าเจรจา ทั้ง 2 ประเทศยอมยุติข้อขัดแย้งในประเด็นเรื่องกฎหมายและไม่ได้พูดคุยกันในประเด็นการปกครองตนเอง แต่หันมาให้ความสำคัญต่อประเด็นเรื่องตัวแทน[70] จนนำไปสู่ข้อตกลงในปี ค.ศ. 1969

ข้อตกลงปี ค.ศ. 1969 ธรรมนูญการปกครองตนเอง ค.ศ. 1972 กฎหมายสัดส่วน ค.ศ. 1976 และการใช้ 2 ภาษา

ระหว่างการเจรจา ณ เมือง Klagenfurt และ Zurich ในปี ค.ศ. 1960 – 1961 การต่อสู้ทางอำนาจได้ปะทุขึ้น พรรค SVP ได้ทำการคว่ำบาตรการทำงานของสภาภูมิภาค ณ เมือง Trient[71] อิตาลีได้เสนอให้จังหวัดมีอำนาจบริหารจัดการที่เพิ่มมากขึ้น แต่พรรค SVP กลับต้องการอำนาจทางนิติบัญญัติ นอกจากนี้ Magnago ยังยืนกรานที่จะดำเนินการตามข้อตกลงว่าด้วยการปกครองตนเองที่ได้รับการรับรองจากนานาชาติ ระหว่างการหาข้อสรุปแนวทางการแก้ปัญหาผ่านสหประชาชาติพร้อมกับการตีพิมพ์เรื่องราวการทารุณกรรมของเจ้าหน้าที่อิตาเลี่ยน อิตาลีเริ่มยอมเจรจากับออสเตรียและพรรค SVP ไปพร้อมๆกัน แม้ว่าการเจรจากับออสเตรียจะมุ่งเน้นอยู่ที่หลักการต่างๆ แต่ได้มีการตั้งคณะกรรมการจำนวน 19 คน โดยมีพรรค SVP เข้าร่วมเป็นกรรมการอยู่ด้วย จึงสามารถหาฉันทามติได้ในบางประเด็น อันที่จริงคณะกรรมการมีกำหนดพิจารณาแนวทางการแก้ไขปัญหาให้แล้วเสร็จภายในปี ค.ศ. 1964 แต่กลับต้องปฏิบัติหน้าที่จนกระทั่งปี ค.ศ. 1969

ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1962 พรรค SVP เสนอร่างอีกฉบับหนึ่ง โดยเรียกว่าเป็นโครงการย่อยของคณะกรรมการจำนวน 19 คน ซึ่งรวบรวมรายละเอียดจากร่างฉบับก่อนๆ เพื่อนำเสนอกลไกการบริหารจัดการของจังหวัดเองแทนที่การบริหารจากส่วนภูมิภาค การเจรจาจึงมาถึงทางตันเนื่องจากอิตาลีไม่ยอมอ่อนข้อต่อข้อ

---

[69] Peterlini 173

[70] Hans-Karl Peterlini, 223

[71] Interview with Günther Stecher, Trento, 07.05.2013.

เรียกร้องนี้ คณะมนตรียุโรปจึงต้องเข้าแทรกแซงให้การเจรจาเป็นไปตามเงื่อนไขของสหประชาชาติ อิตาลีต้องยอมจำนนเนื่องจากยังต้องพึ่งพายุโรป โดยเฉพาะเยอรมนีที่ให้การสนับสนุนทางการเงินเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจแก่อิตาลี นอกจากนี้คนอิตาเลียนจำนวนมากได้เดินทางเข้าไปทำงานในประเทศเยอรมนี อิตาลีพร้อมที่จะเจรจาแต่เรียกร้องให้ออสเตรียยอมรับแนวทางการแก้ปัญหาว่าเป็นที่สิ้นสุด

คณะอนุกรรมการปฏิบัติหน้าที่จนกระทั่งปี ค.ศ. 1965 รายงานขั้นต้นได้ถูกตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1964 คณะกรรมการได้เสนอให้มีการปกครองตนเองซึ่งในภายหลังส่งผลให้ต้องมีการเปลี่ยนแปลงข้อตกลงปารีสและจัดทำธรรมนูญขึ้นมาใหม่ ธรรมนูญใหม่ประกอบด้วยกฎระเบียบที่สำคัญ อาทิเช่น สิทธิในการใช้ภาษา สิทธิของสื่อมวลชน (แม้ว่าจะไม่อนุญาตให้มีสถานีวิทยุของจังหวัด RAI ยังคงควบคุมสื่อวิทยุไว้ได้) รวมถึงสิทธิว่าด้วยการเคหะของจังหวัด [72] สำนักงานสถิติควรขึ้นกับจังหวัดเพื่อให้จังหวัดสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลด้านประชากรได้ แต่กองกำลังตำรวจยังคงขึ้นกับส่วนกลาง

คณะกรรมการจำนวน 6 คนถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อพิจารณาแนวทางการบริหารจัดการจังหวัด ซึ่งในภายหลังได้ออกกฎหมายสัดส่วนของชาติพันธุ์ ในปี ค.ศ. 1965 คณะกรรมการที่มาจากฝั่งอิตาลีมองว่าได้มีการดำเนินการให้เป็นไปตามข้อตกลงปารีสแล้ว แต่สมาชิกจากพรรค SVP มองว่าผลลัพธ์ที่ได้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นและต้องการขยายกรอบการเจรจาให้ครอบคลุมด้านเศรษฐกิจ

ในช่วงเวลาที่คณะกรรมการปฏิบัติหน้าที่อยู่นั้น ความสัมพันธ์ระหว่างออสเตรียกับอิตาลีเลวร้ายลง ออสเตรียแสวงหาแนวทางแก้ไขที่เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติต่อประเด็นที่เป็นที่ถกเถียงกันอยู่ Kreisky ประกาศว่าออสเตรียจะยอมรับว่าการดำเนินการเป็นไปตามข้อตกลงปารีสอย่างสมบูรณ์ก็ต่อมีแนวทางแก้ไขต่อประเด็นที่เป็นที่ถกเถียงกันอยู่มากกว่าครึ่งหนึ่งอย่างเป็นเอกฉันท์ ซึ่งคณะกรรมการสามารถหาข้อสรุปแนวทางการแก้ไขปัญหาได้กว่า 90 ประเด็น จาก 108 ประเด็น มีเพียง 18 ประเด็นที่ยังไร้ข้อสรุป อย่างไรก็ตามแนวทางการแก้ไขปัญหาต่อ 90 ประเด็นดังกล่าวไม่ได้เป็นเอกฉันท์ และในบางประเด็นได้เสียงไม่ถึงครึ่งหนึ่ง ซึ่งอิตาลีต้องการบังคับใช้แนวทางแก้ปัญหาที่มีมติเป็นเอกฉันท์เท่านั้นหรือได้รับเสียงมากกว่าครึ่งหนึ่ง รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศของอิตาลี Saragat ได้ยื่นเงื่อนไขดังกล่าวต่อรัฐบาลออสเตรีย อย่างไรก็ตามอิตาลีไม่มีทางเลือกและจำต้องดำเนินการเจรจาต่อไปเป็นเวลากว่า 30 ปี โดยออสเตรียสัญญาว่าจะไม่เสนอเรื่องต่อสหประชาชาติหรือองค์การระหว่างประเทศอื่นๆก่อนการบังคับใช้แนวทางการแก้ไขปัญหา ข้อเสนอของอิตาลีได้รับการพิจารณาเป็นเวลากว่า 4 ปี ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวทั้งสองประเทศมีรัฐบาลสังคมนิยมที่เปิดรับแนวคิดเสรีมากขึ้น ทำให้การพูดคุยเป็นไปอย่างราบรื่นยิ่งขึ้น Aldo Moro มีความเห็นอกเห็นใจชาวทีรอลใต้มากกว่าผู้นำคนอื่นๆที่ผ่านมา Kreisky ได้เสนอให้พรรค SVP เจรจากับอิตาลีอย่างเป็นอิสระ แต่ออสเตรียจะไม่รับแนวทางแก้ไขปัญหาใดๆที่ทีรอลใต้ไม่เห็นด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำประเด็นเข้าสู่เวทีระหว่างประเทศ และข้อ

---

[72] Interview with Günther Stecher, Trento, 26.07.2013.

ถกเถียงเรื่องขีดความสามารถในการปกครองตนเอง อาทิเช่น การออกกฎหมายต่างๆ ในปี ค.ศ. 1969 จึงได้ข้อสรุปแนวทางแก้ไขปัญหา อันประกอบด้วยกฎข้อบังคับจำนวน 137 ข้อ (ดูภาคผนวก) ข้อสรุปดังกล่าวได้รับการรับรองโดยมติ 500:400 ในออสเตรียมีกระแสต่อต้านอย่างมากต่อข้อสรุปนี้ โดยพรรค ÖVP ให้การรับรอง แต่พรรคฝ่ายค้าน SPÖ ไม่เห็นด้วย ในอิตาลีมีการรับรองแนวทางดังกล่าวด้วยเสียงข้างมากเพียงเล็กน้อย เนื่องจากทั้งสองฝ่ายต่างไม่มั่นใจผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง อิตาลีเกรงว่าสิทธิในการปกครองตนเองจะเป็นบันไดขั้นแรกไปสู่การแบ่งแยกดินแดนและอาจนำไปสู่การลดระดับสถานภาพของชาวอิตาลีที่เป็นคนกลุ่มน้อยในทีรอลใต้ นอกจากนี้อิตาลียังตระหนักดีถึงความไม่พอใจการกดขี่ข่มเหงชาวทีรอลใต้ของอิตาลีในยุคฟาสซิสต์ ในขณะที่ออสเตรียและทีรอลใต้กลัวว่าจะไม่สามารถกอบกู้เศรษฐกิจและระบบการศึกษาที่เป็นผลมาจากระบอบฟาสซิสต์ได้โดยลำพัง ในที่สุดธรรมนูญการปกครองตนเองเป็นทางออกที่ดีที่สุด ทำให้ทีรอลใต้สามารถออกกฎหมายและบริหารจัดการจังหวัดตนเองได้ แม้ว่าธรรมนูญการปกครองตนเองจะไม่ได้อยู่ในข้อตกลงปารีส แต่ธรรมนูญเป็นเอกสารที่กำหนดรายละเอียดว่าด้วยการปกครองตนเองไว้อย่างละเอียด โดยมีการกำหนดกรอบเวลาในการบังคับใช้กฎข้อบังคับต่างๆนับแต่ปี ค.ศ. 1972 เป็นต้นมา

ในวันที่ 20 มกราคม ค.ศ. 1972 ธรรมนูญการปกครองตนเองของทีรอลใต้ (South Tyrol) และโบเซ่น (Bozen) ได้รับการรับรอง และในวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1972 ได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญของอิตาลี ในปี ค.ศ. 1976 จึงมีการบังคับใช้กฎหมายสัดส่วน ส่งผลให้ภูมิภาค Trentino-Alto Adige มีจังหวัดที่มีอำนาจปกครองตนเองอยู่ทั้งหมด 2 จังหวัด ได้แก่ Trient และ Bozen-Südtirol[73]

แนวทางการปกครองตนเองเบื้องต้นว่าด้วยกิจการภายในจังหวัด ได้แก่ จังหวัดสามารถออกกฎหมายเกี่ยวกับจังหวัดและวางแผนการบริหารจัดการจังหวัดได้ด้วยตนเอง แนวทางการปกครองตนเองในระดับที่สูงขึ้น ได้แก่ จังหวัดสามารถปรับใช้ระเบียบข้อบังคับจากส่วนกลางให้เหมาะสมกับจังหวัด แต่ต้องไม่ขัดต่อกฎหมายของส่วนกลาง การบริหารจัดการเบื้องต้นภายในจังหวัด ประกอบด้วย การบริหารจัดการสำนักงานระดับจังหวัด ชื่อสถานที่ต่างๆ ภาพลักษณ์จังหวัดในสื่อสาธารณะ ผังเมือง การท่องเที่ยว การยึดทรัพย์ การประปา ระบบการศึกษา ส่วนการบริหารจัดการจังหวัดให้สอดคล้องกับส่วนกลาง ได้แก่ กองกำลังตำรวจ มาตรฐานการศึกษา (ยกเว้นโรงเรียนวิชาชีพ) การค้าและการพาณิชย์ การศึกษาระดับมัธยม การอุตสาหกรรม การสาธารณสุข และการกีฬา นอกจากนี้ยังอนุญาตให้เปิดกิจการบริษัท Schützen อีกครั้ง สมาคมทหารผ่านศึกษา และสมาคม Alpenverein[74] แนวทางการแก้ปัญหา 13 ข้อมีผลเมื่อวันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 1972[75]

คณะกรรมการจำนวน 12 คน (6 คนจากโบเซ่น) ได้รับการแต่งตั้งเพื่อกำกับดูแลการดำเนินงานให้เป็นไปตามแนวทางการแก้ไขปัญหาจนกระทั่งปี ค.ศ. 1974 แต่ในความเป็นจริงต้องใช้เวลาจนถึงปี ค.ศ. 1992

---

[73] Interview with Günther Stecher, Trento, 07.05.2013.

[74] Kucera 95

[75] Interview with Bishop of Trento, Mons. Luigi Bressan, Trento, 27.06.2013.

กว่าที่จะสามารถกำหนดกรอบเวลาในการดำเนินงานได้ทั้งหมด ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าจะต้องรอให้แต่ละกระบวนการเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้วจึงค่อยดำเนินการขั้นตอนถัดไปต่อ เมื่อใดที่ได้ข้อสรุปในเรื่องใดเรื่องหนึ่งคณะกรรมการจะดำเนินการโดยทันที ในขณะที่การเจรจาในเรื่องอื่นๆยังคงดำเนินต่อไป โดย Alfons Benedikter หนึ่งในกรรมการเรียกว่า แนวคิดการปกครองตนเองแบบพลวัต[76] นับแต่ปี ค.ศ. 1964 ซึ่งนับเป็นหลักการสำคัญที่เอื้อให้การปกครองตนเองบรรลุผลสำเร็จ Magnago เห็นด้วยว่าแนวคิดนี้เพิ่มขีดความสามารถให้คณะกรรมการเดินหน้าต่อไปได้หลังจากที่การดำเนินการติดขัดมาเป็นเวลากว่า 20 ปี[77]

กฎข้อบังคับ 2 ข้อตามแนวทางการแก้ไขปัญหาที่สำคัญอันได้แก่ กฎหมายสัดส่วน และกฎหมายการใช้ 2 ภาษา มีผลบังคับใช้อย่างรวดเร็วในปี ค.ศ. 1976 และ 1977 ตามลำดับ[78]

กฎหมายสัดส่วนและการใช้ 2 ภาษา

ธรรมนูญปี ค.ศ. 1972 กำหนดเงื่อนไขเรื่องสัดส่วนชาติพันธุ์ในทีรอลใต้ แต่มีผลบังคับใช้จริงในปี ค.ศ. 1976 (ธรรมนูญในปี ค.ศ. 1942 กล่าวถึงเรื่องสัดส่วนชาติพันธุ์ แต่ไม่ได้มีการบังคับใช้เนื่องจากธรรมนูญไม่ได้ระบุแนวทางการกำหนดสัดส่วนและการบังคับใช้กฎข้อบังคับไว้) Alfons Benedikter ตั้งข้อสังเกตว่า ระหว่างปี ค.ศ. 1972 ถึง 1975 เมื่อมีการประกาศสัดส่วนชาติพันธุ์แต่ยังไม่ได้มีการบังคับใช้ ชาวอิตาเลี่ยนที่เข้ารับราชการกลับมีจำนวนสูงขึ้น เนื่องจากมีการรับชาวอิตาเลี่ยนจำนวนมากเข้ารับราชการก่อนที่กฎหมายสัดส่วนจะมีผลบังคับใช้ โดย Benedikter ได้เสนอแนวทางการควบคุมสัดส่วนชาติพันธุ์เอาไว้ 2 ประการ ได้แก่ 1) ไม่ควรมีการปลดข้าราชการออกจากตำแหน่งโดยใช้กฎหมายสัดส่วนเป็นข้ออ้าง 2) ต้องมีการจัดสรรสัดส่วนคนที่พูดภาษาเยอรมันสำหรับการบรรจุเป็นข้าราชการมากเป็นพิเศษเมื่อเทียบกับจำนวนประชากร เนื่องจากข้าราชการที่พูดภาษาเยอรมันเกือบทั้งหมดถูกปลดออกจากราชการในช่วงยุคฟาสซิสต์ ด้วยเหตุนี้ผู้ที่พูดภาษาเยอรมันจึงได้รับการบรรจุเข้ารับตำแหน่งที่ว่างอยู่เป็นอันดับแรก แต่เป็นตำแหน่งระดับล่างเนื่องจากชาวอิตาเลี่ยนยังคงยึดครองตำแหน่งระดับสูงเอาไว้ แต่ Benedikter มองว่าสถานะดังกล่าวจะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา[79] ในขณะนั้นประชากรจำนวนร้อยละ 63 พูดภาษาเยอรมัน ร้อยละ 33 พูดภาษาอิตาเลี่ยน และร้อยละ 4 พูดภาษาลาดินส์ (Ladins) (ในปี ค.ศ. 1995 ร้อยละ 67 พูดภาษาเยอรมัน ร้อยละ 28.5 พูดภาษาอิตาเลี่ยน และร้อยละ 4.2 พูดภาษาลาดินส์) แต่ข้าราชการร้อยละ 84.8 กลับพูดภาษาอิตาเลี่ยน เพียงร้อยละ

---

[76] Hans-Karl Peterlini, 223

[77] ibid., 230

[78] Interview with Sergui Constantin, EURAC Research Centre Bolzano, 28.06.2013.

[79] Oskar Peterlini 38

15.2 พูดภาษาเยอรมัน และลดลงเหลือร้อยละ 13.9 ในปี ค.ศ. 1975 ก่อนที่จะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 53 ในปี ค.ศ. 1991[80] พัฒนาการของระบบ 2 ภาษา นับแต่ปี ค.ศ. 1910 ถึง 2011 มีดังนี้

ระบบสัดส่วนถูกกำหนดขึ้นเพื่อใช้ขับเคลื่อนการใช้ 2 ภาษาควบคู่กันไป ผู้ที่เข้ารับราชการต้องผ่านการสอบทักษะทางภาษาเยอรมันและอิตาเลี่ยน (รวมถึงภาษาลาดินส์ในภายหลัง) กฎหมายสัดส่วนและการใช้ 2 ภาษาส่งผลให้ต้องมีการปรับกฎข้อบังคับเกี่ยวกับการศึกษา และการรวมกลุ่มทางชาติพันธุ์ เป็นต้น ทีรอลใต้มีกรณีศึกษาจากศรีลังกาที่ชาวทมิฬร้อยละ 60 ในระบบราชการคิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนประชากร แต่จำนวนร้อยละ 60 ดังกล่าวนี้เป็นงานช่างเทคนิคระดับล่าง ทีรอลใต้ต้องการหลีกเลี่ยงสภาวะดังกล่าว จึงกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าแต่ละกลุ่มสามารถเข้ารับตำแหน่งประเภทใดได้บ้างและแต่ละตำแหน่งต้องใช้ทักษะภาษาใด ในเริ่มแรกระบบสัดส่วนถูกนำมาใช้เพียงตำแหน่งระดับท้องถิ่นจนกระทั่งปี ค.ศ. 1976 ภายหลังการบังคับใช้กฎหมายสัดส่วน จึงมีการถ่ายโอนอำนาจไปสู่โบเซ่นโดยการปรับตำแหน่งที่เคยเป็นของส่วนกลางกลายเป็นตำแหน่งระดับจังหวัด

ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วว่า ระบบสัดส่วนส่งผลให้ต้องมีการปรับระบบราชการและการบริหารจัดการประเทศ โดยเฉพาะกรณีการใช้ 2 ภาษาควบคู่กันไป อย่างไรก็ตามไม่มีข้าราชการคนใดถูกปลดเนื่องจากไม่สามารถพูดภาษาอิตาเลี่ยนหรือเยอรมัน แต่หากใครยอมเรียนอีกภาษาเพิ่มเติมจะได้รับเงินตอบแทนพิเศษ ส่งผลให้ข้าราชการจำนวนมากเริ่มเรียนภาษาเยอรมัน ผู้ที่พูดภาษาเยอรมันและลาดินส์พูดภาษาอิตาเลี่ยนได้เพราะความจำเป็น แต่ผู้ที่พูดภาษาอิตาเลี่ยนไม่ได้เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาเยอรมันก่อนหน้านี้ นอกจากนี้ยังเห็นว่าภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่ยาก จึงมีชาวอิตาเลี่ยนจำนวนค่อนข้างมากฟ้องร้องต่อศาลกรณีกฎระเบียบการใช้ 2 ภาษา แต่ศาลไม่รับฟ้อง อย่างไรก็ตามระบบ 2 ภาษาและการทดสอบภาษาสิ้นสุดลงเมื่อปี ค.ศ. 2002 เป็นเวลา 10 ปีภายหลัง "Streitbeilegungserklärung" โดยต่อมาโรงเรียนต้องจัดสอนทั้ง 2 ภาษาเป็นหลักสูตรภาคบังคับ อย่างไรก็ตามผู้ที่พูดภาษาเยอรมันจะได้รับการบรรจุเข้ารับราชการที่ต้องใช้ภาษาเยอรมันเป็นอันดับแรกจนกว่าข้าราชการทุกคนจะสามารถใช้ทั้ง 2 ภาษาได้[81] ส่วนในระบบศาลยุติธรรมหากผู้พิพากษาไม่ใช่ชาวทีรอลใต้ ต้องสามารถพูดภาษาเยอรมันได้ ปัจจุบันกฎหมายได้บัญญัติเรื่องระบบสัดส่วนและการใช้ 2 ภาษาไว้แล้ว กฎระเบียบการใช้ 2 ภาษามีผลบังคับใช้ทั่วประเทศ ยกเว้นอาชีพครูที่สามารถทำการสอนโดยใช้ภาษาแม่ได้ ยกเว้นการเรียนการสอนด้านภาษา

กฎหมายสัดส่วนมีผลบังคับใช้ในระบบรัฐวิสาหกิจเช่นเดียวกัน ระบบสัดส่วนนี้ใช้กับทั้งการจ้างงานและระบบบำนาญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกิจการรถไฟ ไปรษณีย์ และโทรคมนาคม และในภายหลังมีผลบังคับใช้ในโครงการความร่วมมือระหว่างเอกชนกับรัฐอีกด้วย ทั้งในเรื่องสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ที่ดิน การเคหะ หัตถศิลป์

---

[80] Kucera 78

[81] Interview with Bishop of Trento, Mons. Luigi Bressan, Trento, 27.06.2013.

ก่อสร้าง และสาธารณูปโภค ซึ่งจัดว่าเป็นอำนาจของจังหวัด แต่เรื่องการก่อสร้างถนน การคมนาคม การควบคุมสินค้านำเข้าและส่งออก ยังคงเป็นอำนาจของส่วนกลาง รวมถึงเรื่องงบประมาณและการเก็บภาษี ก่อให้เกิดคำถามว่ากฎหมายสัดส่วนควรมีผลบังคับใช้ในระดับภูมิภาคหรือระดับจังหวัด โบเซ่นยื่นคำร้องต่อศาลให้กฎหมายมีผลบังคับใช้ระดับภูมิภาค ซึ่งส่งผลดีต่ออิตาลี และศาลตัดสินให้เป็นไปตามคำร้องดังกล่าว

การบังคับใช้กฎหมายสัดส่วนต้องอาศัยเวลา ในปี ค.ศ. 1980 ชาวทีรอลใต้เพียงร้อยละ 5 ได้ดำรงตำแหน่งราชการระดับสูง ผู้ที่พูดภาษาเยอรมันมักลังเลที่จะสมัครเข้ารับราชการ เนื่องจากรู้สึกว่าเป็นอาชีพของคนอิตาเลี่ยน หรือตนไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ หรือมีงานอื่นที่มีผลตอบแทนสูงกว่า อัตราการว่างงานในทีรอลใต้ลดลง และตำแหน่งงานระดับจังหวัดที่พูดภาษาเยอรมันให้ค่าตอบแทนที่ดีกว่างานในส่วนกลางที่คนอิตาเลี่ยนทำอยู่ ในปี ค.ศ. 2005 ผู้ที่พูดภาษาเยอรมันจะดำรงตำแหน่งระดับสูงในส่วนกลางร้อยละ 78 ซึ่งใช้เวลายาวนานกว่า 30 ปี

คำถามที่สำคัญเกี่ยวกับระบบสัดส่วนและการใช้ 2 ภาษา ได้แก่ เราจะพิจารณาชาติพันธุ์บนฐานของอะไร ซึ่งสถิติและการสำรวจสำมะโนครัวนับเป็นเครื่องมือหลัก อันเป็นเหตุให้จังหวัดขอและในภายหลังได้รับอนุมัติให้บริหารจัดการสำนักงานสถิติ (ASTAT) การรวมกลุ่มทางชาติพันธุ์กลับกลายเป็นการรวมกลุ่มแบบกึ่งจำยอมกึ่งสมัครใจ (Coerced Voluntarism) เนื่องจากการรวมกลุ่มตั้งอยู่บนหลัก “Sprachgruppenzugehörigkeitserklärung” หรือ “ประกาศว่าด้วยการรวมกลุ่มทางภาษา” ของพลเมืองในจังหวัด[82] ก่อนการสำรวจสำมะโนประชากรและออกกฎหมายสัดส่วน ได้มีการสอบถามข้อมูลเบื้องต้นเพื่อเก็บข้อมูลสำหรับการคิดหาสัดส่วนที่เหมาะสมด้วยระบบคอมพิวเตอร์ในการจัดสรรสัดส่วนทางอาชีพให้แก่แต่ละกลุ่มภาษา โดยเริ่มแรกได้กำหนดให้บิดาผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวเป็นผู้ให้ข้อมูล ซึ่งถูกมองว่าไม่ถูกต้อง ในปัจจุบันจึงกำหนดให้ชาวทีรอลใต้ที่อายุตั้งแต่ 14 ปีขึ้นไปต้องให้ข้อมูล โดยสามารถเปลี่ยนแปลงข้อมูลได้ตามวงรอบการสำรวจ แต่ละคนสามารถเลือกเป็นสมาชิกกลุ่มภาษาได้เพียงกลุ่มเดียว ผู้ที่ไม่ได้แจ้งข้อมูลจะเสียสิทธิในการเข้าถึงการศึกษาและบริการต่างๆ ภายหลังปี ค.ศ. 2001 ประชาชนไม่จำเป็นต้องเลือกกลุ่มภาษาใดภาษาหนึ่งเท่านั้น ซึ่งเป็นผลดีต่อเยาวชนที่มีพูดทั้งภาษาเยอรมันและอิตาเลี่ยน แต่ตัวเลือกนี้กลับไม่ได้รับความนิยม[83]

ระบบสัดส่วนยังครอบคลุมถึงการให้บริการของโรงพยาบาลรัฐ ส่วนโรงพยาบาลเอกชนและโรงพยาบาลท้องถิ่นขึ้นอยู่กับนโยบายของโรงพยาบาล แต่ที่น่าเป็นกังวลคือการใช้ระบบสัดส่วนในเรื่องการเคหะที่เอื้อสิทธิประโยชน์ให้ชาวอิตาเลี่ยนเป็นพิเศษมาจนกระทั่งทุกวันนี้

---

[82] Interview with Günther Stecher, Trento, 07.05.2013.

[83] Interviews with various mixed parentage, South Tyrol, May-June 2013.

การปกครองตนเองและกรอบเวลาการดำเนินงานถึงปี ค.ศ. 1992

ส่วนกลางไม่สามารถแก้ไขธรรมนูญการปกครองตนเองได้ภายหลังที่ได้บัญญัติธรรมนูญเข้าเป็นส่วนหนึ่งของรัฐธรรมนูญ เพื่อเป็นการรับรองสิทธิของชาวทีรอลใต้ โดยมีออสเตรียเป็นผู้สนับสนุนให้ธรรมนูญเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ แม้จะยังไม่มีความชัดเจนว่าธรรมนูญดังกล่าวมีสถานะเทียบเท่ากฎหมายระหว่างประเทศ แต่ในระดับประเทศศาลยุติธรรมได้ตัดสินคดีกว่า 300 คดีโดยยึดธรรมนูญการปกครองตนเองนับแต่ ปี ค.ศ. 1977 ซึ่งกว่าครึ่งหนึ่งจังหวัดเป็นฝ่ายชนะคดี โดยเฉพาะคดีว่าด้วยเรื่องชาติพันธุ์ ส่วนคดีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการบ้านเมืองที่อยู่ในอำนาจของส่วนกลาง จังหวัดมักเป็นฝ่ายแพ้คดี[84]

Silvius Magnago ได้จัดทำแผนการโอนถ่ายอำนาจขึ้น โดยในเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 1975 ได้จัดให้มีช่องรายการวิทยุของโบเซ่นโดยเฉพาะ และในปี ค.ศ. 1977 จังหวัดได้บริหารจัดการธนาคารเพื่อการกู้ยืมเงินสหภาพแรงงาน และสำนักงานสถิติ[85] ศาลยุติธรรมเริ่มใช้ระบบสัดส่วนในปี ค.ศ. 1980 และในภายหลังได้มีการเจรจาให้จังหวัดดูแลศาลในระดับภูมิภาคด้วยในปี ค.ศ. 1984

เมื่อส่วนกลางต้องการดำเนินการตามกรอบเวลาเองในปี ค.ศ. 1986/87 เนื่องจากการดำเนินงานที่ผ่านมาเป็นไปอย่างล่าช้า กลับถูกต่อต้านอย่างหนักจากจังหวัด (รวมถึงการโจมตีของฝ่ายกองกำลัง) พรรค SVP และออสเตรีย อันส่งผลให้ต้องมีการเจรจากรอบเวลาการดำเนินงานสำหรับปี ค.ศ. 1987 – 1988 ในปี ค.ศ. 1988 จังหวัดจึงประกาศให้มีการใช้ภาษาเยอรมันและอิตาเลี่ยนอย่างเสมอภาค และใช้ระบบสัดส่วนในกิจการรถไฟและธนาคารเพื่อการลงทุน เริ่มแรกภาษาอิตาเลี่ยนยังคงเป็นภาษาราชการหลัก แม้จะมีกฎข้อบังคับว่าด้วยการใช้ 2 ภาษา ในปัจจุบันมีเพียงเรื่องของกฎหมายที่ยังคงให้ใช้ภาษาอิตาเลี่ยนควบคู่ไปด้วย ในปี ค.ศ. 1989 จังหวัดมีอิสระในการจัดเก็บภาษีในระดับหนึ่ง เนื่องจากภาษีที่ส่วนกลางเก็บกระจายไปสู่จังหวัดเพียงร้อยละ 80 เมื่อทั้ง 2 ภาษามีความเสมอภาคกันโดยเฉพาะในระบบการศึกษาภาคบังคับ ผู้เป็นบิดามีสิทธิลงทะเบียนให้บุตรเข้ารับการศึกษาด้วยภาษาที่เหมาะสม ในการก่อตั้งมหาวิทยาลัยจำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากจังหวัดก่อน

กรอบเวลาในการถ่ายโอนอำนาจและประกาศปี ค.ศ. 1992

ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วว่าการเจรจาว่าด้วยการกำหนดกรอบเวลาการดำเนินงานมีขึ้นอยู่หลายครั้งนับแต่ปี ค.ศ. 1972 ถึง 1987 ในวันที่ 13 มีนาคม ค.ศ. 1988 จึงได้ข้อสรุปแนวทางการดำเนินงานขั้นสุดท้ายกฎเกณฑ์ว่าด้วยความเสมอภาคทางภาษาในการบริหารจัดการบ้านเมืองและการจัดเก็บภาษีประกาศใช้เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน ค.ศ. 1989 แม้ว่า Magnago และสมาชิกวุฒสภา Riz แย้งว่าจังหวัดไม่มีอำนาจในการ

---

[84] Kucera 68

[85] Kucera 60

ขึ้นภาษี แม้ว่าจะมีอำนาจในการใช้จ่ายงบประมาณที่ได้รับจากส่วนกลางโดยอิสระ[86] วันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 1991 การประชุมระหว่าง Landtage Vorarlberg, Tyrol และ Trentino มีมติรับรองการโยกย้ายถิ่นฐานของแรงงาน การรายงานข่าวสารภาคภาษาเยอรมันของ ANSA ซึ่งเป็นสำนักข่าวอิตาเลี่ยน ข้อตกลงการเดินทางข้ามพรมแดนอิตาลี – ออสเตรีย รวมถึงการโอนถ่ายอำนาจศาลระดับจังหวัดและศาลเยาวชนให้โบเซ่น เดือนธันวาคม ค.ศ. 1991 เป็นการเริ่มดำเนินการตามแนวทางการแก้ไขปัญหาขั้นที่ 3 อันได้แก่ การให้สิทธิเลือกตั้งวุฒิสภาเมือง Trient และ Bozen จนกระทั่งวันที่ 30 มกราคม ค.ศ. 1992 จึงได้ข้อสรุปเกี่ยวกับกรอบเวลาการดำเนินงานระยะสุดท้ายว่าด้วย อำนาจของส่วนกลางที่มีต่อจังหวัด การส่งเสริมการปกครองตนเองโดยสมบูรณ์และการยอมรับหลักสูตรการศึกษาระดับอุดมศึกษาภาษาเยอรมัน ซึ่งอิตาลีมองว่าการดำเนินการตามแนวทางการแก้ไขปัญหาได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว

ในปี ค.ศ. 1992 นายกรัฐมนตรีของออสเตรีย Andreotti ได้กำหนดเงื่อนไขว่ากฎระเบียบว่าด้วยการปกครองตนเองจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้ก็ต่อเมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่มชาติพันธุ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคณะกรรมการจำนวน 12 คน และอีกคณะหนึ่งจำนวน 6 คนยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไป จะเห็นได้ว่าประเด็นการปกครองตนเองได้กลายเป็นประเด็นระหว่างประเทศ ทั้งยังสะท้อนให้เห็นว่าออสเตรียยังคงให้ความสนใจในประเด็นทีรอลใต้ แม้ว่าจะมีการเดินเรื่องไปที่สหประชาชาติแล้วก็ตาม หน่วยงานของออสเตรียและทีรอลใต้กล่าวว่า ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนธรรมนูญการปกครองตนเอง ออสเตรียยังคงสามารถยื่นเรื่องฟ้องร้องต่อศาลได้ตามหลักการการปกครองตนเองแบบพลวัต อำนาจการปกครองตนเองและระบบสัดส่วนต้องสอดคล้องกับสถานการณ์ที่อาจเปลี่ยนแปลงไปในอนาคต ซึ่งต้องอาศัยแนวทางการดำเนินงานภายใต้ธรรมนูญ

ธรรมนูญการปกครองตนเองฉบับที่ 3 ปี ค.ศ. 2001

ปี ค.ศ. 1992 มีการเจรจาว่าด้วยอำนาจการปกครองตนเองของจังหวัด[87] ทีรอลใต้อธิบายว่าแม้ว่าสถานการณ์จะมีแนวโน้มดีขึ้น แต่ไม่ได้หมายความว่าปัญหาทั้งหมดได้ยุติลงแล้ว สิ่งสำคัญคือสิทธิของกลุ่มทางภาษาต่างๆ[88] ในปี ค.ศ. 1998 จึงมีการออกกฎระเบียบพิเศษเพื่อรักษาภาษาลาดินส์ ลาดินส์เป็นชนกลุ่มน้อยที่ไม่มีสิทธิมีเสียงระหว่างการเจรจามากนักเนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีจำนวนน้อย ทั้งอิตาลีเองก็เหมารวมว่าเป็นกลุ่มที่พูดภาษาอิตาเลี่ยน ปัจจุบันกฎหมายโดยเฉพาะธรรมนูญการปกครองตนเองปี ค.ศ. 2001 ได้รับรองภาษาลาดินส์แต่ไม่ได้ให้ความคุ้มครองมากเท่าภาษาเยอรมัน ทั้งนี้ชาวลาดินส์เป็นกลุ่มที่พูดทั้ง 3 ภาษาได้อยู่แล้ว

ภายหลังการล่มสลายของกลุ่มคอมมิวนิสต์ (Community Bloc) ในปี ค.ศ. 1989 ได้เกิดการบูรณาการยุโรป (European Integration) อันเป็นสภาวะที่ลดความตึงเครียดของอิตาลีในประเด็นการปกครอง

---

[86] Kucera 98

[87] Interview with members of the regional parliament, May-August 2013.

[88] Schambeck 43

ตนเองของทีรอลใต้ จนทำให้การเจรจาประสบผลสำเร็จสามารถออกธรรมนูญการปกครองตนเองฉบับที่ 3 ได้ในปี ค.ศ. 2001

ธรรมนูญการปกครองตนเองเอื้อให้พรรค SVP สามารถเรียกร้องอำนาจในการปกครองตนเองของจังหวัดในระดับเทียบเคียงกับระดับภูมิภาค จังหวัดมีความเข้มแข็งอย่างมากเมื่อเปรียบเทียบกับระดับภูมิภาค จังหวัดสามารถปกครองตนเอง อาจแยกตัวออกจากภูมิภาค และรวมกลุ่มกันใหม่ จังหวัดทีรอลใต้และเทร็นทิโน่ (Trentino) ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของภูมิภาคอีกต่อไป โดยมีอำนาจในการออกกฎหมายและการบริหารจัดการจังหวัดมากกว่าในส่วนภูมิภาคเสียอีก[89] ทั้งนี้โดยปกติจังหวัดจะมีอำนาจน้อยกว่าหรือต้องใช้อำนาจร่วมกับส่วนภูมิภาค ดังนั้นทีรอลใต้จึงถือเป็นกรณีพิเศษ[90] จึงมีการกำหนดอำนาจพิเศษของจังหวัดทีรอลใต้ไว้ในเรื่องเกี่ยวกับการตั้งชื่อสถานที่ ขนบธรรมเนียมประเพณี การกระจายเสียง (แม้ว่าในขณะนั้นจะยังไม่มีสถานีกระจายเสียงที่ออกอากาศอย่างเป็นอิสระจากรัฐ) วัฒนธรรมชนกลุ่มน้อย การเคหะ การท่องเที่ยว และอาหารพื้นเมือง จังหวัดสามารถออกกฎหมายเลือกตั้งได้โดยไม่ต้องขอความเห็นชอบจากส่วนกลาง[91] จังหวัดสามารถร่างการแก้ไขธรรมนูญการปกครองโดยไม่ต้องผ่านความเห็นชอบจากส่วนภูมิภาค จากเดิมที่ภูมิภาคต้องเห็นชอบร่างก่อนที่จะให้ส่วนกลางรับรอง นอกจากนี้คณะปกครองจังหวัดไม่จำเป็นต้องมาจากสภาจังหวัดอีกต่อไป และอำนาจใดที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับส่วนกลางจัดเป็นอำนาจของจังหวัด[92] ส่วนกลางไม่สามารถคัดค้านกฎหมายของจังหวัดได้ เว้นแต่จะยื่นเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญ[93] อำนาจในการปกครองตนเองยังครอบคลุมถึงกิจการระหว่างประเทศ อันได้แก่ การทำสัญญาหรือข้อตกลงต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางเศรษฐกิจ อันทำให้ทีรอลเปรียบเสมือนเป็นภูมิภาคหนึ่งของยุโรปที่รวมทีรอล (ในอิตาลี) และออสเตรียไว้ด้วยกัน ส่งผลดีต่อการค้า การโยกย้ายถิ่นฐาน และความร่วมมือกับภูมิภาคอื่น ๆ[94]

ธรรมนูญใหม่ได้รับรองสิทธิการปกครองตนเองในระดับสากล[95] โดยใช้ชื่อทีรอลใต้เป็นภาษาเยอรมันในรัฐธรรมนูญของอิตาลีเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ ชื่อของภูมิภาคจึงเป็น “Trentino-Südtirol” ซึ่งทีรอลใต้มีธงประจำจังหวัดเป็นของตนเอง จังหวัดมีสิทธิร่วมในกิจการการประปาและการไฟฟ้า และมีรายได้มหาศาลจากการจัดเก็บค่าไฟฟ้า[96] เนื่องจากโรงงานผลิตไฟฟ้าเพื่อจ่ายไฟให้ตอนเหนือของอิตาลีตั้งอยู่ที่ทีรอลใต้ ซึ่งนาย Berlusconi พยายามสืบข้อมูลด้านการเงินของโรงงานในยุค 90s แต่ศาลรัฐธรรมนูญไม่รับฟ้อง[97]

---

[89] Wolff 147

[90] Kucera 104.

[91] ibid. 148

[92] Benedikter 70

[93] ibid. 73

[94] Interview with Thomas Benedikter, Bolzano, 27.06.2013.

[95] Wolff 148.

[96] Kucera125

[97] Wolff, 114

ส่วนกลางมีหน้าที่เพียงดูแลนโยบายที่ไม่ใช่กิจการภายในจังหวัด การทหาร ระบบศาล การรถไฟ การไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการจัดเก็บภาษี แต่ยังคงต้องใช้ระบบสัดส่วนในกิจการเหล่านี้ภายในจังหวัด[98] นับแต่ปี ค.ศ. 2001

กฎข้อบังคับใหม่นี้ทำให้จังหวัดมีลักษณะคล้ายกับสหพันธรัฐ และเป็นการลดความตึงเครียดระหว่างชาวทีรอลที่พูดภาษาเยอรมันกับรัฐบาลอิตาเลี่ยน

รัฐธรรมนูญและกฎหมายว่าด้วยการปกครองตนเอง

ประชาคมเศรษฐกิจยุโรปแทบไม่ได้มีบทบาทในการหาทางแก้ไขประเด็นปัญหาทีรอลใต้ ในยุค 60s ประชาคมยุโรปเลือกที่จะให้สหภาพยุโรปเป็นผู้ดำเนินการ ภายหลังปี ค.ศ. 1990 และโดยเฉพาะในปี ค.ศ. 1995 เมื่อทั้งอิตาลีและออสเตรียเข้าเป็นสมาชิกของสหภาพยุโรป สหภาพยุโรปไม่สามารถหลีกหนีปัญหาได้อีกต่อไป การบูรณาการยุโรปได้ทำให้ทั้งออสเตรียและอิตาลีคลายความตึงเครียดต่อประเด็นความขัดแย้งได้เป็นอย่างมาก โดยการเปิดพรมแดนในพื้นที่ Schengen เป็นการยุติประเด็นด้านศุลกากรและตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งเคยเป็นอุปสรรคในการเจรจามากกว่า 20 ปี

นัยสำคัญทางการเมืองและระบบศาลนับแต่ปี ค.ศ. 1990 ได้แก่ การที่สหภาพยุโรปได้มีข้อตกลงที่ชัดเจนว่าด้วยการให้ความคุ้มครองชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ ในยุโรป แม้ว่าก่อนหน้านี้สิทธิของปัจเจกบุคคลนับว่าสำคัญที่สุด แต่ในบางกรณีปัจเจกบุคคลไม่สามารถอ้างสิทธิของตนเพียงลำพังโดยไม่อ้างอิงกับชุมชน ภาษา ชาติพันธุ์ และศาสนา ข้อตกลงได้กำหนดกฎระเบียบและกระบวนการในการให้ความคุ้มครองชนกลุ่มน้อย อันรวมไปถึงสิทธิของชนกลุ่มน้อยในรัฐยุโรปต่าง ๆ อย่างไรก็ตามการล่มสลายของสหภาพโซเวียตและยูโกสลาเวียไม่ได้มีอิทธิพลใด ๆ ต่อการส่งเสริมการคุ้มครองสิทธิชนกลุ่มน้อย เนื่องจากในพื้นที่ดังกล่าวประสบความยากลำบากในการหาทางออกมากกว่าทีรอลใต้

ข้อตกลงว่าด้วยการคุ้มครองชนกลุ่มน้อยกระตุ้นให้สหภาพยุโรปและประเทศสมาชิกมีความกระตือรือร้นในการแก้ไขปัญหา เมื่อมีข้อพิพาทในเรื่องการปกครองตนเองของทีรอลใต้ สามารถยื่นเรื่องต่อศาลยุโรปได้ ข้อตกลงไม่ได้กำหนดความแตกต่างระหว่างประชาชนกับชนกลุ่มน้อยดังเช่นที่อิตาลีเคยอ้างว่า อำนาจในการตัดสินใจเป็นของประชาชน ไม่ใช่ชนกลุ่มน้อย ชนกลุ่มน้อยเพียงสามารถร้องขอความคุ้มครองอัตลักษณ์ของตนได้เท่านั้น[99] ในขณะที่นิยามของคำว่าประชาชนกับชนกลุ่มน้อยไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่ชัด ตัวบทกฎหมายว่าด้วยอำนาจในการตัดสินใจมักใช้กับประเทศอาณานิคม Alcock ได้กล่าวอ้างไว้ว่า กฎหมายระหว่างประเทศไม่ได้ให้การรับรองสิ่งที่เรียกว่าอำนาจในการตัดสินใจเลยด้วยซ้ำ

---

[98] Kucera 108.

[99] Falkenberg 24

สื่อสิ่งพิมพ์นับแต่ยุค 90s และก่อนปี ค.ศ. 2001 ได้กล่าวถึงสถานะการปกครองตนเองของทีรอลใต้ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ ภายหลังประกาศ Streitbeilegungserklärung (ข้อตกลงว่าด้วยการแก้ไขข้อพิพาท) อันได้แก่ อำนาจทางนิติบัญญัติและตุลาการ โดยมีความกังวลเป็นอย่างมากว่าโรมจะยกเลิกธรรมนูญ จึงจำเป็นต้องหาทางออกหากธรรมนูญถูกยกเลิกจริง อย่างไรก็ตามการยกเลิกธรรมนูญไม่น่าเป็นไปได้ เนื่องจากธรรมนูญได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของรัฐธรรมนูญแล้ว ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญจำเป็นต้องอาศัยเสียง 2 ใน 3 จากรัฐสภา แม้ว่าออสเตรียจะลงนามในประกาศด้วยแล้ว แต่ยังคงรักษาบทบาทในฐานะผู้ให้ความคุ้มครองแก่ทีรอลใต้ เพื่อติดตามพัฒนาการของทีรอลใต้และเข้าแทรกแซงหากพบว่ามีการละเมิดกฎหมายการปกครองตนเอง

การทำให้ทีรอลใต้เป็นประเด็นระหว่างประเทศ และการแก้ไขปัญหาภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศเป็นเรื่องที่ยุ่งยากกว่าในระดับประเทศ ดังเช่นที่อิตาลีมีความเห็นที่แตกต่างจากออสเตรียในกรณีข้อตกลงปารีส จนทำให้ต้องเปิดการเจรจากันใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า อิตาลีไม่ได้ให้ความสนใจต่อประเด็นที่ว่าทีรอลใต้เป็นปัญหาระหว่างประเทศหรือไม่นัก แต่สำหรับทีรอลใต้มีการหารือกันในหมู่นักกฎหมายอย่างแพร่หลาย โดยสรุปได้ว่าแม้ว่ากรอบเวลาการดำเนินงานจะไม่นับเป็นสัญญาระหว่างประเทศ แต่สามารถโยงเข้ากับแนวทางการแก้ไขปัญหา ซึ่งนับเป็นข้อตกลงระหว่างประเทศ โดยต้องมีการปรับกฎหมายให้สอดรับด้วย ทั้งนี้ออสเตรียรับหน้าที่เป็นผู้ประสานให้การดำเนินการมีนัยระหว่างประเทศ แม้ว่ากรอบเวลาการดำเนินงานจะไม่ได้มีสถานะเป็นสัญญาระหว่างประเทศอย่างชัดเจนก็ตาม หลักการ “Estoppel” และแนวทางปฏิบัติทั่วไปถูกนำมาใช้เพื่อป้องกันการยกเลิกแผนการดำเนินงาน “Estoppel” หมายถึง การเพิกถอนอำนาจของส่วนกลางในการยกเลิกแผนการหรือกฎหมาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติทั่วไปภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศที่ไม่ให้ยกเลิกการดำเนินการใด ๆ ที่ได้กระทำมาอย่างต่อเนื่อง

ภายหลังปี ค.ศ. 2001 กฎหมายต่าง ๆ ของสหภาพยุโรปได้ลดความเป็นไปได้ในการยกเลิกแผนการดำเนินงาน ประเด็นการพูดคุยมักเป็นเรื่องของการบังคับใช้แนวทางการแก้ไขปัญหากับศาลหรือองค์กรระหว่างประเทศ นอกจากนี้ยังมุ่งความสนใจไปที่การดำเนินงานในแต่ละวันของจังหวัด

ความร่วมมือและสมาชิกพรรค

ระบบสัดส่วนไม่ได้ครอบคลุมทุกกิจการสาธารณะและการจัดตั้งรัฐบาล ได้แก่ กิจการกองทัพ และหน่วยงานภายใต้การกำกับของรัฐบาล โดยมีคณะกรรมการคอยเจรจากำหนดเงื่อนไขการใช้ 2 ภาษา ในระดับชุมชน SVP ถือเป็นพรรคที่มีอิทธิพลสูงสุด นายกเทศมนตรีและตัวแทนระดับชุมชนส่วนใหญ่สังกัดพรรค SVP มีเพียงในเขตเมืองของ Bozen, Meran และ Leifers ที่มีตัวแทนมาจากหลายพรรค ซึ่งก่อให้เกิดความกังวลอย่างมาก เนื่องจากในช่วงยุค 90s กลุ่มฟาสซิสต์ใหม่ได้รับคะแนนนิยมเป็นอย่างมากในเขตเมือง โดยได้คะแนน

เสียงร้อยละ 22 ในโบเซ่นปี ค.ศ. 1995 กลุ่มฟาสซิสต์และกลุ่มขวาจัดไม่เคยเห็นด้วยกับการปกครองตนเองของทีรอลใต้ รวมถึงหลักความเสมอภาคทางภาษา[100] กลุ่มฟาสซิสต์ในโบเซ่นอ้างว่าชาวอิตาเลี่ยนที่เป็นชนกลุ่มน้อยในทีรอลใต้ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากกฎเกณฑ์ด้านภาษาและระบบสัดส่วน จึงต้องการให้มีการแก้ไข แต่กลุ่มไม่ได้นำเสนอแนวทางการแก้ไขที่ชัดเจนแต่อย่างใด

สภาท้องถิ่นอิงหลักความเสมอภาค โดยที่นั่งจำนวน 35 ที่สำหรับ Landtag มาจากการเลือกตั้งแบบสัดส่วน รวมกับตัวแทนอีก 35 คนจาก Trient ในทีรอลใต้พรรค SVP จะได้รับเลือกเป็นเสียงข้างมากเสมอ อย่างไรก็ตามตำแหน่งประธานจะต้องหมุนเวียนไปตามกลุ่มชาติพันธุ์ พรรค SVP นับว่าทรงอิทธิพลในสภาท้องถิ่น และมักใช้ความได้เปรียบนี้ชะลอการทำงานของสภาโดยการคว่ำบาตรนโยบายด้านงบประมาณหรือแม้แต่ถอนตัวออกจากการเจรจา แต่ละภูมิภาคมีธรรมนูญเป็นของตนเอง กฎหมายที่ร่างโดยส่วนภูมิภาคจะถูกส่งต่อไปที่คณะกรรมการของรัฐบาลเพื่อรับรองภายใน 30 วัน โดยศาลรัฐธรรมนูญทำหน้าที่วินิจฉัยข้อขัดแย้งต่างๆ[101]

แม้ว่าการตัดสินใจของรัฐบาลจะอิงจากเสียงข้างมากในทุกระดับการปกครองอยู่แล้วนั้น ในระดับภูมิภาคกลุ่มทางภาษาจะทำการลงคะแนนเสียงในประเด็นที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องงบประมาณ กลุ่มทางภาษาสามารถระงับการตัดสินใจที่ตนเห็นว่าไม่เป็นธรรม โดยเฉพาะเรื่องงบประมาณและยังสามารถฟ้องร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญได้อีกด้วย

สภา Landtag ได้รับโอนอำนาจในการออกกฎหมาย โดยสมาชิกสภาจังหวัดถือเป็นสมาชิกสภาภูมิภาคด้วย และทำการเลือกคณะกรรมการผู้บริหาร[102] แต่ห้ามมิให้ออกกฎหมายใด ๆ ที่เป็นการละเมิดสิทธิของกลุ่มทางภาษาต่างๆ[103]

ในระดับการบริหารส่วนกลางการคว่ำบาตรอาจไม่ส่งผลใดๆ เนื่องจากภูมิภาค Trentino – South Tyrol ได้ส่งตัวแทนเพียงไม่กี่คนเข้าร่วม ในขณะนั้นมีเพียง 4 คนที่มาจากพรรค SVP ในวุฒิสภาสมาชิกจากพรรค SVP 3 คนได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนของจังหวัดโบเซ่น และพรรคได้ส่งตัวแทน 1 คนให้เข้าร่วมสภาของสหภาพยุโรป เพื่อเป็นตัวแทนภูมิภาคที่มีสถานะปกครองตนเอง (Venetia, Trentino-Südtirol, Friaul-Julisch Venetia และ Emilia Romagna)

สมาชิกพรรคต่าง ๆ ในทีรอลใต้สะท้อนให้เห็นการแบ่งแยกทางชาติพันธุ์ กล่าวคือ พรรคจะจัดตั้งขึ้นโดยสมาชิกที่พูดภาษาเยอรมันหรือไม่ก็อิตาเลี่ยน มีเพียงพรรค Green/Verdi/Verc ที่เป็นข้อยกเว้น โดยได้ 2 ที่นั่งในสภา Landtag พรรค SVP มีอิทธิพลอย่างมากในสภา Landtag นับแต่ปี ค.ศ. 1945 จนทำให้สภา

---

[100] Interview with Günther Stecher, Trento, 07.05.2013.

[101] Kucera 100

[102] Kucera 133

[103] ibid. 137

ไม่มีพรรคการเมืองที่พูดภาษาเยอรมันพรรคอื่นเลย เว้นแต่พรรคที่แตกออกมาจากพรรค SVP ดังเช่นพรรค FPS ซึ่งเป็นพรรคที่มีขนาดเล็กเกินกว่าที่จะต่อกรกับพรรค SVP ได้ พรรค FPS มีลักษณะเป็นพรรคฝ่ายขวาแบบไม่สุดโต่ง แต่พรรคไม่ได้แสดงอุดมการณ์ออกมาอย่างชัดเจน คล้ายกับพรรค Indian National Congress ในอินเดีย ที่ยึดหลักอุดมการณ์บางอย่างในระดับหนึ่งนอกเหนือจากการพิทักษ์ผลประโยชน์ของผู้ใช้ภาษาเยอรมันในจังหวัด พรรค FPS ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจนได้รับคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ทุกครั้งที่มีการเลือกตั้ง แต่มีสมาชิกเพียง 2 คนที่ได้เป็นผู้นำสภา (Landescaptain) ได้แก่ Silvius Magnago และ Luis Durnwalder ในการเลือกตั้งครั้งล่าสุดพรรค SVP ได้ 18 ที่นั่ง และเป็นเสียงข้างมากเด็ดขาด พรรคที่ได้รับคะแนนเสียงรองลงมาคือพรรค Freiheitliche ซึ่งได้ไปเพียง 5 ที่นั่ง ส่วนพรรคที่เหลือได้ไปพรรคละ 1 – 3 ที่นั่ง พรรคฟาสซิสต์ใหม่ Lega Nord Südtirol ได้ 1 ที่นั่ง แม้ว่าพรรค SVP จะสามารถจัดตั้งรัฐบาลพรรคเดียวได้ แต่ยังคงเลือกจัดตั้งรัฐบาลผสมร่วมกับพรรค Italian Partito Democrazia (2 ที่นั่ง) เพราะมีอุดมการณ์ที่คล้ายคลึงกันมากกว่าอีกพรรคหนึ่งคือพรรค Popolo della Libertà (PdL) ที่แม้จะได้ที่นั่งมากกว่า (3 ที่นั่ง)

ในระดับสภาภูมิภาคพรรค SVP ต้องเข้าร่วมกับพรรคอิตาเลี่ยนเสมอตามหลักความเสมอภาค ซึ่งมักเป็นพรรค Democrazia Cristiana (DC) เพราะมีอุดมการณ์ที่ใกล้เคียงกัน โดยมีนายกรัฐมนตรีจากพรรค DC นาย Aldo Moro เปิดฉากความร่วมมือในช่วงปลายทศวรรษที่ 60s สภาภูมิภาคจึงมีเสถียรภาพในขณะสถานการณ์ในส่วนกลางนั้นเปราะบาง โดยมีการเปลี่ยนแปลงพรรคร่วมรัฐบาลอยู่ตลอด จนกระทั่งยุค 80s และ 90s ที่พรรค DC สูญเสียอิทธิพลภายในภูมิภาค และในภายหลังไม่มีพรรคการเมืองอิตาเลี่ยนใดสามารถขึ้นมามีอิทธิพลเทียบเท่าพรรคที่พูดภาษาเยอรมัน พรรค SVP จึงสูญเสียพรรคร่วมรัฐบาลที่เป็นพันธมิตรมาช้านาน ซึ่งพรรคปฏิเสธที่จะเป็นรัฐบาลผสมร่วมกับพรรคการเมืองแนวฟาสซิสต์อย่าง Lega Nord อย่างไรก็ตามทีรอลใต้ได้มีพัฒนาการการปกครองตนเองมาได้ระยะหนึ่งแล้ว จึงไม่ได้รู้สึกว่าพรรค Lega Nord เป็นภัยคุกคามมากนัก

พรรคการเมืองอิตาเลี่ยนเพียงพักเดียวที่สนับสนุนการปกครองตนเองและสิทธิทางภาษาในทีรอลใต้คือพรรคสังคมนิยม มานับแต่ก่อนการทำสงคราม[104] แต่ไม่คัดค้านระบบสัดส่วน จึงไม่ได้รับการสนับสนุนจากพรรค SVP

พรรค SVP มีจุดเด่นตรงที่สามารถเอาตัวออกห่างจากความขัดแย้งในช่วงที่มีการวางระเบิด พรรคต่อต้านความรุนแรงมาโดยตลอด แม้ว่าจะทำให้เกิดความแตกแยกภายในพรรคในช่วงยุค 50s โดยกลุ่มหัวรุนแรงที่สนับสนุนกลุ่ม BAS ได้แยกตัวออกไป การตัดสินใจดังกล่าวตั้งอยู่บนความสุขุมรอบคอบ เพราะพรรค SVP ทราบดีว่ารัฐบาลอิตาเลี่ยน โดยเฉพาะรัฐมนตรีมหาดไทย Salba ในยุค 60s พร้อมที่จะกล่าวโทษพรรค

---

[104] Interview with Günther Stecher, Trento, 07.05.2013.

SVP ว่าสนับสนุนความรุนแรง เพื่อใช้เป็นข้ออ้างในการสกัดกั้นพรรค ซึ่งจะเป็นการตัดกำลังฝ่ายทีรอลใต้ได้อย่างเบ็ดเสร็จ พรรค SVP ไม่ยอมเปิดโอกาสและสามารถคงอยู่มาได้ แม้ว่าในภายหลังจะเป็นที่ทราบกันดีว่า Silvius Magnago และ Kreisky รับรู้แผนการวางระเบิดและผู้ที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ แต่ทั้งสองยังคงนิ่งเฉย

พัฒนาการการปกครองตนเอง: อยู่ร่วมกัน หรือ ต่างคนต่างอยู่?

คำถามที่สำคัญในปัจจุบันมีอยู่ว่า ธรรมนูญการปกครองตนเองมีผลบังคับใช้มากน้อยเพียงใด และมีอิทธิพลต่อการดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างกลุ่มต่าง ๆ อย่างไร

John Furnivall ชี้ให้เห็นว่า ทีรอลใต้เป็นสังคมพหุ ประกอบด้วยกลุ่มหลายกลุ่ม แต่ละกลุ่มร่วมมือกันได้ แต่ยังต่างคนต่างอยู่ กลุ่มต่าง ๆ ร่วมมือกันในทางเศรษฐกิจ โดยมีความแตกแยกน้อยมาก ในด้านอื่น ๆ การแบ่งแยกยังคงดำรงอยู่ แต่ไม่รุนแรง การแต่งงานข้ามเชื้อชาติพอมีให้เห็นบ้างแต่ไม่มาก อาจสืบเนื่องมาจากรูปแบบการดำรงชีพที่แตกต่างกัน ผู้ที่พูดภาษาเยอรมันส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในเขตเมือง และมักไม่ได้ติดต่อกับกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ

เด็กทุกคนต้องเรียนภาษาเพิ่มอีกหนึ่งภาษานอกเหนือจากภาษาแม่ของตนตามกฎการใช้ 2 ภาษา อย่างไรก็ตามในปัจจุบันภาษาอังกฤษได้มีความสำคัญเทียบเท่ากับภาษาเยอรมันและอิตาเลี่ยนในเขตพื้นที่การท่องเที่ยว นอกจากนี้กลุ่มต่าง ๆ ยังเข้าใจหลักการใช้ 2 ภาษาที่แตกต่างกันออกไป สำหรับในกลุ่มผู้ใช้ภาษาเยอรมันมองว่า การใช้ 2 ภาษาไม่ได้มีความสำคัญมากไปกว่าการเรียนภาษาของชนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นภาษาที่สอง[105] ประชาชนส่วนใหญ่สามารถสื่อสารอีกภาษาหนึ่งได้อยู่แล้ว แต่จากสถิติพบว่าผู้ที่พูดภาษาเยอรมันสามารถพูดอิตาเลี่ยนได้มากกว่า ส่วนชาวลาดินส์มักพูดได้ 3 ภาษาอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามผลการสอบวัดระดับภาษาของภาครัฐพบว่า ผู้ที่สอบผ่านอยู่ในระดับโดยเฉลี่ยเพียงร้อยละ 40 ซึ่งขึ้นอยู่กับสายอาชีพ โดยในสายงานระดับสูงที่ต้องอาศัยความรู้ทางด้านภาษาในระดับที่ดีกลับมีระดับคะแนนที่ต่ำ แต่ชาวอิตาเลี่ยนไม่ได้รู้สึกว่าภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่ยากอีกต่อไป ปัญหาที่พบกลับปรากฏว่าผู้ที่ใช้ภาษาเยอรมันโดยทั่วไปกลับไม่ได้พูดภาษาเยอรมันชั้นสูง (High German) ที่สอนตามโรงเรียน แต่กลับใช้ภาษาท้องถิ่น Alemann แทน ซึ่งเป็นภาษาที่แม้แต่ชาวเยอรมันเองก็เข้าใจได้ยาก นอกเหนือจากภาษาท้องถิ่นนี้จึงพูดภาษาอิตาเลี่ยนและภาษาเยอรมันชั้นสูง

ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Matura) ในปี ค.ศ. 2011 จากจำนวน 2,500 คน มีผู้ที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยของออสเตรียจำนวน 884 คน และประมาณ 600 คนเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยของโบเซ่น

---

[105] Interview with Rautz, Bolzano 29.5.2013

กลุ่มผู้สนับสนุนระบบสัดส่วนทางชาติพันธุ์เห็นว่าระบบสัดส่วนเป็นสิ่งจำเป็นจนกว่าจะมีความเสมอภาคกันในสังคม ในขณะที่กลุ่มอย่างพรรคกรีนเชื่อว่าสามารถยกเลิกระบบสัดส่วนได้แล้ว อันเป็นผลมาจากการโยกย้ายถิ่นฐานอย่างเสรีภายในประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป ผู้คนจากยุโรปตะวันออกได้เดินทางเข้ามาในทีรอลใต้มากขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อหางานทำในภาคการท่องเที่ยว นอกจากนี้ทีรอลใต้ยังเป็นจุดหมายปลายทางของผู้ลี้ภัยต่าง ๆ ซึ่งในกรณีนี้กฎหมายว่าด้วยการใช้ 2 ภาษาจึงไม่มีความหมาย เนื่องจากคนเหล่านี้ไม่พูดทั้งภาษาเยอรมันและภาษาอิตาเลี่ยน นำไปสู่คำถามที่ว่าจะบูรณาการคนเหล่านี้เข้าสู่ระบบสัดส่วนได้อย่างไร ในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่ของทีรอลใต้คุ้นเคยกับระบบสัดส่วนแล้วและไม่ต้องการให้ระบบถูกยกเลิกไป กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดี[106] โดยเฉพาะผู้ใช้ภาษาอิตาเลี่ยนยืนกรานว่าระบบ 2 ภาษาต้องคงอยู่ต่อไป เนื่องจากผู้ใช้ภาษาอิตาเลี่ยนจัดเป็นชนกลุ่มน้อยของทีรอลใต้ จึงพยายามรักษาระบบสัดส่วนทางชาติพันธุ์เอาไว้ เพื่อรักษาผลประโยชน์ของกลุ่มตน[107]

ผู้ใช้ภาษาเยอรมันยังคงยึดหลักการ 2 ภาษา แต่กลับไม่ได้ต้องการให้มีการใช้ระบบ 2 ภาษาโดยสมบูรณ์ ดังกรณีโรงเรียนที่ใช้ 2 ภาษา และกรณีมหาวิทยาลัยโบเซ่น

ทีรอลใต้ภายใต้การนำของ Luis Durnwalder จากพรรค SVP ปฏิเสธการเรียนการสอนภาษาที่ 2 (Immersion Teaching) ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนที่ใช้ภาษาเยอรมัน เพราะเกรงผลกระทบทางสังคม แม้ว่าการสอนภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่ 2 จะเป็นเรื่องธรรมดาในโรงเรียนที่ใช้ภาษาอิตาเลี่ยน แต่กลับไม่เป็นที่นิยมในโรงเรียนที่ใช้ภาษาเยอรมัน เนื่องจากการเรียนการสอนลักษณะนี้คล้ายคลึงกับการสอนภาษาอิตาเลี่ยนในยุคฟาสซิสต์ ซึ่งไม่ตรงตามหลักการใช้ 2 ภาษาแต่อย่างใด รัฐบาลทีรอลใต้จึงไม่คัดค้านการเรียนการสอนในลักษณะนี้

ทัศนคติดังกล่าวนำไปสู่ข้อถกเถียงในกรณีของมหาวิทยาลัยโบเซ่น ประชาชนที่พูดภาษาเยอรมันและพรรค SVP ต่างคัดค้านไม่ให้มหาวิทยาลัยใช้ 2 หรือ 3 ภาษา โดยมองว่าการปรับให้มหาวิทยาลัยใช้ 2 ภาษาเป็นแผนการของอิตาลี[108] เพื่อพยายามครอบงำทีรอลใต้ โดยเฉพาะเมื่อมหาวิทยาลัยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของส่วนกลาง ก่อนหน้านี้มหาวิทยาลัย Innsbruck และ Vienna เป็นที่นิยมของผู้ที่พูดภาษาเยอรมันจนกระทั่งปี ค.ศ. 1997 ได้มีการก่อตั้งมหาวิทยาลัยโบเซ่น ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเปิด ใช้การเรียนการสอนแบบ 3 ภาษา ภายใต้การกำกับดูแลของจังหวัด จากที่ในปี ค.ศ. 1992 ได้มีการก่อตั้งโรงเรียน European Academy (EURAC) ซึ่งใช้การเรียนการสอนแบบ 3 ภาษา โดยได้รับเงินทุนสนับสนุนจากองค์กรภาครัฐและเอกชนต่างๆ[109] ปัจจุบัน EURAC เชี่ยวชาญการศึกษาด้านชนกลุ่มน้อยและสิ่งแวดล้อม

---

[106] Interviews Irene Messner, October 1991; Dolomiten

[107] Interview Rautz, Bolzano 29.5.2013.

[108] Peterlini 146

[109] Rautz

ประเด็นร่วมสมัย: แนวคิดรัฐทีรอลอิสระ

การปรึกษาหารือว่าด้วยลักษณะการปกครองตนเองของทีรอลใต้ในอนาคตยังคงมีอยู่ Luis Durnwalder หัวหน้าพรรค SVP เรียกร้องสิทธิในการปกครองตนเองโดยสมบูรณ์ (Full Competence) โดยเฉพาะอย่างยิ่งอำนาจในการบริหารจัดการงบประมาณ แต่ยังมีเรื่องการต่างประเทศ เงินตรา และกองทัพที่เป็นข้อยกเว้น รายได้จากการจัดเก็บภาษียังทรงตัว โดยรัฐบาลท้องถิ่นไม่ประสงค์ที่จะขึ้นภาษา เพราะจะทำให้ประชาชนไม่พอใจดังที่ไม่พอใจส่วนกลาง สิ่งที่ทีรอลใต้ต้องการคือ ความเป็นอิสระในการใช้จ่ายงบเงินภาษาที่ได้รับมาโดยสมบูรณ์ แม้จะต้องแลกด้วยการลดงบประมาณในบางส่วน แต่ทีรอลใต้ต้องเป็นผู้ประมาณการรายจ่ายเอง

การเรียกร้องสิทธิการปกครองตนเองโดยสมบูรณ์เป็นประเด็นร่วมสมัยที่สัมพันธ์กับอนาคตทางการเมืองระหว่างทีรอลใต้กับยุโรป การเรียกร้องอำนาจในการตัดสินใจหรือการผนวกเข้ากับออสเตรียอีกครั้งยังปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์แทนที่การวางระเบิด[110] การต่อสู้ด้วยกองกำลังติดอาวุธหมดไปตั้งแต่ยุค 1980s ดังเช่น Eva Klotz ได้ก่อตั้งพรรค FPS (Freiheitliche Partei Südtirol) Eva เป็นลูกสาวของ Georg Klotz นักรบที่มีชื่อเสียงในยุค 60s โดยพี่ชายของ Eva เคยติดคุกและป่วยจนถึงแก่ชีวิตในขณะหลบหนีอยู่ตามภูเขา[111] พรรค FPS เป็นพันธมิตรกับพรรคฝ่ายขวา FPÖ ในออสเตรีย Eva เรียกร้องให้ผนวกทีรอลใต้เข้ากับออสเตรียอีกครั้ง โดยใช้สโลแกน "ทีรอลเพียงหนึ่งเดียว" (One Tyrol) นับแต่ปี ค.ศ. 1984 กลุ่ม Südtiroler Heimatbund เสนอให้ทีรอลใต้เป็นรัฐอิสระ ประกอบด้วยพื้นที่ในจังหวัด Habsburg เดิม หรือพื้นที่ของทีรอลใต้ในปัจจุบัน[112] ซึ่งไม่ได้มีความแตกต่างอย่างชัดเจนกับพื้นที่ที่เรียกว่าทีรอลใต้ในภูมิภาคยุโรป (Euroregion Tyrol) ข้อเรียกร้องดังกล่าวมีลักษณะตามอุดมคติ (Utopian) ดังที่ Kreisky ได้อ้างถึงสิทธิอำนาจในการตัดสินใจในช่วงยุค 60s ซึ่งน่าจะเกิดขึ้นได้ยาก อย่างไรก็ตามการพูดคุยกันเป็นวิธีที่ดีกว่าการใช้ความรุนแรง ทั้งนี้ชาวทีรอลใต้ที่พูดภาษาเยอรมันกว่าร้อยละ 40 พอใจที่จะอาศัยอยู่ในอิตาลีและเป็นพลเมืองของอิตาลี[113]

สื่อมวลชน

ปัญหาของสื่อมวลชนในทีรอลใต้สัมพันธ์กับกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆในจังหวัด การแบ่งแยกทางชาติพันธุ์ปรากฏให้เห็นเด่นชัดทั้งในสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เวทีพูดคุยสาธารณะจึงมุ่งประเด็นไปที่บทบาท

---

[110] Dolomiten 29th May 2013

[111] Peterlini, Bombenjahre

[112] Peterlini 60

[113] Interviews October 1991 Messner

หน้าที่ และความรับผิดชอบของสื่อมวลชนในปัจจุบัน ในกรณีของทีรอลใต้สื่อมวลชนไม่ได้ถูกคาดหวังเพียงทำหน้าที่ให้ข้อมูลข่าวสาร แต่ยังต้องให้ความรู้เพื่อสร้างความสมานฉันท์และความปรองดองระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์[114] โดยมีการประณามสื่อที่ปรากฏเนื้อหาอันก่อให้เกิดความเกลียดชังต่อกลุ่มชาติพันธุ์ใด หรือเอื้อประโยชน์ให้กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมุมมองนี้แตกต่างจากในกรณีของสหรัฐอเมริกาหรือสหราชอาณาจักร โดยยึดตามแนวทางการปฏิบัติหน้าที่ของสื่อมวลชนในพื้นที่ชนกลุ่มน้อยในยุโรป บทบาทของสื่อในการนำเสนอข่าวสารของชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ เป็นสิ่งที่น่าสนใจ เพราะข่าวสารเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยทุกกลุ่มอาจไม่ได้เป็นประเด็นที่สื่อสนใจทั้งหมด แต่สื่อต้องทำหน้าที่รักษาอัตลักษณ์และความสามัคคีกันในหมู่ชนกลุ่มน้อย นอกจากนี้สื่อสิ่งพิมพ์และสื่อกระจายเสียงในลาดินส์และทีรอลใต้ยังมีสิทธิในการรายงานข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยก่อนข่าวสารระดับประเทศ

สถาบันเพื่อสิทธิชนกลุ่มน้อย (Institute for Minority Rights) ของ EURAC ได้จัดทำบทวิเคราะห์เกี่ยวกับสื่อมวลชนในทีรอลใต้ให้สมาคมหนังสือพิมพ์รายวันเพื่อชนกลุ่มน้อย Minority Dailies Association หรือ MIDAS[115] ผลการวิเคราะห์สะท้อนให้เห็นการแบ่งแยกทางชาติพันธุ์ จากการที่หนังสือพิมพ์ทั้งหลายต่างตีพิมพ์เป็นภาษาใดภาษาหนึ่ง มีเพียงหนังสือพิมพ์ของพรรคกรีนเท่านั้นที่ตีพิมพ์ 2 ภาษา[116]

เช่นเดียวกับสถานการณ์ทางการเมือง หนังสือพิมพ์ Dolomiten ที่มียอดขายสูงสุด ทำการครอบงำหนังสือพิมพ์ภาษาเยอรมันอื่นๆ สำนักพิมพ์ Athesia มักรายงานข้อมูลข่าวสารตามพรรค SVP หนังสือพิมพ์ภาษาเยอรมันขนาดเล็กอื่นๆ ได้แก่ *Volksbote* รวมถึงนิตยสารรายปักษ์และนิตยสารของกลุ่มนักศึกษาต่างๆ ส่วนหนึ่งก่อตั้งมาตั้งแต่ยุค 70s และ 80s โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำลายกำแพงระหว่างกลุ่มต่างๆ แต่ไม่ประสบผลสำเร็จนัก นิตยสารที่น่าเชื่อถืออย่าง *Brücke* และ *Skolast* ต้องหยุดตีพิมพ์ เนื่องจากประสบปัญหาด้านการเงิน หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นของอิตาเลี่ยนบางรายมีส่วนที่เป็นภาษาเยอรมัน อันเป็นผลพวงมาจากระบอบฟาสซิสต์ แต่หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นของอิตาเลี่ยนไม่เป็นที่นิยมเลย

สื่ออิเล็กทรอนิกส์อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลกลางมาหลายทศวรรษนับแต่ปี ค.ศ. 1945 ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าในยุค 50s สถานีวิทยุในโบเซ่นออกอากาศเป็นภาษาเยอรมันเพียงไม่กี่ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โบเซ่นยังไม่มีสถานีวิทยุหรือโทรทัศน์ที่ออกอากาศเป็นภาษาเยอรมันโดยเฉพาะจนกระทั่งปี ค.ศ. 1975 ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1975 ได้มีการก่อตั้งสถานีวิทยุ RAS ขึ้นในโบเซ่นเพื่อออกอากาศเป็นภาษาเยอรมัน นับแต่นั้นเป็นต้นมาจึงมีการออกอากาศรายการภาษาเยอรมันไปที่โรม ในช่วงยุค 80s จึงเกิดสถานีวิทยุภาษาเยอรมันขึ้นในโบเซ่น และสามารถรับสัญญาณโทรทัศน์และวิทยุจากออสเตรียและเยอรมนีได้ ซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในพื้นที่ชายแดน แม้ในทางเทคนิคจะเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายก็ตาม

---

[114] Pallaver

[115] Pallaver

[116] Interview with Paulo Lombardo, local journalist, Bolzano, 1.07.2013.

การถือกำเนิดขึ้นของช่องรายการเอกชน เคเบิล และโทรทัศน์ดาวเทียมในยุค 90s ทำให้ไม่สามารถสั่งห้ามการรับสัญญาณรายการต่างประเทศได้ ทั้งยังทำให้กฎระเบียบการควบคุมเนื้อหาละครและภาพยนตร์ที่มีอยู่ไม่สอดคล้องกับยุคสมัย ชาวทีรอลใต้ในปัจจุบันมีทางเลือกจำนวนมาก ซึ่งจากการวิจัยพบว่าทางเลือกทั้งหลายนี้ทำให้ระดับการแบ่งแยกทางภาษาสูงขึ้นอีก กลุ่มภาษามักบริโภคสื่อในภาษาของตน ผู้ใช้ภาษาเยอรมันอ่านหนังสือพิมพ์เยอรมันและรับชมช่องรายการเยอรมันโดยเฉพาะ ส่วนผู้ใช้ภาษาอิตาเลี่ยนก็บริโภคเฉพาะสื่ออิตาเลี่ยน ทั้งนี้ผู้ใช้ภาษาเยอรมันที่บริโภคสื่ออิตาเลี่ยนมีจำนวนมากกว่าผู้ใช้ภาษาอิตาเลี่ยนที่บริโภคสื่อภาษาเยอรมัน

เนื้อหาที่ปรากฏในสื่อสะท้อนการแบ่งแยกทางชาติพันธุ์อย่างชัดเจน[117] หนังสือพิมพ์ภาษาเยอรมันให้พื้นที่จำนวนมากในการนำเสนอข่าวสารทางการเมืองและสังคมเกี่ยวกับทีรอลใต้ แต่เป็นทีรอลใต้ในส่วนที่พูดภาษาเยอรมัน ตามมาด้วยข่าวสารเกี่ยวกับออสเตรีย เยอรมนี และสวิตเซอร์แลนด์ ตัวอย่างเช่น หนังสือพิมพ์ *Dolomiten* ให้พื้นที่ข่าวสารเกี่ยวกับการปีนเขาและกิจกรรมฤดูหนาวมากเป็นพิเศษ[118] ส่วนหนังสือพิมพ์อิตาเลี่ยนจะให้ความสำคัญกับข่าวสารเกี่ยวกับอิตาลีและชนกลุ่มน้อยชาวอิตาเลี่ยนในทีรอลใต้ เช่นเดียวกับสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยสื่อเยอรมันและออสเตรียมีจำนวนมากเทียบเท่ากับสื่ออิตาเลี่ยน ในช่วงเวลาของการสู้ศึกเลือกตั้งจะมีการนำเสนอภาพการหาเสียงเลือกตั้งเพื่อให้พรรค SVP ได้พื้นที่ในสื่อสิ่งพิมพ์สูงสุด ซึ่งสื่อภาษาเยอรมันจะมุ่งให้ความสนใจผู้สมัครรับเลือกตั้งจากพรรค SVP ในขณะที่สื่ออิตาเลี่ยนจะนำเสนอผู้สมัครอิตาเลี่ยน (แม้ว่าโอกาสในการได้รับเลือกจะน้อยมาก) ดังนั้นทั้ง 2 กลุ่มชาติพันธุ์จึงสามารถอยู่ร่วมกันได้ในลักษณะที่มีกำแพงบาง ๆ กั้นอยู่ มีเพียงกลุ่มลาดินส์เท่านั้นที่จำเป็นต้องสื่อสารข้ามกลุ่มอยู่ตลอด[119]

จำนวนประชากร

จำนวนประชากรของทีรอลใต้มีความแม่นยำเนื่องจากมีการสำรวจทุกๆ 10 ปี อ้างอิงจากการสำรวจในปี ค.ศ. 2011 พบว่ามีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 511,730 จาก 462,999 ในปี ค.ศ. 2001 โดยร้อยละ 63 พูดภาษาเยอรมัน ร้อยละ 28 พูดภาษาอิตาเลี่ยน และร้อยละ 4 พูดภาษาลาดิน อัตราการเกิดของผู้ใช้ภาษาเยอรมันสูงกว่าพูดใช้ภาษาอิตาเลี่ยน แต่ความกังวลที่มีมาแต่ยุค 50s และ 60s ที่ว่าพูดใช้ภาษาเยอรมันจะกลายเป็นชนกลุ่มน้อยในทีรอลใต้ยังคงดำรงอยู่

ทีรอลใต้มีจำนวนประชากรไม่มากอันเป็นผลมาจากสภาพภูมิประเทศ โดยคิดเป็นประชากร 69 คนต่อตารางกิโลเมตร จาก 7,400.43 ตร.กม. โบเซ่นมีประชากร 104,841 คน ประชากรกว่าครึ่งหนึ่งอาศัยอยู่ตาม

---

[117] Pallaver

[118] Dolomiten 29th May 2013 dedicated the front page to the 50th anniversary of the first ascent of Mount Everest by Edmund Hillary with commentaries by Reinhold Messner, the famous mountaineer from Sterzing.

[119] Interview with Messner, Irene, Bolzano.

เมืองต่างๆ ประชากรของทีรอลใต้นับว่ามีอายุยืนที่สุดในสหภาพยุโรป ผู้ชายมีอายุโดยเฉลี่ย 79.8 ปี ส่วนผู้หญิง 85 ปี มีประชากรที่เป็นหญิง 259,109 คน ประชากรชาย 252,579 คน ประชากรส่วนใหญ่อยู่ในวัยกลางคน อายุ 41.4 ปี โดยเฉลี่ย

สิ่งที่น่าสนใจคือ จำนวนประชากรร้อยละ 6 เป็นชาวต่างชาติ ส่วนใหญ่เป็นชาวอัลเบเนี่ยน (Albanian) ร้อยละ 12.5 ชาวเยอรมันร้อยละ 10.5 ชาวปากีสถานร้อยละ 6.8 ที่เหลือเป็นชาวต่างชาติจากแอฟริกาและเอเชีย จำนวน 8,500 คน โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย

แม้ว่าผู้พูดภาษาเยอรมันจะเป็นประชากรส่วนใหญ่ของจังหวัด แต่สถานการณ์ในโบเซ่นแตกต่างออกไป โดยร้อยละ 73.8 พูดภาษาอิตาเลี่ยน ร้อยละ 25.52 พูดภาษาเยอรมัน ใน Meran ผู้พูดภาษาเยอรมันและผู้พูดภาษาอิตาเลี่ยนมีจำนวนพอ ๆ กัน รูปแบบการดำรงชีวิตยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ผู้ใช้ภาษาเยอรมันจะอาศัยอยู่ตามชนบท ส่วนผู้ใช้ภาษาอิตาเลี่ยนจะอาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆ ตามการประกอบอาชีพ ผู้ใช้ภาษาเยอรมันทำฟาร์ม หรือธุรกิจการท่องเที่ยวตามภูเขา ในขณะที่ผู้ใช้ภาษาอิตาเลี่ยนทำงานภาคอุตสาหกรรมในเมือง

บทวิเคราะห์: ทีรอลใต้ประสบความสำเร็จในการปกครองตนเองได้อย่างไร

เงื่อนไขที่สร้างเสถียรภาพในการปกครองตนเอง

การปกครองตนเองแบบพลวัตประสบผลสำเร็จอย่างมากในทีรอลใต้ แม้ว่าในเริ่มแรกจะดูมีอุปสรรคอยู่บ้าง[120] Wolff ชี้ให้เห็นเงื่อนไขที่จะทำให้รัฐเจ้าบ้าน (Host State) รัฐร่วมสายเลือด (Kin State) และชนกลุ่มน้อย สามารถหาจุดร่วมในการแก้ไขปัญหาได้ เมื่อรัฐเจ้าบ้านพร้อมที่จะผ่อนปรนเพื่อประโยชน์ของชนกลุ่มน้อยเท่านั้น จึงจะนำมาซึ่งเสถียรภาพในการแก้ปัญหา[121] โดย Benedikter เห็นว่านอกจากเงื่อนไขดังกล่าวแล้ว จะต้องจัดให้มีการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตยในระดับภูมิภาค พร้อมกันนี้ส่วนกลางต้องโอนถ่ายอำนาจในการตัดสินใจไปสู่ชนกลุ่มน้อยด้วย[122]

ผู้ที่มีสถานะเป็นชนกลุ่มน้อยในส่วนภูมิภาคที่ปกครองตนเองต้องได้รับการรับรองสิทธิด้วยเช่นกัน[123] สิทธิในการใช้ภาษาท้องถิ่น ระบบการศึกษา รวมทั้งนโยบายสื่อและวัฒนธรรมต้องได้รับการรับรอง Benedikter เชื่อว่าการให้ความคุ้มครองอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเป็นหัวใจของการปกครองตนเอง

Wolff ชี้ให้เห็นเงื่อนไขที่รัฐร่วมสายเลือดจะประสานผลประโยชน์ระหว่างรัฐเจ้าบ้านกับชนกลุ่มน้อย โดยการรับรองสิทธิและดินแดนของชนกลุ่มน้อย[124] นอกจากนี้ชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ ในภูมิภาคต้องเต็มใจที่จะ

---

[120] Interview with Sergui Constantin and Günther Rautz, Bolzano, 28.06.2013.

[121] Wolff 218

[122] ibid. 247

[123] Ibid. 47

[124] Wolff 220

ประนีประนอมรัฐเจ้าบ้านด้วยเช่นกัน[125] ซึ่งต้องอาศัยแรงจูงใจและแรงกดดันจากทั้งรัฐร่วมสายเลือดและรัฐเจ้าบ้าน Wolff ยังให้ความสำคัญกับบริบทระหว่างประเทศ โดยหากบรรยากาศในเวทีระหว่างประเทศเอื้ออำนวยจะทำให้การแสวงหาแนวทางการแก้ปัญหากระทำได้ง่ายขึ้น Wolff เรียกเงื่อนไขเหล่านี้ว่าเป็น "การสุกงอม" ของการแสวงหาแนวทางการแก้ปัญหา Benedikter ได้เพิ่มเงื่อนไขเพื่อสร้างเสถียรภาพให้แก่การแก้ปัญหา ได้แก่ ระบบสัดส่วนเป็นสิ่งจำเป็นขั้นพื้นฐาน พร้อมกับระบบศาลที่เป็นอิสระ ศาลอาจไม่ต้องเป็นอิสระโดยสิ้นเชิง แต่ต้องมีความเป็นอิสระเพียงพอที่จะเป็นที่พึ่งในยามที่เกิดความขัดแย้งหรือการเผชิญหน้ากับส่วนกลาง[126] โดยศาลรัฐธรรมนูญต้องมีความน่าเชื่อถืออย่างมาก ในทางอุดมคติแนวทางการแก้ไขปัญหาควรได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายระหว่างประเทศ นอกจากนี้ยังต้องตระหนักไว้ว่าการเจรจาไม่มีวันสิ้นสุด แม้จะมีกรอบเวลาการดำเนินงาน แต่ไม่ได้หมายความว่ากระบวนการแก้ไขปัญหาจะจบสิ้นลงในเวลาใดเวลาหนึ่ง[127] Benedikter ได้กล่าวเตือนไว้ว่า ไม่ควรนำตัวแบบการแก้ปัญหาและแนวทางการปกครองตนเองของพื้นที่หนึ่งไปใช้กับอีกพื้นที่หนึ่งเลยทีเดียว[128]

Liz Philipson กล่าวว่า แต่ละความขัดแย้งมีลักษณะเฉพาะ เราไม่สามารถหาแนวทางแก้ไขปัญหานั้น ๆ ด้วยตัวแบบที่กำหนดไว้ล่างหน้าได้[129] Benedikter เห็นด้วยว่าบริบทระหว่างประเทศเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับภูมิภาคในทางเศรษฐกิจ และยังเป็นหลักประกันความมีเสถียรภาพ หาก EU หรือ OSCE มอบสมาชิกภาพให้ภูมิภาคอย่างทีรอลใต้ จะช่วยเร่งสถานการณ์ปกครองตนเองของภูมิภาคได้ อย่างไรก็ตามสิทธิในการปกครองตนเองไม่ควรเป็นสิ่งที่เบื้องบนมอบให้ ควรมาจากการเจรจาของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง[130] การปกครองตนเองจะประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีเมื่อไม่ยึดติดกับเรื่องของชาติพันธุ์มากจนเกินไป และตั้งอยู่บนฐานของความชอบธรรมตามระบอบประชาธิปไตย โดยมีการดำเนินงานแบบค่อยเป็นค่อยไป Benedikter ไม่ได้สนใจอำนาจในการตัดสินใจ (Self-Determination) เท่ากับว่า สิทธิร่วม (Collective Right) ดำรงอยู่คู่กับสิทธิในการปกครองตนเองหรือไม่ โดยยกตัวอย่างร่างข้อตกลงของ Federal Union of European Nationalities ปี ค.ศ. 1994 พร้อมกับชี้ให้เห็นสิทธิและเงื่อนไขต่าง ๆ ในการดำเนินการ[131] ซึ่งร่างดังกล่าวยังอยู่ระหว่างการพิจารณาในรัฐสภา กฎหมายระหว่างประเทศไม่ได้กำหนดให้รัฐต่าง ๆ มีหน้าที่กระจายอำนาจในการปกครองตนเอง แต่แรงกดดันทางศีลธรรมอาจเป็นปัจจัยที่สำคัญ

ความร่วมมือในทีรอลใต้

---

[125] ibid. 221

[126] Benedikter 248

[127] ibid. 256

[128] ibid. 250

[129] Philipson

[130] ibid. 258

[131] ibid. 269

จากเงื่อนไขที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น เราสามารถวิเคราะห์กรณีทีรอลใต้เพื่อพิจารณาว่าทีรอลใต้ประสบความสำเร็จในการปกครองตนเองได้อย่างไร โดยทีรอลใต้มีคุณสมบัติหลายประการที่เป็นเงื่อนไขเบื้องต้นไปสู่การปกครองตนเอง แม้อิตาลีไม่ได้เสียอำนาจอธิปไตย แต่ได้กระจายอำนาจในการปกครองตนเองให้ทีรอลใต้มาโดยตลอดและในระดับที่เพิ่มสูงขึ้น จนกระทั่งในระดับภูมิภาคอิตาลีมีอำนาจเพียงเปลือกนอก กรณีทีรอลใต้ตั้งอยู่เสาหลัก 3 ประการ ได้แก่ รัฐบาลผสม การใช้ 2 ภาษา และระบบสัดส่วน

รัฐบาลผสมตั้งอยู่บนฐานความร่วมมือของชนชั้นสูง แม้จะไม่ได้มีการบูรณาการกลุ่มเข้าด้วยกัน กล่าวคือ เป็นความร่วมมือกันทางการเมืองในวัฒนธรรมแบบไม่เบียดเบียนกัน โดย Lijphart ชี้ให้เห็นว่ารูปแบบความสัมพันธ์เช่นนี้เป็นปัจจัยที่ทำให้ความร่วมมือสามารถคงอยู่ได้ เนื่องจากเมื่อใดก็ตามที่มีการจำกัดระดับการติดต่อสื่อสาร จะเป็นการลดโอกาสที่ความขัดแย้งจะเกิดขึ้นด้วยในตัว[132]

ลักษณะเฉพาะประการหนึ่งของการปกครองตนเองของทีรอลใต้ นั่นคือ มักไม่ค่อยพบเห็นการแต่งงานข้ามชาติพันธุ์ แม้จะเป็นสิ่งที่ผู้ใช้ภาษาเยอรมันเคยหวั่นวิตก ทั้งยังคงความเป็นสังคมพหุนิยมไว้ได้ Benedikter ชี้ให้เห็นว่า ทีรอลใต้ผูกพันกับวัฒนธรรมเยอรมันในพื้นที่ยุโรปร่วมกับชาติอย่างเยอรมนี ออสเตรีย สวิตเซอร์แลนด์ ฯลฯ[133] ความร่วมมือข้ามชาติพันธุ์มีแนวโน้มสูงขึ้นในด้านเศรษฐกิจ แม้จะไม่ได้มีการบูรณาการกันโดยสมบูรณ์ ชาวทีรอลที่พูดภาษาเยอรมันมักประกอบอาชีพเกษตรกรรมและธุรกิจด้านการท่องเที่ยว (โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับกีฬาฤดูหนาว) ในขณะที่ชาวอิตาเลี่ยนอาศัยอยู่ในเมืองและประกอบอาชีพด้านอุตสาหกรรม แต่ในปัจจุบันชาวอิตาเลี่ยนได้เริ่มเข้ามาทำงานในภาคการท่องเที่ยวมากขึ้น[134] โดยเฉพาะในโบเซ่น แต่ยังน้อยกว่าผู้ใช้ภาษาเยอรมันอยู่มาก

Wolff อธิบายว่า รัฐร่วมสายเลือดอย่างออสเตรียสามารถเริ่มเข้ามามีบทบาทในการร่วมแสวงหาแนวทางแก้ไขความขัดแย้งในปี ค.ศ. 1961 หลังจากนั้นการเจรจาจึงเริ่มต้นขึ้น[135] ซึ่งนับเป็นพัฒนาการที่สำคัญของทีรอลใต้ เพราะแม้ว่าการเจรจากับออสเตรียจะมีมาตั้งแต่ทศวรรษที่ 40s แต่อิตาลีไม่ได้เข้าร่วมด้วย อย่างไรก็ตามการเจรจาระหว่างอิตาลีกับออสเตรียเป็นเพียงเรื่องของหลักการและประเด็นระหว่างประเทศ ซึ่งในภายหลังอิตาลีต้องเป็นฝ่ายผ่อนปรน ในขณะที่การเจรจาระหว่างอิตาลีกับทีรอลใต้เพื่อหาข้อสรุปวิถีปฏิบัติในการปกครองตนเอง[136] ความร่วมมือระหว่างชนชั้นสูงดำรงต่อมาแม้ว่าในบางครั้งจะไม่ลงรอยกันบ้าง[137] Gruber และ De Gasperi ต่างเข้าใจประเด็นพูดคุยเป็นอย่างดีเนื่องจากเป็นชาวทีรอลเหนือและเทร็นทิโน่ เช่นเดียวกับ Aldo Moro ในทศวรรษที่ 60s ที่มีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจทีรอลใต้และพร้อมที่จะผ่อนปรน อีกหนึ่งปัจจัยที่

---

[132] Lijphart

[133] Benedikter

[134] Interview 2013

[135] ibid. 219

[136] Benedikter

[137] Information in this section derives from Rautz, 29th May 2013

สำคัญได้แก่ การที่ทีรอลใต้มีพรรคการเมืองที่เข้มแข็งอย่างมากอย่างพรรค SVP ทำหน้าที่ในการเจรจากระบวนการเจรจานั้นไม่มีที่สิ้นสุด แต่กลับไม่เคยยุติลงเพราะถูกโจมตีทางอาวุธ

แม้ว่าการเจรจาที่ไม่มีที่สิ้นสุดมักเป็นอุปสรรคในการหาทางแก้ไขปัญหาแบบถาวร แต่ทีรอลใต้กลับไม่ได้แสวงหาทางออกแบบเบ็ดเสร็จสมบูรณ์ การเจรจาในแต่ละครั้งกลับทำให้สามารถหาทางออกให้แก่ประเด็นเล็กประเด็นน้อยอยู่เสมอ แม้ว่า Alcock จะวิจารณ์การยึดหลักกฎหมายมากจนเกินไปในการบังคับใช้ข้อตกลงปารีส ซึ่งไม่ตรงกับเจตนารมณ์ของข้อตกลง แต่การยึดหลักกฎหมายกลับทำให้การดำเนินการเดินหน้าต่อไปได้ ธรรมนูญการปกครองตนเองฉบับที่ 2 และ 3 จึงยึดหลักกฎหมายเป็นหลัก นอกเหนือจากกฎเกณฑ์และข้อบังคับต่าง ๆ ว่าด้วยการปกครองตนเองจำนวน 137 มาตราแล้ว ยังมีการกำหนดกรอบการดำเนินงานไว้อีกด้วยโดยละเอียด และตั้งอยู่บนความหลากหลายของทางกลุ่มภาษา ดังที่นักการเมืองเยอรมันนามว่า Herbert Wehner ได้ให้ความเห็นว่า ควรยึดหลักการอย่างเคร่งครัด และดำเนินการอย่างเต็มที่ กฎเกณฑ์ที่เคร่งครัดมีความชัดเจน โปร่งใส และที่สำคัญที่สุดคือ ยุติธรรม ประชาชนไม่จำเป็นต้องพึ่งพาเจ้าหน้าที่ของรัฐในการทำความเข้าใจสิทธิต่างๆของตนอีกต่อไป สามารถตรวจสอบกฎเกณฑ์ที่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรได้ด้วยตนเอง หากพบว่ามีการฝ่าฝืนกฎระเบียบ สามารถฟ้องร้องต่อศาลได้ ซึ่งเป็นวิธีที่สร้างความสงบสุขภายในสังคมได้เป็นอย่างดี[138]

อิตาลีและออสเตรียยังคงมีความเข้าใจที่ไม่ตรงกันในหลักการขั้นพื้นฐานของข้อตกลงปารีส แต่การเจรจาเกิดขึ้นได้เพราะทั้งสองฝ่ายยอมที่จะชะลอการเจรจาเรื่องหลักการขั้นพื้นฐานไว้ก่อน เพื่อมุ่งให้ความสำคัญแนวทางการดำเนินการที่นอกเหนือจากข้อตกลงปารีส

นอกจากการยึดหลักกฎหมายแล้ว พลวัตของการเจรจาและการดำเนินการเป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน ดังกรณีความหลากหลายของกลุ่มทางภาษา จำเป็นต้องมีการตรวจสอบและติดตามกลุ่มทางภาษาอยู่ตลอดเพื่อปรับโควต้าให้เหมาะสม

แม้ Wolff จะมองว่ารัฐอิตาลีเห็นด้วยกับการปกครองตนเอง[139] Benedikter กลับแย้งว่า ฝั่งอิตาลีต่อต้านการปกครองตนเองของจังหวัดและระบบสหพันธรัฐค่อนข้างมาก แต่หลักการปกครองตนเองได้ถูกบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแล้ว จึงไม่สามารถยกเลิกได้ ทั้งนี้ความเป็นอิสระของทีรอลใต้กลับไม่ใช่สิ่งที่ Eva Klotz และพรรค FPS เรียกร้อง เพราะเป็นการลดความเป็นไปได้ในการอิงอีกรัฐหนึ่งที่เข้มแข็งไปพร้อม ๆ กับการเป็นอิสระในระดับหนึ่ง นอกจากนี้ทีรอลใต้จะกลายเป็นจังหวัดเหมือน Bavaria รวมถึง Verwandtenaffären และ Amigowirtschaft และการคอรัปชั่นจะตามมา อย่างไรก็ตามประชาชนส่วนใหญ่ไม่ได้ต้องการควบรวมทีรอลใต้

---

[138] Interview with Messner, Irene, Bolzano.

[139] Wolff 231

เข้ากับออสเตรียอีกครั้ง อันจะทำให้ทีรอลใต้กลายเป็นเพียงพื้นที่เล็ก ๆ ส่วนหนึ่งของทีรอล ซึ่งทีรอลใต้จะสูญเสียข้อได้เปรียบที่มีอยู่ในฐานะจังหวัดหนึ่งของอิตาลี[140]

การปกครองตนเองทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆมีความจงรักภักดีต่อจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเศรษฐกิจเจริญก้าวหน้าไปด้วยดี[141] ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับกรณีของอินเดีย ชาวทีรอลใต้ภูมิใจในความเป็นทีรอลใต้ แต่ยังคงรักษาอัตลักษณ์และสำนักทางชาติพันธุ์ต่าง ๆ ไว้

ในบางกรณีอัตลักษณ์ของทีรอลใต้มีความเข้มข้นมากกว่าอัตลักษณ์ของอิตาลีเสียอีก[142] กรณีของทีรอลใต้เป็นหนึ่งในไม่กี่ตัวแบบการปกครองตนเองในโลกที่ประสบความสำเร็จ มีความสงบสุขและเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ

สถานการณ์ปกครองตนเองอย่างอิสระ:

ข้อตกลงแรกเกี่ยวกับการปกครองตนเองอย่างอิสระสำหรับแคว้นนี้ทั้งหมด (เทร็นติโน-ทีโรล) ให้ตั้งอยู่บนสนธิสัญญาฉบับล่าสุดเป็นหลักการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดคือ การแบ่งแยกแคว้นนี้ออกเป็นสองเขตเอกราช ประเด็นหลักการอภิปรายคือ

1. ภาษาเยอรมันในฐานะภาษาการสอน/language of instruction
2. ภาษาเยอรมันในฐานะภาษาราชการ มีสถานภาพเดียวกันกับภาษาอิตาเลี่ยน
3. การเปลี่ยนชื่อจากภาษาอิตาเลียนกลับไปเป็นภาษาเยอรมันแบบเดิม (รวมถึงชื่อสกุล)
4. ได้รับสิทธิ์ทัดเทียมกันในการเข้าไปบริหารงานของรัฐ (สำหรับตำแหน่งในองค์กรต้องเปิดรับทั้งคนที่พูดภาษาเยอรมันและอิตาเลียน)
5. มีอำนาจนิติบัญญัติของตนเอง

เพิ่มเติมจากที่กล่าวในข้างต้น ต่อมาได้มีโควต้าในองค์กรราชการ โดยยึดแบ่งเอาตามสัดส่วนของคนที่พูดแต่ละภาษาเป็นหลัก ให้มีจำนวนเท่าๆกัน ค่อนข้างแน่ชัดว่ากฎข้อบังคับสำคัญที่สุดในแคว้นนี้คือ ความเป็นอิสระทางการเงิน ในสนธิสัญญาระบุไว้ว่า 90% ของรายได้ภาษีต้องใช้จ่ายอยู่ภายในแคว้นนี้เท่านั้น ซึ่งมีมูลค่ามากกว่า 5 พันล้านยูโร (มากกว่างบประมาณของทีโรลในออสเตรียสามเท่า) ด้วยการสนับสนุนจาก EU เขตนี้ได้กลายมาเป็นส่วนที่เจริญรุ่งเรืองมากที่สุดในอิตาลี เศรษฐกิจที่แข็งแกร่งตั้งอยู่บนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว สินค้าคุณภาพทางเกษตรกรรมและทางโรงงานเป็นหลัก ค่าเฉลี่ย BSP ต่อหัว มากกว่า 30,000 ยูโร และมีอัตราการว่างงานที่น้อยมาก เปรียบเทียบกับอิตาลีที่กำลังเผชิญวิกฤติเศรษฐกิจ

ภาษา

---

[140] Interview Rautz, Bolzano, 29.05. 2013

[141] Benedikter

[142] Interviews with German-language and Italian-language speakers in South Tyrol, May-July 2013

ความขัดแย้งทั้งหมดมักเกิดจากความตึงเครียดของเศรษฐกิจและการเมืองผสมปนกัน ในแง่ของการครอบงำและการปราบปราม รวมถึงโอกาสในการเข้าถึงและกีดกันไม่ให้เข้าถึงทรัพยากร ในมุมหนึ่งการเลือกปฏิบัติเหล่านี้ต้องทำให้เกิดความชอบธรรม และ/หรือจัดตั้งการต่อต้านอย่างสงบ ทั้งสองสิ่งนี้อาศัยการสื่อสาร ด้วยเหตุนี้จึงได้กลายเปลี่ยนเป็นความขัดแย้งและปัญหาทางวัฒนธรรมซึ่งวัฒนธรรมมักมีความสลับซับซ้อน ที่ซึ่งความเหมือนและความแตกต่างต่างมีเท่า ๆ กัน ในการศึกษาปัญหาเหล่านี้ ปัญหาสำคัญข้อเดียวหรือหลาย ๆ ข้อจะถูกเลือกขึ้นมาและมุ่งวิเคราะห์ไปยังความขัดแย้ง บ่อยครั้งที่ศาสนามีบทบาทสำคัญ อย่างไรก็ตามในทีโรลใต้คนอิตาเลียนและเยอรมันต่างนับถือนิกายคาทอลิกและที่โรมไม่เพียงเฉพาะเมืองเป็นเมืองหลวงของอิตาลีเท่านั้น แต่ยังเป็นเมืองหลวงของชาวคาทอลิกอีกด้วยฉะนั้นในกรณีของทีโรลภาษาเป็นปัญหาสำคัญซึ่งภาษาเป็น pre-dominant indicator of differences

แต่กระนั้นภาษาก็มีความหมายสองแบบ กล่าวคือคนที่พูดภาษาเยอรมันในทีโรลไม่ได้พูดภาษาเยอรมันมาตรฐาน หรือภาษาเยอรมันแบบเยอรมัน แต่เป็นภาษาเยอรมันแบบท้องถิ่น การเรียนภาษาเยอรมันเป็นสิ่งจำเป็นต้องทำที่โรงเรียน แต่แม้กระทั่งคนที่พูดภาษาเยอรมันได้คล่องแคล่วกลับถูกมองว่าไม่ใช่พวกเดียวกัน เพราะไม่สามารถพูดภาษาเยอรมันแบบท้องถิ่นได้ ภาษาเยอรมันแบบท้องถิ่นยากแก่การศึกษา อีกทั้งยังไม่คุ้มค่าเนื่องจากมีประชากรไม่กี่คนที่พูดภาษานี้ได้ สำหรับคนอิตาเลียนสถานการณ์นั้นแตกต่างกัน คนอิตาเลียนส่วนใหญ่ในทีโรลไม่พูดภาษาอิตาเลียนแบบท้องถิ่น แต่พูดภาษาอิตาเลียนมาตรฐาน มีการสอนภาษาอิตาเลียนตามโรงเรียนด้วย ฉะนั้นคนทีโรลส่วนใหญ่สามารถพูดได้ทั้งภาษาเยอรมันและอิตาเลียน แต่ไม่สามารถพูดภาษาเยอรมันแบบท้องถิ่นได้

ถึงแม้ว่าในปัจจุบันจะมีการปราบปรามลดน้อยลง หรือเรียกได้ว่าไม่มีเลย แต่ความมือคติยังคงอยู่ เกร็ดเรื่องราวของนักท่องเที่ยวเยอรมันบอกเป็นนัยถึงเรื่องดังกล่าว มีนักท่องเที่ยววัยรุ่นชาวเยอรมันคนหนึ่งกำลังรอเรือข้ามฟากในประเทศเสปนเพื่อข้ามไปยังเมือง Ibiza ทันใดนั้นก็มีรถป้ายทะเบียนอิตาเลียนมาจอดข้าง ๆ เขา แล้วก็ถามเขาเป็นภาษาเยอรมันแบบท้องถิ่นว่า ตรงนี้คือที่ๆจะขึ้นเรือข้ามฟากไปยังเกาะใช่มั้ย หลังจากนั้นไม่นานก็มีรถป้ายทะเบียนอิตาเลียนมาจอดข้างกันอีก และคนในรถทั้งสองคันก็คุยกันเป็นภาษาอิตาเลียน เมื่อรถทั้งสองคันไปแล้วนักท่องเที่ยววัยรุ่นชาวเยอรมันในรถพูดว่า ScheißItakker(คำดูถูกคนอิตาเลียนในภาษาเยอรมัน)

จากเรื่องข้างต้นมีการแบ่งแยกรูปแบบของการใช้ภาษาอย่างเด่นชัด ตามทะเบียนครอบครัวตามสำมะโนล่าสุด คนอิตาเลียนมักชอบอาศัยอยู่ตามเมืองใหญ่ๆทางตอนใต้ของทีโรล ซึ่งเป็นผลมาจากการสนับสนุนการอพยพถิ่นฐานในสมัยของมุสโสลินีและเป็นเพราะแถบนั้นมีโรงงานหลายแห่งตั้งอยู่ สำหรับคนที่พูดภาษาเยอรมันจะอาศัยอยู่ทางตอนเหนือของเมือง และในพื้นที่ชนบท

	อิตาลี	เยอรมัน	อื่นๆ
Bozen, เมือง	73	26	1
Bozen, ภูมิภาค	50	50	

Meran, เมือง	48	52	
Meranภูมิภาค	16	84	
Brixen, เมือง	26	73	1
Brixen, ภูมิภาค	16	84	

เฉพาะในโบเซ่นและเมืองใหญ่ไม่กี่เมืองทางตอนใต้ที่คนพูดภาษาอิตาเลี่ยนมากกว่า 50% สำหรับเมืองอื่น ๆ เปอร์เซ็นต์น้อยกว่านี้มาก ในทางกลับกันแคว้นและเมืองอื่น ๆ เกือบทั้งหมดกลุ่มคนที่พูดภาษาเยอรมันนั้นมีมากกว่า 50% อยู่มาก โดยที่ส่วนใหญ่มากถึงมากกว่า 90% จากข้อมูลข้างต้น กลุ่มคนที่พูดภาษาเยอรมันไม่ใช่คนกลุ่มน้อยแน่นอน แต่เป็นคนกลุ่มใหญ่ในแคว้นนี้ต่างหาก

สถานการณ์เศรษฐกิจการเมือง:

ลักษณะโดยทั่วไปของประเทศอิตาลีมีการแบ่งแยกทางเศรษฐกิจระหว่างเหนือกับใต้ ทางตอนเหนือของอิตาลีเป็นพวกที่มีรายได้สูง ขณะที่ทางตอนใต้เป็นหนึ่งในบรรดาแคว้นที่ยากจนของ EU

แคว้นทีโรลใต้ และเทร็นติโน และ Aosta valley (ส่วนตะวันตกเฉียงเหนือของอิตาลีติดกับสวิตเซอร์แลนด์) มี GDP ต่อหัว 32,000 ยูโร คิดเป็น 120% ของค่าเฉลี่ย EU กลับกับทางตอนใต้มี GDP ต่อหัว 17,000 ยูโร คิดเป็น 70% ของค่าเฉลี่ย EU กล่าวได้ว่า GDP ทางตอนใต้น้อยกว่าของทางตอนเหนือเกือบครึ่ง แม้ว่าข้อมูล GDP จะไม่ใช่ข้อมูลชี้วัดความมั่งคั่งโดยตรงเท่ากับข้อมูลรายได้จากภาษีและงบประมาณแผ่นดิน แต่สามารถสันนิษฐานได้ว่าแคว้นเหล่านี้ที่มี GDP สูงๆ มีแนวโน้มที่จะมีรายได้จากการจัดเก็บภาษีที่สูงกว่า จาก Autonomy Treaty ระบุไว้ว่ารายได้จากการเก็บภาษี ต้องนำไปใช้เฉพาะในเขตแดนตนเองเท่านั้น การตัดสินใจว่าจะใช้จ่ายอย่างไรขึ้นอยู่กับรัฐสภาท้องถิ่น ข้อมูล GDP เป็นตัวชี้วัดอย่างหนึ่งและบอกถึงมาตรฐานการครองชีพที่สูงกว่าของประชากรทางตอนเหนือ

ทางด้านการเมือง พรรคที่ใหญ่ที่สุดในทีโรลใต้เป็นพรรคอนุรักษ์นิยม มีชื่อว่า TraditionaliSüdtirolerVolkspartei ซึ่งมักจะได้ที่นั่งส่วนใหญ่ในรัฐสภาอย่างเบ็ดเสร็จ น่าสนใจอย่างยิ่งที่พรรค Lega North เป็นพรรคที่มุ่งมั่นเพื่อความเป็นอิสระในการปกครองตนเองมากยิ่งขึ้นจากตอนเหนือของอิตาลีทั้งหมด เฉพาะอย่างยิ่งเมืองอย่างมิลาน และเวนิส เป็นต้น กลับไม่ได้รับความนิยมในทีโรลใต้ ซึ่งมีความนิยมน้อยพอ ๆ กับพรรคการเมืองของแบร์ลุสโกนี(น้อยกว่า 10%) สำหรับรัฐสภาท้องถิ่นในปัจจุบันพรรคการเมืองท้องถิ่นเยอรมันได้ที่นั่งถึง 75% ส่วนพรรคการเมืองเดียวที่ใช้ทั้งภาษาเยอรมันและอิตาเลี่ยนเป็นชื่อพรรคคือ พรรคGrüne-Verdi-Verc แปลว่าพรรคการเมืองสองที่นั่ง โดยชื่อบ่งบอกถึงนโยบายสมานฉันท์ พรรคการเมืองนี้ทำตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัดที่ว่าคนจากทุกกลุ่มต้องได้รับการนำเสนอชื่อเป็นตัวแทน สมาชิกและผู้แทนฯ ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของพรรคการเมืองนี้คือ Reinhold Messner (MP EU ตั้งแต่ปี 2000 ถึง 2004)

พรรคการเมือง	โหวต (%)	ที่นั่ง
South Tyrolean People's Party (SVP)	48.1%	18
Liberals	14.3%	5
The People of Freedom (PDL)	8.3%	3
Democratic Party (PD)	6.0%	2
Greens	5.8%	2
South-Tyrol Freedom	4.9%	2
Citizen Union	2.3%	1
Lega Nord SudTirolo	2.1%	1
Unitalia	1.9%	1

โชคไม่ดีที่ในทีโรลมีกลุ่มขวาจัดเล็ก ๆ อยู่ ด้านหนึ่งคือกลุ่ม Neo-Fascists เป็นพวกที่พูดภาษาอิตาเลียน อีกด้านหนึ่งคือกลุ่ม Neo-Nazi เป็นพวกที่พูดภาษาเยอรมัน กลุ่มเหล่านี้พยายามยุยงให้เกิดความขัดแย้งระหว่างกลุ่มต่าง ๆ และพยายามหาแนวร่วม ทุก ๆ ครั้งที่มีการประท้วงกลุ่ม Neo-Fascists จะเดินขบวนที่อนุเสาวรีย์ชัย ขณะที่กลุ่ม Neo-Nazi จะนัดประชุมกันที่ Memory of Andreas Hofer ทั้งสองกลุ่มเป็นกลุ่มที่เล็กมาก ๆ แต่สื่อมักจะรายงานตัวเลขของคนเกินจริงเป็นจำนวนมาก

การกระจายเสียงในทีโรลใต้:

ในปี 1957 สถานีกระจายเสียงวิทยุและโทรทัศน์แห่งชาติ RAI (Radiotelevisione Italia) ได้ถูกตั้งขึ้นที่เมืองโบเซ่น อย่างไรก็ตามสถานีนี้มีเนื้อหารายการที่เป็นภาษาอิตาเลี่ยนเท่านั้น ไม่เว้นแม้แต่กระทั่งข่าวท้องถิ่น อีกทั้งการเข้าถึงสัญญาณในออสเตรียของคนท้องถิ่นยังถูกจำกัดเฉพาะในเขตตอนเหนือของแคว้นทีโรลเท่านั้น จึงได้มีการตั้งสถานีเอกชนขึ้นเพื่อที่จะออกอากาศเป็นภาษาเยอรมัน พร้อมทั้งส่งสัญญาณที่รับมาจาก

สถานีอื่น เช่น ORF (ออสเตรีย) ARD และ ZDF (เยอรมัน) อย่างไรก็ตามในช่วงเวลานั้นสถานีแห่งชาติในอิตาลีและออสเตรียมีการผูกขาด ทำให้สถานีเอกชนต่าง ๆ ต้องปิดตัวลง แต่เนื่องจากยังมีความต้องการในการรับชม ในปี 1961 RAI ได้ผลิตรายการเป็นภาษาเยอรมันเฉพาะรายการที่แนะนำภูมิภาคนี้เท่านั้น ต่อมาในปี 1966 ได้มีการขยายไปเป็นรายการโทรทัศน์ภาษาเยอรมันเต็มรูปแบบ

ในบริบทของการอภิปรายทางการเมืองเรื่องสถานภาพของการปกครองตนเองอย่างอิสระ ต่างเห็นพ้องต้องกันว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องมีการออกอากาศของสถานีกระจายเสียงวิทยุและโทรทัศน์เป็นภาษาเยอรมัน โดยในปี 1975 ได้มีการจัดตั้ง RAS (RundfunkanstaltSüdtirol /สถานีวิทยุทีโรลใต้) ขึ้น ซึ่ง RAS ไม่ได้เป็นผู้ผลิตรายการเอง แต่จะรับนำสัญญาณจากประเทศเยอรมัน (ARD, ZDF) และออสเตรีย (ORF) มาส่งต่ออีกทอดหนึ่ง โดยที่สถานีเหล่านี้ไม่คิดค่าใช้จ่ายใด ๆ ในปี 2000 ORF ได้มาตั้งสถานีของตนเองขึ้นที่เมืองโบเซ่น เพื่อผลิตรายการ SüdtirolHeute(ทีโรลใต้วันนี้) ซึ่งเป็นรายการข่าวที่มีเนื้อหาสัมพันธ์กับคนท้องถิ่น จากผลสำรวจในปี 2012 พบว่ารายการนี้ได้รับความนิยมพอ ๆ กันกับรายการ Tagsschau (ข่าวประจำวัน) ของ RAI

มีสถานีกระจายเสียงวิทยุและโทรทัศน์เอกชนหลายแห่งผลิตรายการที่มีเนื้อหาสัมพันธ์กับคนท้องถิ่น (รายการกีฬาและรายการทำอาหารเป็นต้น) เหมือนกับสถานี Südtirol TV ที่สร้างขึ้นในปี 2007 ซึ่งSüdtirol TV เป็นสถานีในเครือเดียวกันกับTrentino TV และ Alto Adige TV โดยทั้งสองสถานีนี้ส่งสัญญาณอยู่ในแคว้นเดียวกันกับSüdtirol TV เหมือนกัน ต่างกันตรงที่สองสถานีนี้ส่งสัญญาณเป็นภาษาอิตาเลียน ในการศึกษาล่าสุดพบว่า หากสถานีเอกชนจะประสบความสำเร็จ ต้องผลิตรายการที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับคนท้องถิ่นมาก ๆ อนึ่งคนยังรับชมรายการทีวีภาษาเยอรมันของ ARD/Zdf (เยอรมัน) และ ORF (ออสเตรีย) ผ่านระบบทีวีดาวเทียมและทีวีเคเบิล

มีสถานีวิทยุท้องถิ่นหลายรายที่ผลิตรายการบันเทิงภาษาเยอรมันเป็นหลัก อย่างไรก็ดีสื่อวิทยุมีข้อจำกัด และสื่อ Internet มีแนวโน้มที่จะทวีความสำคัญมากขึ้นเรื่อยๆ

แม้ว่า 90% ของประชาชนจะพิจารณาว่าโทรทัศน์เป็นสื่อหลักในการรับข้อมูลข่าวสาร แต่หนังสือพิมพ์ยังคงมีบทบาทสำคัญและเป็นตัวชี้วัดที่ดีของการบริโภคสื่อ มีหนังสือพิมพ์สองฉบับที่มีอำนาจครอบงำในทีโรลใต้: หนังสือพิมพ์ภาษาเยอรมัน Dolomitenและหนังสือพิมพ์ภาษาอิตาเลียน Alto Adige โดย Dolomitenพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Arthesia Publisher ซึ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพรรคการเมือง SüdtirolerVolkspartei ในข้อเท็จจริงหนังสือพิมพ์ฉบับนี้มักถูกมองว่าเป็นกระบอกเสียงของพรรคและหัวหน้าพรรค เพราะหัวหน้าพรรคเป็นเจ้าของบริษัทสำนักพิมพ์ ขณะที่ Alto Adige เป็นหนังสือพิมพ์ที่มีทัศนคติมุมมองเป็นอิสระ สนับสนุนนโยบาย Italianization อย่างไรก็ตามหนังสือพิมพ์ทั้งสองฉบับมีคนอ่านเฉพาะในภูมิภาคนี้เท่านั้น ส่วนแบ่งของคนอ่านของหนังสือพิมพ์ทั้งสองฉบับนี้ตามตารางข้างล่าง

	เยอรมัน	อิตาเลียน	ทั้งหมด
Dolomiten	90%	10%	70%
Alto Adige	20%	80%	30%

ส่วนแบ่งคล้าย ๆ กันนี้เกิดขึ้นกับการรับชมโทรทัศน์เช่นกัน กล่าวคือคนที่พูดภาษาเยอรมันก็ดูแต่โทรทัศน์ภาษาเยอรมัน และคนที่พูดภาษาอิตาเลียนก็ดูแต่โทรทัศน์ภาษาอิตาเลียน ทิศทางการแบ่งแยกที่ชัดเจนแบบนี้สร้างความประหลาดใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากคนโดยส่วนใหญ่สามารถพูดได้ทั้งสองภาษา ปัญหาคือคนเยอรมันมักจะเลือกดูรายการโทรทัศน์ที่ผลิตขึ้นโดยคนเยอรมันและให้ความสนใจกับประเด็นปัญหาของเยอรมัน ในทางกลับกันคนอิตาเลียนก็เช่นเดียวกัน ส่งผลให้คนทั้งสองกลุ่มนี้แทบไม่รู้เรื่องราวระหว่างกัน

พื้นที่สาธารณะที่แตกหัก:

ประเด็นปัญหาเรื่องภาษาได้บีบบังคับให้เกิดความแตกต่างทางสังคม ทั้งที่คิดเอาเองและในความเป็นจริง นำไปสู่การแตกออกของพื้นที่สาธารณะ ทั้งนี้การใช้สื่อและผลิตกรรมของสื่อก็ได้บังคับให้เกิดการแบ่งแยกของพื้นที่สาธารณะเช่นเดียวกัน ส่งผลให้คนเยอรมันรู้เรื่องราวทางฝั่งของคนอิตาเลียนน้อยมาก ในทางกลับกันคนอิตาเลียนก็เช่นเดียวกัน ดังนั้นในความเป็นจริง สื่อมีผลให้การแบ่งชนชั้นและขอบเขตทางชาติพันธุ์มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ซึ่งรวมไปถึงความเย่อหยิ่งจองหองเช่นกัน

พรรค Grüne-Verdi-Verc พยายามที่จะพิชิตการแบ่งแยกนี้ด้วยการดำเนินนโยบายหลายภาษา ในแผนงานของพวกเขามีข้อความเนื้อหาทั้งภาษาอิตาเลียนและภาษาเยอรมัน เพื่อให้สมาชิกเกือบทั้งหมดในพรรคอ่านออก พรรคนี้เข้าใจตัวเองว่าตัวเองไม่ได้เป็นพรรคการเมืองของทั้งฝ่ายอิตาลีและฝ่ายเยอรมัน แต่เป็นพรรคการเมืองของมนุษยชน อย่างไรก็ดีพรรคการเมืองนี้มีความใกล้ชิดกับพรรคการเมืองสีเขียว/GreenParty ของประเทศเยอรมัน ซึ่งเป็นพรรคการเมืองสีเขียวที่เป็นปีกแผ่นมากที่สุดในยุโรป แต่พรรคการเมืองสีเขียวกลับมีบทบาทน้อยมา ในประเทศอิตาลี ในความจริงแม้แต่พรรคการเมืองสีเขียวของออสเตรียก็ยังมีแนวโน้มที่จะปฏิบัติตามนโยบายของพรรคการเมืองสีเขียวของเยอรมัน

หลายปีก่อนมีข้อเสนอให้สถานี RAI จัดตั้งระบบโทรทัศน์และวิทยุสองภาษา เพื่อให้รายการที่ออกอากาศสามารถรับชมได้เป็นภาษาเยอรมันควบคู่ไปกับภาษาอิตาเลียน ดังนั้นจึงคาดว่าทั้งสองฝั่งจะสามารถเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ส่งผลให้ทัศนคติสังคมทั่วไปต่อกลุ่มคนอื่น/Stereotypes ลดลง

ขณะประชุมกับ Central European Initiative ครั้งล่าสุดในเมืองโบเซ่น สมาชิกวุฒิสภาในฐานะผู้แทนของ SüdtirolerVolkspartei ในโรม ได้อภิปรายจากบทความของเขา “การปกครองตนเองอย่างอิสระของทีโรลใต้-แบบอย่างของการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง” ว่าสามารถนำกรณีของทีโรลใต้และสถานะการปกครองตนเองอย่างอิสระ ไปเป็นแบบอย่างของแนวทางการแก้ไขความขัดแย้งเรื่องชาติพันธุ์ได้ อย่างไรก็ดีแนวทางการแก้ไขปัญหาการรวมหลาย ๆ ประเทศเข้าด้วยกันเป็นหนึ่งเดียวของ EU นั้น ปัจจัยที่สำคัญที่สุดคือปัจจัยทางการเงิน

สถานภาพอันมีลักษณะพิเศษของ EU สามารถนำไปสู่ปัญหาที่หลากหลายได้ ปัจจุบันประเทศอิตาลีกำลังเผชิญหน้ากับวิกฤติเศรษฐกิจมากกว่าที่เคยเผชิญมา การปฏิรูปของมาริโอ มอนติ มีนโยบายให้แต่ละท้องที่ประหยัดงบประมาณมากขึ้น สร้างความไม่พอใจต่อทีโรล อีกทั้งยังขอให้ส่งเงินจากท้องถิ่นเข้าสู่ส่วนกลางมากขึ้น ซึ่งนโยบายแบบนี้ขัดกับสถานภาพการปกครองตนเองอย่างอิสระ และความเป็นอิสระทางการเงินของ

ทีโรลใต้ แน่นอนมันได้สร้างความไม่พอใจต่อประชาชนและไม่ต้องการให้ทีโรลใต้เป็นส่วนหนึ่งของประเทศอิตาลี เนื่องจากว่าทำไมเขาต้องมาจ่ายเงินเพิ่มสำหรับความผิดพลาดของประเทศอิตาลี

ปัญหาคือพวกกลุ่มหัวรุนแรงชื่อ Italian Neo-Fascists และ German Nationalistic-Rightists ได้กระทำการปลุกระดมมวลชน โดย Neo-Fascists ได้จัดการชุมนุมขึ้นที่อนุสาวรีย์ชัยในเมืองโบเซ่น และ German Nationalistic-Rightists จัดการประท้วงคล้าย ๆ กันนี้ที่ Memory of Andreas Hofer ในเมือง Brixen ซึ่งในเงื่อนไขตัวแทนทางการเมือง กลุ่มเหล่านี้ไม่มีบทบาทอะไรเลยในภูมิภาคนี้ แต่สื่อต่าง ๆ มักนำเอาคนเหล่านี้ไปออกอากาศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อต่างประเทศ ทำให้ดูเหมือนกับว่ามีคนในกลุ่มเหล่านี้เป็นจำนวนมาก ซึ่งเกินความจริง โดยทั้งสองกลุ่มนี้ได้พยายามเพิ่มคะแนนความนิยมจากกิจกรรม racists anti-foreign ต่าง ๆ ที่จัดขึ้น ซึ่งในทีโรลใต้ก็เหมือนกับภูมิภาคอื่น ๆ ของยุโรปที่ไม่ต้องการให้คนจากนอกยุโรปอพยพย้ายถิ่นฐานเข้ามาอยู่อาศัย สำหรับเรื่องความสัมพันธ์ กลุ่ม Nationalistic-Rightists มีความสัมพันธ์อันดีกับกลุ่ม Neo-Nazi ของชาวออสเตรียและเยอรมันส่วนกับองค์กรอนุรักษ์นิยมอย่าง Schützenbundนั้นมีความสัมพันธ์กันแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ เนื่องจากด้านหนึ่ง Schützenbund มีจุดยืน Anti-Facists ที่แน่ชัดแต่ Schützenbund ก็มีแนวคิดที่ต้องการแบ่งแยกดินแดนเหมือนกัน อย่างไรก็ตามมันไม่มีความแน่ชัดว่าสิ่งเหล่านี้ควรจะหมายความว่าอย่างไร แม้แต่ Naïve Nationalists เองยังตระหนักรู้ดีว่า การเป็นชาติเอกราชทีโรลใต้และการกลับไปเชื่อมโยงกับออสเตรียเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ดังนั้นจึงดูเหมือนว่าการชุมนุมประท้วงเปรียบเสมือนเครื่องมือที่ผลักดันข้อเรียกร้องต่าง ๆ ให้เดินหน้า

ทีโรลใต้และภาคใต้ประเทศไทย

ข้อแตกต่างที่เห็นได้ชัดระหว่างสองภูมิภาคนี้คือ ความรุนแรงกับประชาชนจากทั้งสองฝ่ายในทีโรลใต้มีน้อยมาก กลุ่มผู้ก่อการแรกช่วงแรกมุ่งทำลายสถานที่ เพียงแต่ต่อมาได้ยอมรับการโจมตีที่อาจทำให้ประชาชนได้การบาดเจ็บและเสียชีวิต คนพวกนี้ไม่เคยมุ่งโจมตีประชาชนอย่างชัดเจน ซึ่งแน่นอนว่าแตกต่างกับกรณีในภาคใต้ของประเทศไทยอย่างมากที่ความรุนแรงต่อประชาชนคือ จุดประสงค์หลักในการก่อการร้าย

ข้อแตกต่างอีกอย่างหนึ่งคือความสัมพันธ์และสนธิสัญญาระหว่างประเทศอิตาลีและประเทศออสเตรีย ทีโรลใต้เคยเป็นส่วนหนึ่งของออสเตรียและรัฐทีโรล ซึ่งมีความต้องการการปกครองตนเองอย่างอิสระน้อยกว่าการกลับไปเป็นส่วนหนึ่งของประเทศออสเตรีย ขณะที่อิตาลีและออสเตรียต่างเป็นส่วนหนึ่งของ EU ซึ่งการรวมเข้าด้วยกันของ EU ได้ลดความแตกต่างระหว่างประเทศ และเปิดพรมแดน เป็นต้น ตามเงื่อนไขนี้จึงเป็นไปได้ที่จะจัดตั้ง EuroregionTyrol ขึ้นในฐานะเขตการปกครองพิเศษจากความร่วมมือระหว่างสองประเทศ

ประเด็นปัญหาหลักในทีโรลใต้คือเรื่องภาษา ซึ่งเป็นการแสดงออกที่ชัดเจนที่สุดของการรับรู้ทางวัฒนธรรม ประเด็นศาสนาไม่เคยถูกใช้เป็นประเด็นความขัดแย้ง เนื่องจากทั้งสองฝ่ายต่างนับถือนิกายคาทอลิก การเผยแพร่ Italianization เข้าใจว่าเป็นความท้าทายและการกดขี่ของวัฒนธรรมถิ่นตนเองและวิถีชีวิตรวมเข้ากับการเลือกปฏิบัติของคนท้องถิ่น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจำกัดโอกาสในการเข้าถึงตำแหน่งงานอื่นที่

ไม่ใช่เกษตรกรรม หลังจากที่ได้บรรลุข้อตกลงการปกครองตนเองอย่างอิสระแล้ว ประเด็นปัญหาทางด้านการยอมรับทางภาษาและการเลือกปฏิบัติได้จางหายไป

ความขัดแย้งใด ๆ ที่เกิดขึ้นในทีโรลใต้ มีแนวโน้มที่จะอยู่ในกรอบเงื่อนไขของความขัดแย้งของกลุ่มต่างๆที่พยายามจะให้การปกครองตนเองของทีโรลใต้มีอิสระขึ้นมากกว่านี้ เป็นต้น ซึ่งสิ่งนี้เองไม่ได้เป็นสิ่งที่แปลกอะไรเลยในยุโรป โดยสหภาพ EU มีโครงสร้างมาจากรัฐหลายรัฐในยุโรปมักจะมีความตึงเครียดและความขัดแย้งระหว่างรัฐอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเกี่ยวกับการโยกย้ายทางการเงิน ปัจจุบันใน Bavaria เราก็มีข้อถกเถียงคล้าย ๆ กันนี้ว่า ทำไม Bavaria ต้องจัดหาเงินสนับสนุน (หลายพันล้านยูโร) ให้แก่แคว้นที่ไม่ประสบความสำเร็จทางการเงิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแคว้นทางตะวันออกของเยอรมัน ซึ่งนักการเมืองประชานิยมมักกระตุ้นความขุ่นเคืองใจเหล่านี้ในช่วงเวลาหาเสียง

การกำกับเอกราชของทีโรลใต้

การต่อรองเพื่อความเป็นอิสระของทีโรลใต้นับถอยหลังไปได้ตั้งแต่ปี 1948 เมื่อรัฐอิสระได้รับการสถาปนาขึ้น อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ยังไม่ใช่การนำมาปฏิบัติอย่างเต็มรูปแบบ ในปีต่อมาความขัดแย้งระหว่างชนกลุ่มน้อยเยอรมันกับรัฐอิตาเลี่ยนเริ่มมีความเข้มข้นขึ้น การต่อต้านโดยใช้ความรุนแรงในพื้นที่ได้เริ่มมีขึ้นตั้งแต่ปี 1957 เป็นต้นมา ในที่สุดภายในปี 1971 รัฐสภาอิตาลีได้มีมติตกลงให้ใช้ second autonomy status สถานภาพความเป็นอิสระครั้งที่ 2 ซึ่งมีผลบังคับใช้ในปี 1972 นับแต่นั้นมา การเจรจาต่อรองในการปรับปรุงแก้ไขข้อบังคับ ระเบียบ และกฎหมายได้มีมาอย่างต่อเนื่อง การประกาศความเป็นรัฐอิสระมีความเกี่ยวพันกับหลายระดับด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นรัฐธรรมนูญ กฎหมายเฉพาะทาง หรือแม้แต่นิติรัฐ ข้อสมมติขั้นพื้นฐานของสถานภาพอิสระคือการที่ท้องถิ่นมีสิทธิ์เป็นของตนเอง สิทธิ์ดังกล่าวนี้ครอบคลุมไปถึงสิทธิ์ที่มีต่อภาษีสำหรับงบประมาณของท้องถิ่นเอง อย่างไรก็ตาม สิทธิ์ก็ได้บอกเป็นนัยถึงหน้าที่ความรับผิดชอบซึ่งจะนำมาสู่การจัดการทางการเงินโดยใช้ภาษีเป็นพื้นฐาน

ในระดับรัฐธรรมนูญ

ความเป็นอิสระของ Trentino-Alto Adige ได้รับการสถาปนามาจากรัฐธรรมนูญของอิตาลี ในตอนที่ 5 มาตรา 116 ได้ระบุไว้ถึงความเป็นอิสระของแคว้นที่ได้ประกาศเอกราช หรือพื้นที่ท้องถิ่นที่มีสถานภาพพิเศษ ซึ่งสำหรับ Trentino-Alto Adige แล้ว แบ่งได้เป็น 2 ส่วนด้วยกัน คือ Trentino และ Alto Adige หรือทีโรลใต้

มาตรา 117 ระบุถึงความสามารถเชิงกฎหมายของรัฐ แคว้น และท้องถิ่น พื้นที่ต่างๆ นอกเหนือจากการควบคุมภายใต้อำนาจรัฐสามารถปกครองได้โดยอยู่ภายใต้อำนาจของแคว้น หรือท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างท้องถิ่นกับ EU ความมั่นคงในการทำงาน การศึกษา การจ้างงาน การวิจัยทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สุขภาพและอาหาร การกีฬา การคุ้มครองพลเรือน การวางแผนจัดการท้องถิ่น การสื่อสาร การจัดการสาธารณะรวมทั้งงบประมาณ ภาษี ประเด็นทางวัฒนธรรมและธนาคารท้องถิ่น

มาตรา 119 ระบุว่าเขตการปกครองพิเศษมีอำนาจที่จะตั้งภาษีเองได้ตราบเท่าที่ยังอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ

มาตรา 121 นิยามระบบการเมืองของภูมิภาค ซึ่งประกอบไปด้วย Regionalrat (คล้ายกับรัฐสภาท้องถิ่น) คณะกรรมการท้องถิ่นและประธาน โดยรัฐสภาท้องถิ่นดังกล่าวนี้ต้องออกกฎและระเบียบเอง

การประกาศสถานภาพพิเศษของ Trentino-Südtirol (1972)

บทที่ 1 ได้ให้นิยามว่าเขตเทร็นติโน่และทิโรลใต้มีอำนาจในระดับท้องถิ่น การปกครองอย่างอิสระนี้มีความเกี่ยวพันกับการจัดการส่วนท้องถิ่นและเจ้าพนักงาน ชื่อสถานที่ เมืองและอื่นๆ การคุ้มครองศิลปวัฒนธรรมและประเพณีอันดีงาม (เช่น ห้องสมุด สถาบัน พิพิธภัณฑ์ และรวมไปถึงการเผยแพร่สิ่งประดิษฐ์รวมทั้งหนังสือและอื่นๆ) นโยบายวัฒนธรรมและกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งสื่อใน Bozen แผนปฏิบัติการระดับภูมิภาครวมทั้งการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม งานประดิษฐ์ บ้านจัดสรร ท่าเรือและตลาด การควบคุมและป้องกันภัยธรรมชาติ การทำเหมือน การล่าสัตว์ การตกปลา อุทยานแห่งชาติ ถนน และโครงสร้างพื้นฐานภายในจังหวัด การสื่อสารและเดินทางภายในจังหวัด (รวมทั้งเคเบิลคาร์) การเกษตร ป่าไม้ และอื่นๆ การตั้งคณะกรรมการและองค์กรที่เกี่ยวข้อง เขตปกครองอิสระนี้มีกฎหมายเป็นของตัวเอง โดยการประกาศใช้กฎหมายดังกล่าวจะเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับรัฐธรรมนูญและกฎหมายระหว่างประเทศ เขต Bozen ใช้เงินของตัวเองในการสนับสนุนกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมของประชาชน ซึ่งสิ่งดังกล่าวเหล่านี้ก็ต้องสอดคล้องไปกับการกระจายตัวของชนกลุ่มน้อย (ระบบโควต้า)

ในรายละเอียดของบรรทัดที่ 19 ระบุว่าในอนุบาลและโรงเรียนที่มีเด็กที่มีพื้นฐานครอบครัวเป็นเยอรมัน ให้ใช้ภาษาเยอรมันเป็นภาษาในการเรียนการสอน และใช้ภาษาอื่นๆ ตามมา การที่จะระบุว่าจะให้ภาษาอิตาเลียนหรือเยอรมันเป็นภาษาที่สองนั้น ขึ้นอยู่กับภาษาแม่เป็นสำคัญ การบริหารส่วนท้องถิ่นมอบหมายให้หัวหน้าฝ่ายบริหารสำหรับโรงเรียนอนุบาลและโรงเรียนที่ใช้ภาษาเยอรมันและอิตาลี ดังนั้นระบบสองภาษาควรที่จะทำให้บรรลุเป้าหมาย อย่างที่ได้ระบุในย่อหน้าต่อมา การพูดได้สองภาษาเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับข้าราชการพลเรือน กฎหมายทั้งสิ้นทั้งปวงต้องเป็นสองภาษาและข้าราชการพลเรือน จะต้องมีความสามารถในการสื่อสารได้ทั้งสองภาษา

ย่อหน้าต่อมาได้วางระเบียบเกี่ยวกับการจัดการที่แตกต่างกันและระบบการเมืองของท้องถิ่น ซึ่งมีความแตกต่างเล็กน้อยกับท้องถิ่นอื่นๆ ซึ่งในที่นี้ คำเยอรมันได้ถูกใช้ด้วยการแปลความแบบอิตาเลี่ยน

สิ่งที่สำคัญก็คือ ย่อหน้าที่จัดระเบียบเกี่ยวกับจำนวนภาษีและค่าธรรมเนียมที่จะเป็นของท้องถิ่น ซึ่งเป็นรายละเอียดอันจะนำไปสู่ภาษีรายได้ ภาษีมูลค่าเพิ่มที่จะประทับค่าธรรมเนียม ภาษีแบบพิเศษและค่าธรรมเนียมเฉพาะอย่างอื่นๆ อีก การควบคุมภาษีของตนเองอนุญาตให้ท้องถิ่นมีเป็นอิสระทางการเงิน สิ่งนี้ทำให้ภาระหน้าที่เกี่ยวกับความต้องการที่จะให้โรงเรียนและโครงการด้านวัฒนธรรมบรรลุเป้าหมายอย่างสมบูรณ์ โรงเรียนและโครงการด้านวัฒนธรรมเหล่านี้อยู่ภายใต้กฎของท้องถิ่นซึ่งเป็นเหตุสมควรให้ได้รับการสนับสนุนด้านการเงินจากส่วนท้องถิ่น

บทที่ 7 ว่าด้วยการวางระเบียบเจ้าพนักงานสาธารณะสองภาษา โดยปกติทั่วไปแล้ว จำนวนของเจ้าพนักงานที่มาจากกลุ่มการใช้ภาษาต่างกันต้องโต้ตอบกับการเผยแพร่ของกลุ่มที่มีในท้องถิ่น (สำหรับพนักงานท้องถิ่น เมือง และชุมชน) ในขณะเดียวกัน เจ้าพนักงานสาธารณะก็ต้องมีความสามารถที่จะสื่อสารด้วยภาษาท้องถิ่นและภาษาอิตาเลียนในทางกลับกัน ภาษาต่างๆ ล้วนมีสถานภาพที่เท่าเทียมกัน

กล่าวโดยสรุป ข้อกำหนดเกี่ยวกับหน้าที่รับผิดชอบของท้องถิ่นและระดับของความเป็นอิสระมีความเกี่ยวข้องกับงบประมาณและการจ้างงานของข้าราชการพลเรือน ประเด็นต่างๆ ภายใต้การกำกับของท้องถิ่นเป็นประเด็นที่ท้องถิ่นสามารถจัดสรรงบประมาณ กล่าวโดยสรุปคือ การเป็นอิสระทางด้านการบริหารจัดการและจัดสรรงบประมาณได้บอกเป็นนัยเกี่ยวกับความเป็นอิสระในความรับผิดชอบ โดยรัฐไม่จำเป็นต้องมีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารด้านการเงินแก่เขตปกครองอิสระ

เขตปกครองตนเองทีโรลใต้ในปัจจุบัน

จากกฎหมายปกครองตนเองปี 1972 และ 2001 และกฎหมายปี 1972 ฉบับปรับปรุง

ระบบรัฐบาลของทีโรลใต้

a) รัฐสภา

คณะกรรมการนิติบัญญัติทั้งสี่ คณะกรรมการไต่สวนและคณะกรรมการพิเศษอื่นๆ จะต้องประกอบกันโดยอาศัยแนวทางที่สะท้อนถึงประเด็นด้านชาติพันธุ์ในรัฐสภา และหากเป็นไปได้ก็ควรให้มีในพรรคร่วมรัฐบาลด้วย ทั้งภาษาอิตาเลียนและเยอรมันสามารถใช้ได้ในรัฐสภา

b) คณะรัฐบาล

ก่อนปี 1972 รัฐบาลของทิโรลใต้ได้ประกอบไปด้วยกลุ่มที่เป็นเสียงสะท้อนจากสัดส่วนเชื้อชาติและชาติพันธุ์ ซึ่งหมายความว่า เสียงข้างมากในสภามีไม่เพียงพอที่จะจัดตั้งคณะรัฐบาลหากเสียงส่วนใหญ่มาจากกลุ่มผู้ใช้ภาษาเพียงภาษาเดียว และเป็นหน้าที่ผูกพันที่จะต้องสรรหารัฐบาลผสม รัฐบาลออกกฎหมายท้องถิ่น ตรวจสอบและตรวจตราศักยภาพของพื้นที่ที่อยู่ในความควบคุม ดูแลจัดการมรดกท้องถิ่น และให้คำปรึกษาแนะนำในพื้นที่เทศบาล 116 แห่งพร้อมๆ กันไปกับหน่วยงานส่วนอื่นขององค์กร สิ่งเหล่านี้มีผลในการเสนองบประมาณโครงการ

c) ประธานาธิบดี (Landeshauptmann)

ประธานาธิบดีรวมบทบาทของหัวหน้าฝ่ายรัฐบาลและประธานของจังหวัด ประธานาธิบดีเป็นตัวแทนทางกฎหมายและการเมืองของท้องถิ่นซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับกฎหมายและประกาศพระราชกำหนด ประธานาธิบดีเลือกรัฐมนตรีที่รับผิดชอบในหลายแผนก ในปัจจุบัน ประธานาธิบดีมีรองประธานาธิบดีสองคน ซึ่งเป็นตัวแทนจากกลุ่มภาษาหลักทั้งสอง ซึ่งรองประธานาธิบดีทั้งสองคนนี้สามารถปฏิบัติหน้าที่แทนในกรณีที่ประธานาธิบดีไม่สามารถปฏิบัติงานได้

การแก้ไขรัฐธรรมนูญในปี 2001

1. การรับรองลักษณะความเป็นสากลของเขตปกครองตนเองทีโรลใต้
2. การรับรองสิทธิและเพิ่มอำนาจให้แก่ตัวบทกฎหมายท้องถิ่น

   ในแง่ของการบังคับใช้กฎหมาย ทีโรลใต้ไม่จำเป็นต้องผ่านการอนุมัติจากโรมอีกต่อไป ในอนาคตทั้งเทร็นติโน่ และ Bozen/Bolzano จะสามารถตัดสินใจรูปแบบของรัฐบาลและระบบการเลือกตั้งของตัวเองได้
3. มาตรการยอมรับกลุ่มคนที่พูดภาษา Ladin

   ภายใต้ระบอบสัดส่วนทางเชื้อชาติและชาติพันธุ์ เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ค่อนข้างยากที่กลุ่มคนที่พูดภาษา Ladin ซึ่งมีเพียงแค่ร้อยละ 4 ของประชากรทั้งหมดในทิโรลใต้ จะมีโอกาสเข้ามาอยู่ในตำแหน่งทางการเมืองระดับสูง ปัจจุบันเมื่อได้มีการแก้ไขข้อตกลงแล้ว ชาว Ladin สามารถเป็นโฆษกหรือเป็นรองประธานาธิบดีในรัฐบาลทิโรลใต้ได้ ยิ่งไปกว่านั้น ด้วยความมุ่งหมายในการปฏิรูปต่อไปเพื่อสร้างความเป็นไปได้ให้กลุ่มคนที่พูดภาษา Ladin เป็นตัวแทนในรัฐบาลทิโรลใต้และมีเขตเลือกตั้งเป็นของตัวเองในเทร็นติโน่
4. มาตรการยอมรับชนกลุ่มน้อยทางภาษา

   สัดส่วนทางด้านเชื้อชาติจะต้องถูกประยุกต์เข้ากับทุกภาคส่วนในการดำเนินงาน ไม่ว่าจะเป็นรัฐ กึ่งรัฐ หรือระดับท้องถิ่น ทั้งนี้โดยได้รับการยกเว้นจากกระทรวงกลาโหมและการควบคุมของหน่วยงานตำรวจ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดเนื่องจากการถ่ายทอดอำนาจการบริหารจัดการของมวลชนมาสู่การบริการส่วนท้องถิ่นต้องการได้มาซึ่งอำนาจนิติบัญญัติ จำนวนผู้ปฏิบัติงานในทีโรลใต้ได้เพิ่มขึ้นกว่า 7 เท่า โดยเพิ่มขึ้นจาก 5,000 คนจากกฎหมายปกครองตนเองปี 1948 เป็น 35,000 คน

   ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าหน้าที่ทุกคนในหน่วยงานจำเป็นต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญทั้งสองภาษา ทั้งนี้ โดยมีการทดสอบทางภาษาอันนำมาสู่ประกาศนียบัตรเพื่อเป็นใบเบิกทางในการสมัครงาน เลื่อนตำแหน่ง หรือโอนย้ายไปสู่องค์กรอื่นๆ สำหรับคนทุกสถานะ ไม่ว่าจะเป็นคนขับรถ ตำแหน่งรักษาการไปจนถึงระดับหัวหน้างานหรือผู้อำนวยการ ความสามารถในการสื่อสารสองภาษาแตกต่างกันไปในแต่ละตำแหน่ง ยิ่งตำแหน่งสูง ก็ยิ่งต้องการความสามารถในระดับที่สูงตามขึ้นไปด้วย ในการทดสอบทางภาษาแบ่งได้เป็น 4 ระดับ ระบบการสอบนี้ได้ขยายมาจากปี 1994 เพื่อให้หน่วยงานต่างๆ ซึ่งรวมถึงองค์กรเอกชนที่ให้บริการสาธารณะ เช่น ธนาคาร เป็นต้น

สามารถเรียกดูประกาศนียบัตรสองภาษานี้ในฐานะเป็นหนึ่งในเอกสารประกอบการสมัครงาน และตั้งแต่ปี 1999 เป็นต้นมา ได้มีการจัดรูปแบบการสอบแบบใหม่ขึ้น

ในกรณีโรงเรียน คณะกรรมการอิสระ 3 ชุดได้ถูกตั้งขึ้นภายใต้การกำกับของท้องถิ่น โดยคณะกรรมการแต่ละชุดรับผิดชอบต่อกลุ่มภาษาของตนเอง ดังนั้น ครูผู้สอนซึ่งก่อนหน้านั้นคือเจ้าหน้าที่ของรัฐได้เปลี่ยนมาเป็นอยู่ใต้การกำกับของท้องถิ่น นอกจากนี้ ท้องถิ่นสามารถกำกับเจ้าพนักงานที่ไม่ได้ทำหน้าที่สอน รวมทั้งเจ้าหน้าที่โรงเรียนอนุบาลด้วย การจัดการแบบพิเศษได้ถูกนำมาใช้ในโรงเรียนของกลุ่มที่พูดภาษา Ladin โดยใช้ภาษา Ladin ในโรงเรียนอนุบาล แต่ใช้หลัก Teaching Parity ซึ่งเน้นความเสมอภาคในการเรียนการสอนในระดับประถมกับมัธยม โดยจะเห็นได้จากจำนวนชั่วโมงที่สอนเป็นภาษาเยอรมันกับอิตาเลี่ยนต้องเท่ากัน และภาษา Ladin ได้กลายมาเป็นภาษาเพื่อช่วยในการสื่อสารแทน อย่างไรก็ตาม ในปี 1988 ภาษา Ladin ก็ได้กลายมาเป็นภาษาที่ใช้ในการสอนวิชาภูมิศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมต้น

กฎหมายปกครองตนเองปี 1948 เป็นเพียงแค่ให้กฎหมายท้องถิ่นสามารถอ้างกลับไปยังรัฐบาลกลางในแง่ที่ได้ก้าวข้ามอำนาจหน้าที่ของท้องถิ่นหรือความขัดแย้งในผลประโยชน์แห่งชาติที่มีในท้องถิ่น ในกฎหมายฉบับปรับปรุง หากร่างกฎหมายได้ถูกพิจารณาว่าจะก่อให้เกิดความเสียเปรียบในแง่ของความเท่าเทียมกันทางสิทธิ์ระหว่างพลเมืองของกลุ่มที่พูดภาษาต่างกันหรือลักษณะทางชาติพันธุ์และวัฒนธรรม สมาชิกสภาเสียงข้างมากจากกลุ่มภาษากลุ่มใดกลุ่มหนึ่งในรัฐสภาท้องถิ่นนั้นสามารถตั้งญัตติเพื่อลงคะแนนเสียงแยกออกมาต่างหากได้ หากญัตติดังกล่าวตกไป หรือหากร่างกฎหมายนั้นได้รับการรับรองทั้งๆ ที่มีการลงคะแนนเสียงไม่เห็นด้วยจากสองในสาม กลุ่มผู้ใช้ภาษานั้นสามารถอ้างถึงระเบียบการพิจารณาสูงสุดจากศาลรัฐธรรมนูญ อย่างไรก็ตาม กฎหมายดังกล่าวยังถูกบังคับใช้อยู่จนกระทั่งศาลมีคำสั่งตัดสินเด็ดขาด การตัดสินใจโดยใช้พื้นฐานประชาธิปไตยเป็นสำคัญได้รับการสนับสนุนด้วยวิธีการดังที่ได้กล่าวมา ในทางกลับกันยกตัวอย่างเช่น ในสถานการณ์ที่การลงคะแนนไม่เห็นด้วยจากกลุ่มผู้ใช้ภาษากลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นเสียงข้างมาก ก็จะได้รับผลยับยั้งโดยอัตโนมัติเช่นเดียวกัน

ภายใต้กฎหมายปกครองตนเองปี 1972 เสียงข้างมากของผู้ใช้ภาษาสามารถเรียกร้องบทที่ว่าด้วยงบประมาณเพื่อทำการลงคะแนนเสียงแยกออกมาต่างหากได้ หากไม่มีเสียงข้างมากกลุ่มดังกล่าวสามารถตั้งคณะกรรมการร่วมโดยมีการรับรองว่าเป็นการตัดสินใจร่วมและมีข้อผูกพันร่วมกัน หากไม่มีเสียงข้างมากในคณะกรรมการเหล่านั้น ร่างงบประมาณก็จะพิจารณาโดยอ้างถึง Regional Administrative Court ของ Bozen/Bolzano ในการพิจารณาตัดสินขั้นสุดท้าย

5. ด้านการเงิน

การมีเงินมหาศาลไม่ได้หมายความว่าจะมีอิสระทางด้านการเงิน การมีอิสระทางด้านการเงินหมายความถึงการมีความสามารถที่จะพิจารณาตัดสินว่าควรใช้เงินทุนที่มีได้อย่างอิสระอย่างไร

ทีโรลใต้ได้รับผลประโยชน์จากส่วนแบ่งถาวร (fixed quota) ทรัพยากรที่มีอยู่ร้อยละ 85 ของค่าใช้จ่ายในการดำเนินการส่วนท้องถิ่น ทรัพยากรเหล่านี้เป็น 9 ใน 10 ส่วนของรายได้จากภาษีโดยตรงของรัฐ โดยนับรวมไปถึงภาษีเงินได้ท้องถิ่น ภาษีที่เก็บจากพื้นที่อาณาเขต (ซึ่งยกเว้นภาษีบางประเภท เช่น ภาษีจำนอง ซึ่งจัดเป็นภาษีของรัฐ) นอกจากนี้ยังรวมถึงภาษีการบริโภคพลังงานไฟฟ้า อากรแสตมป์ ภาษีป้าย รถยนต์ และภาษีที่เก็บจากยาสูบ นอกจากนี้ทีโรลใต้ยังได้ผลประโยชน์ 7 ใน 10 จาก VAT สำหรับสินค้าที่ผลิตในท้องถิ่นรวมทั้งรับเปอร์เซ็นต์จาก VAT ในกรณีที่สินค้าดังกล่าวนั้นเป็นสินค้าส่งออก

ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 15 ได้มาจากภาษีของรัฐ โดยทุกๆ ปี ต้องมีการเจรจาต่อรองระหว่างประธานาธิบดีของทีโรลใต้กับรัฐบาลอิตาเลียน ส่วนนี้เรียกว่าเป็นโควต้าผันแปร (variable quota)

นอกจากรายได้จากภาษีที่ได้จากรัฐแล้ว ทีโรลใต้ยังมีอีกหนึ่งช่องทางด้านการเงิน โดยมีที่มาจากเงินทุนภาคส่วนการใช้จ่ายของรัฐซึ่งได้จัดสรรให้กับแต่ละท้องที่ อย่างไรก็ตาม เงินทุนจากแหล่งนี้ไม่ได้มาโดยอัตโนมัติ ต้องมีการเขียนโครงการสมัครเพื่อให้ได้งบส่วนนี้มา ในส่วนของกฎหมายการปกครองตนเองของทีโรลใต้ยังมีรายละเอียดอีกหลายแง่มุม ระดับของความเป็นอิสระทางด้านการเงินของทีโรลใต้จัดว่ายังอยู่ในเกณฑ์ที่สูง

สรุป

การแก้ปัญหาด้านสื่อและความขัดแย้ง

ประเด็นการเพิ่มจำนวนของชนกลุ่มน้อยและความขัดแย้งของชนกลุ่มน้อยได้ถูกเลือกมาทำการศึกษาด้วยตระหนักในความสำคัญในเรื่องดังกล่าว ทั้งนี้โดยให้มุ่งความสนใจไปยังเรื่องขององค์กรที่เป็นไปได้และผู้เกี่ยวข้องในฐานะที่เป็นตัวบ่งชี้พื้นฐานของการปราบปราม การแบ่งแยกเชื้อชาติ และอื่นๆ ซึ่งในพื้นที่ทีโรลใต้นั้น ภาษา (เยอรมันและอิตาเลียน) เป็นประเด็นหลักที่เป็นสาเหตุที่มาของปัญหาที่เกิดขึ้น แน่นอนว่าภาษาได้เป็นตัวเชื่อมโยงวัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมืองไว้ด้วยกัน อย่างไรก็ตาม ดังที่ข้อตกลงการปกครองตนเองของทีโรลใต้ได้แสดงให้เห็นแล้วว่า ภาษายังคงเป็นพื้นฐานของบางแง่มุมที่ถูกจัดการ ภาษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเข้าถึงการบริหารจัดการ ภาษาแสดงบทบาทสำหรับนโยบายการศึกษา (ภาษาที่ใช้ในการสอน) ภาษายังเป็นตัวกำหนดความแตกต่างระหว่างกลุ่มรวมทั้งปัจจัยที่มีอิทธิพลทางด้านการเมืองและอื่นๆ

ภาษาดังกล่าว ได้กลายมาเป็นปัจจัยที่เกี่ยวพันกับผลของกระบวนการ Italianization ในช่วง 1920s ถึง 1930s ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าว ภาษาเยอรมันเป็นภาษาต้องห้าม ดังนั้น รัฐจึงได้คิดประดิษฐ์ภาษาที่มุ่งเน้นให้เป็นตัวแปรของกระบวนการทำให้เป็นชนกลุ่มน้อย แน่นอนว่าภาษามีความใกล้ชิดกับสื่อเป็นอย่างมาก เนื่องจากเวลากระจายเสียงวิทยุ ก็ยังต้องใช้ภาษาเป็นสื่อกลาง ในขณะที่ภาษาในโทรทัศน์ก็มีความเกี่ยวพันที่สำคัญเช่นกัน ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของหมู่บ้านและพื้นที่ภูเขาสูงสร้างความยากลำบากให้กับการกระจาย

เสียงภาคพื้นดิน ทำให้ต้องสร้างเครื่องถ่ายทอดสัญญาณและอื่นๆ ปัจจัยเหล่านี้จำกัดการกระจายเสียงในช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง ยิ่งไปกว่านั้น ความยากจนก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยของความลำบากในการมีวิทยุไว้ครอบครอง อย่างไรก็ถาม สถานการณ์ดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงไปภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

ตอนแรกสื่อยังคงมีข้อจำกัดอยู่ทั้งในกลุ่มที่พูดภาษาอิตาเลียนและกลุ่มที่พูดภาษาเยอรมัน ไม่มีรายการใดคงอยู่ อย่างไรก็ตาม หนังสือพิมพ์ได้เข้ามาเติมเต็มช่องว่างดังกล่าว ในช่วง 1960s ได้ริเริ่มถ่ายทอดสัญญาณโดยเอกชนของ Austrian TV ซึ่งมีจุดประสงค์ในการต่อต้านการผูกขาดของกลุ่มทุนอิตาลีและออสเตรีย อย่างไรก็ตาม RAI ได้เริ่มที่จะจำกัดรายการที่เป็นภาษาเยอรมัน โดยนับเป็นการโต้ตอบแรกที่มีต่อสถานีสาธารณะแห่งชาติ มีเพียง RAS ที่ตั้งขึ้นในปี 1975 เท่านั้นที่ใช้ภาษาเยอรมันในการดำเนินรายการ

การที่สื่อไม่ได้มีการถ่ายทอดข้อความโดยตรงเกี่ยวกับความเป็นอิสระของท้องถิ่นก็เพราะว่าสื่อเหล่านี้อยู่ใต้การกำกับดูแลของกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศทั้งในอิตาลี เยอรมนี ออสเตรีย และ Suisse มีเพียงข้อกำหนดพิเศษชนิดเดียวซึ่งอยู่ในระดับรัฐนั่นก็คือการตั้ง RAS เพื่อแพร่ภาพรายการจากสถานีเยอรมันและออสเตรียอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งในขณะนั้น สื่อสาธารณะก็ยังคงถูกผูกขาดอยู่และสื่อเอกชนก็ยังไม่ได้รับอนุญาตในการดำเนินการ

ปัญหาพื้นฐานคือการแบ่งแยกพื้นที่สาธารณะ สื่อที่ใช้ภาษาเยอรมันดำเนินรายการก็มักแต่จะเลือกประเด็นเกี่ยวกับเยอรมันเพื่อตอบสนองผู้ฟังที่ใช้ภาษาเยอรมันในการสื่อสาร สื่อที่ใช้ภาษาอิตาลีดำเนินรายการก็มีลักษณะเดียวกัน การแบ่งแยกเช่นนี้ ทำให้ความเข้าใจถึงใจเขาใจเราเกิดขึ้นได้ยากเนื่องจากความรู้ที่มีต่ออีกกลุ่มหนึ่งยังมีไม่เพียงพอ อย่างไรก็ดี ยังมีโครงการในการที่จะรวมรายการเข้าด้วยกัน

ปัญหาอีกประการหนึ่งสำหรับสื่อเอกชนในทีโรลใต้คือจำนวนผู้ฟังที่มีจำกัดโดยไม่คำนึงถึงปัจจัยทางด้านภาษา ความจำกัดดังกล่าวหมายรวมไปถึงความลำบากในการหาโฆษณาและการพาณิชย์ เป็นเรื่องที่น่าสนใจมากว่าทั้ง Dolomiten ซึ่งเป็นผู้จัดพิมพ์ยักษ์ใหญ่ของเยอรมัน และทั้งอิตาลี ไม่ได้เกี่ยวข้องกับธุรกิจโทรทัศน์เอกชนเลยแม้แต่น้อย

จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าในการแข่งขันระหว่างสถานีของออสเตรียกับเยอรมันในการเข้าถึงทีโรลใต้หรือสถานีอิตาลีเป็นไปอย่างเข้มข้น

การเข้าถึงของสื่อที่ใช้ภาษาต่างกันก็เป็นประเด็นที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าประเด็นทางด้านภาษา อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะได้รับการจัดการโดย RAI ในเบื้องต้นและต่อมาโดยสถานีที่ใช้ภาษาเยอรมันในออสเตรีย (ORF) และเยอรมนี (ARD,ZDF) ประเด็นที่ได้กล่าวมานี้ควรได้รับการจัดการแก้ไขร่วมกัน ในอนาคตควรมีการจัดการร่วมกันในประเด็นปัญหาดังกล่าวโดยอาจเป็นโครงการที่ทำร่วมกันระหว่างหลายหน่วยงาน

ข้อมูลการสำรวจเรื่องพหุวัฒนธรรมนิยมในทีโรล:

ทีโรลคือรูปแบบอันหลากหลายที่เกี่ยวข้องกับลักษณะพหุวัฒนธรรมนิยมที่อาศัยอยู่ร่วมกัน อีกด้านหนึ่งแนวโน้มการแบ่งแยกของกลุ่มต่างๆลดน้อยลง จากเหตุการณ์การประท้วงของแต่ละกลุ่ม พวกอิตาเลี่ยนหัวรุนแรงไปยั่วโมโหคนเยอรมันที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิใน Bozen ขณะที่คนเยอรมันทำแบบเดียวกันที่ Hofer-memorial ใน Brixen โดยเราพบรูปแบบที่ชัดเจนของสื่อในเรื่องดังกล่าว คนเยอรมันใช้สื่อเยอรมันขณะที่ คนอิตาเลี่ยนก็ใช้สื่อของตนเอง นอกจากนี้ก็ได้สะท้อนให้เห็นในการใช้สื่อทางการเมืองด้วยเช่นเดียวกัน มีเพียง

พรรค green-Verdi เท่านั้นที่ทำตามวาทกรรมพหุวัฒนธรรมนิยม ซึ่งสื่อและการเมืองมีความใกล้ชิดกันอย่างมาก เนื่องจากเจ้าของหนังสือพิมพ์ภาษาเยอรมันคือพรรคการเมืองเยอรมันสำคัญในแคว้นนี้ (Südtiroler Volkspartei) อย่างไรก็ตามจากการเปรียบเทียบข้อมูลจากการสำรวจภาษาของปี 1987 และปี 2005 จะเห็นได้ว่ากำแพงกั้นระหว่างภาษาได้ลดน้อยลง

ผลสำรวจในปี 1987 ชี้ให้เห็นว่าคนอิตาเลี่ยนส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดภาษาเยอรมันได้ แม้กระนั้นจำนวนเปอร์เซ็นต์ของคนเยอรมันที่พูดภาษาอิตาเลี่ยนไม่ได้นั้นน้อยมาก ซึ่งมันชัดเจนว่ายังคงมีกำแพงภาษากั้นอยู่ 20 ปีต่อมา ความแตกต่างนี้ลดน้อยลงเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะสำหรับคนอิตาเลี่ยน ตอนนี้มีเพียงสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่พูดภาษาเยอรมันไม่ได้ ขณะที่คนเยอรมันส่วนใหญ่สามารถพูดภาษาอิตาเลี่ยนได้ทั้งหมด

จากการสัมภาษณ์คนหลาย ๆ คน ทุกคนชี้ให้เห็นว่ามีสองประเด็นที่มีความสำคัญสำหรับการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษา สิ่งที่สำคัญที่สุดคือความต้องการทางด้านภาษาในฐานะเป็นสิ่งตายตัวในสถานะเอกราช อย่างที่สองคือ การท่องเที่ยวจากอิตาลีและเยอรมันมีบทบาทสำคัญ เพราะการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ทุกคนจำเป็นต้องพัฒนาความสามารถทางภาษาของตัวเอง อย่างไรก็ตามผู้ตอบชาวอิตาเลียนระบุว่า การที่เขาพูดภาษาเยอรมันได้ ไม่ได้หมายความว่ากำแพงทางด้านภาษาจะลดลง เนื่องจากภาษาที่พูดนั้นเป็นสำเนียงท้องถิ่นไม่เหมือนกับภาษาเยอรมันทางการที่สอนในโรงเรียน

ความเห็นของการอาศัยอยู่ร่วมกัน:

ผลสำรวจชี้ให้เห็นถึงประชาชนมีแนวโน้มที่จะรู้สึกดีขึ้นจากการอยู่ร่วมกัน

การอาศัยอยู่ร่วมกัน:	1991	2004	ความแตกต่าง
ไม่มีปัญหา	8	23	+ 15%
เป็นปัญหาใหญ่	33	9	- 24%
ดีกว่าเมื่อก่อน	53	60	+ 7%

ข้อมูลเหล่านี้ค่อนข้างที่จะเป็นข้อมูลส่วนตัวที่หามาเอง เปอร์เซ็นต์การอยู่ร่วมกันแล้วถือว่าเป็นปัญหาใหญ่ได้ลดลงมาอย่างมาก จาก 33% ไปเป็น 9% หนึ่งในผู้ตอบชี้ให้เห็นว่าถึงแม้จะมีเรื่องตลกการแหย่เล่นกัน แต่การอยู่ร่วมกันมีความสลับซับซ้อนเกินกว่าที่จะบรรยายได้ ผู้ตอบชาวอิตาเลี่ยนระบุว่าเกณฑ์ของข้อตกลงเอกราชได้ช่วยอำนวยให้คนอยู่ร่วมกันในวงกว้างมากขึ้น สนธิสัญญานี้เป็นการรับประกันความมั่นคงและความคุ้มครองต่อทั้งคนเยอรมันและคนอิตาเลียน

เยาวชน

แง่มุมที่สำคัญเพื่อสร้างความปรองดองอย่างยั่งยืนคือ การทำอย่างไรให้เยาวชนสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมที่หลากหลายได้ พัฒนาการดังกล่าวปรากฏให้เห็นเด่นชัดจากตัวชี้วัดการมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน

เพื่อน	14 -16	17 - 19	20 - 22	22 และมากกว่า
กลุ่มทางภาษาเดียวกัน	71	67	63	61
กลุ่มทางภาษาอื่นๆ	29	35	39	44
สัญชาติอื่น	18	24	32	27

เมื่ออายุมากขึ้น กลุ่มเพื่อนจะขยายใหญ่ขึ้น รูปแบบเช่นนี้เป็นเรื่องปกติ เนื่องจากผู้คนมักมีปฏิสัมพันธ์อยู่ในวงสังคมขนาดเล็กเมื่ออายุยังน้อย จากข้อมูลปรากฏว่าอุปสรรคในการคบหาสมาคมจะลดลงเมื่ออายุมากขึ้น ไม่ว่าเยาวชนจะมองว่าการแบ่งกลุ่มเป็นปัญหาหรือไม่ก็ตามในทีรอลใต้ ซึ่งกว่าร้อยละ 40 ของผู้ให้สัมภาษณ์มองว่าไม่ใช่ปัญหาใหญ่เมื่อเทียบกับปัญหาทางการเมืองอื่นๆ มีเพียงร้อยละ 14 ของผู้ชาย และร้อยละ 11 ของผู้หญิง จากจำนวนผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมด มองว่าการแต่งงานข้ามชาติพันธุ์จะก่อให้เกิดปัญหาน้อยกว่าร้อยละ 10 ของผู้ชาย และร้อยละ 7 ของผู้หญิง มองว่าการเรียนภาษาของกลุ่มอื่นเป็นปัญหา

ข้อมูลที่น่าสนใจจากการสัมภาษณ์คือ การสร้างตัวตนความเป็นอิตาเลี่ยนในหมู่ชาวอิตาเลี่ยนในทีรอล โดยชาวอิตาเลี่ยนที่ประกอบอาชีพในทีรอลใต้เรียกตัวเองว่า ทีรอล-อิตาเลี่ยน ซึ่งแตกต่างจากชาวอิตาเลี่ยนทั่วไป และมักวิพากษ์วิจารณ์ความไร้ประสิทธิภาพของรัฐเหมือนผู้พูดภาษาเยอรมัน

อย่างไรก็ตามความตึงเครียดยังคงดำรงอยู่ แม้ว่าจะไม่ได้กระทบต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม จึงเกิดคำถามว่า การดำรงอยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรมนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

ความพึงพอใจต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบัน

ประชาชนส่วนใหญ่พึงพอใจต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบัน มากกว่าร้อยละ 80 พึงพอใจและพึงพอใจมาก แม้ว่าเกือบร้อยละ 40 จะได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจ

ข้อตกลงว่าด้วยการปกครองตนเอง

ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคนกล่าวว่าข้อตกลงว่าด้วยการปกครองตนเองเป็นฐานหลักในการอาศัยอยู่ร่วมกัน โดยข้อตกลงประกอบด้วยตัวบทกฎหมายที่ชัดเจนและให้ความคุ้มครองทุกกลุ่มชาติพันธุ์ ผู้ใช้ภาษาอิตาเลี่ยน ส่วนใหญ่มองว่ากฎระเบียบทางภาษาเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากกลุ่มตนจัดว่าเป็นชนกลุ่มน้อยในพื้นที่ เช่นเดียวกัน ผู้พูดภาษาเยอรมันมองว่ากฎระเบียบทางภาษาทำให้กลุ่มตนสามารถอาศัยอยู่ในอิตาลีได้แม้มีสถานะเป็น ชนกลุ่มน้อย

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวถึงข้อตกลงว่าด้วยการปกครองตนเองและวิกฤตเศรษฐกิจ ทีรอลใต้ได้รับผลกระทบ จากวิกฤตเศรษฐกิจน้อยกว่าอิตาลีทั้งประเทศ เศรษฐกิจระดับภูมิภาคยังมีเสถียรภาพ โดยข้อตกลงว่าด้วยการ ปกครองตนเองได้ระบุไว้ชัดเจนให้ภาษีที่จัดเก็บได้เป็นของทีรอล ดังนั้นจังหวัดจึงมีงบประมาณที่มากเพียงพอ ในขณะเดียวกันข้อตกลงห้ามไม่ให้อิตาลีขึ้นภาษีภายในจังหวัด ซึ่งชาวทีรอลไม่ว่าจะพูดภาษาเยอรมันหรืออิตาลี ต่างได้รับประโยชน์จากสิทธิในการปกครองตนเองนี้

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวถึงประเด็นในด้านสื่อว่า มีความแตกต่างกันระหว่างการอยู่ร่วมกันในชีวิตจริงกับใน รายงานข่าวหนังสือพิมพ์ สื่อรายงานความขัดแย้งอย่างชัดแจ้งแม้ว่าประชาชนส่วนใหญ่จะไม่ได้รู้สึกถึงความ ขัดแย้งแต่อย่างใด สื่อภาษาอิตาเลี่ยนมักคงมีอคติต่อผู้ใช้ภาษาเยอรมัน ส่วนสื่อภาษาเยอรมันก็มีอคติต่อผู้ใช้ ภาษาอิตาเลี่ยน อันเป็นผลส่วนหนึ่งมาจากการเมือง เหตุผลอีกประการหนึ่งคือ สื่อมองว่าผู้รับสื่อต้องการทราบ ข่าวความขัดแย้งมากกว่าที่จะไม่รับรู้ว่ามีความขัดแย้งอยู่เลย และสุดท้ายเป็นผลมาจากการแบ่งแยกสื่อตาม กลุ่มภาษา การมีรายการเป็นภาษาอิตาเลี่ยนควบคู่กับภาษาเยอรมันอาจทำให้สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไป

การพัฒนาเศรษฐกิจ

การพัฒนาเศรษฐกิจเป็นปัจจัยที่นำไปสู่สังคมพหุวัฒนธรรม โดยธุรกิจการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญ อย่างมากในทีรอล ซึ่งความขัดแย้งไม่เป็นผลดีต่อการท่องเที่ยวอย่างแน่นอน การใช้ 2 ภาษาในทีรอลนับว่าเป็น ข้อได้เปรียบของทีรอล โดยวัดได้จากนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในจังหวัด ส่วนใหญ่เป็นชาวเยอรมัน (ร้อยละ 43) ซึ่งต้องการพบเห็นประเทศอีกประเทศหนึ่งที่มีสภาพแวดล้อมที่แตกต่างออกไป แต่ยังคงมีความเป็น เยอรมัน นักท่องเที่ยวคนหนึ่งกล่าวไว้ว่า “ทีรอลคล้ายกับเยอรมนี เพียงแต่ดีกว่า” เช่นเดียวกับชาวอิตาเลี่ยนที่ เดินทางไปทีรอล โดยกล่าวว่า “ทีรอลเป็นประเทศเยอรมนีไปแล้ว แต่ยังคงพูดภาษาอิตาเลี่ยน” อาจกล่าวได้ว่า ไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่จะเปลี่ยนรูปแบบการบริโภคสื่อในทีรอล เนื่องจากผู้คนสามารถเข้าถึงสื่ออิตาเลี่ยนและ สื่อเยอรมันจำนวนมากได้อยู่แล้ว ทีรอลมีภูมิประเทศที่เหมาะกับกีฬาหน้าหนาวอย่างสกี และกีฬาปีนเขาใน หน้าร้อน มีทะเลสาบและภูเขาที่เป็นจุดสนใจ ซึ่งทั้งอิตาลีและเยอรมนีไม่มี

ความเจริญทางเศรษฐกิจของทีรอลแตกต่างจากอิตาลี ดังนี้

	ปี	ทีรอล		อิตาลี	
		ล้าน (ยูโร)	เปลี่ยน %	ล้าน (ยูโร)	เปลี่ยน %
GDP	2011	13.939	1,3	1.425.627	0,4
มูลค่าเพิ่ม	2011	12.487	1,7	1.288.667	0,6
เกษตรกรรม	2011	804	9,0	27.799	-0,5
อุตสาหกรรม	2011	2.597	2,2	317.742	0,1
บริการ	2011	9.086	1,0	943.239	0,8

แม้เศรษฐกิจของอิตาลีจะชะลอตัว แต่เศรษฐกิจของทีรอลยังคงเติบโตอย่างสม่ำเสมอ ที่น่าสนใจคือการเจริญเติบโตภาคการเกษตร แม้จะมีบทบาทเพียงเล็กน้อย การท่องเที่ยวจัดอยู่ในภาคบริการ และเป็นรายได้หลักของทีรอล

สรุป

ทีรอลมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและสังคม โดยความขัดแย้งที่มีอยู่บ้างไม่ได้ส่งผลกระทบนัก วิกฤตเศรษฐกิจกลับส่งผลกระทบต่ออิตาลีมากกว่าทีรอล โดยเฉพาะความวุ่นวายทางการเมือง ทำให้ทีรอลกลายเป็นเหมือนเกาะสวรรค์ ซึ่งชาวทีรอลใต้จากทุกกลุ่มชาติพันธุ์ทราบดีถึงความได้เปรียบนี้ จากการสัมภาษณ์พบว่าทุกคนพอใจกับเสถียรภาพที่เป็นผลมาจากข้อตกลงว่าด้วยการปกครองตนเองอย่างมาก อันเป็นรากฐานสำหรับการดำรงอยู่ร่วมกัน ผลการวิจัยพิสูจน์ให้เห็นว่ากรอบกฎหมายที่ชัดเจนเป็นปัจจัยที่สำคัญมากกว่าเจตนารมณ์ส่วนบุคคลในการสร้างความปรองดอง กรณีทีรอลแสดงให้เห็นว่ากฎหมายที่เข้มงวดในเรื่องพหุวัฒนธรรมสามารถบรรลุผลสำเร็จได้ นอกจากนี้ยังสามารถลดความขัดแย้งและเอื้อให้ทุกฝ่ายยอมรับกระบวนการในการแก้ไขความขัดแย้ง

บรรณานุกรม

Abel, Andrea (ed.), Aspects of multilingualism in European border regions. insights and views from Alsace, Eastern Macedonia and Thrace, the Lublin Voivodeship and South Tyrol Bozen: Europ. Akad. Bozen, 2007

Alcock, Antony Evelyn, The history of the South Tyrol question, 1. publ. - London: Joseph, 1970

Baur, Siegfried and Pichler, Walter (eds.) Die Sprache der Anderen. Aspekte der Sprachen und Schulpolitik in Südtirol von 1945 bis heute, Meran [u.a.] : Ed. Alpha Beta [u.a.], 2009

Benedikter, Thomas, Moderne Autonomiesysteme. Eine Einführung in die Territorialautonomien der Welt, EURAC Bozen 2012

Di Michele, Andrea, Die unvollkommene Italianisierung : Politik und Verwaltung in Südtirol 1918 – 1943, Innsbruck : Wagner, 2008

Durnwalder, Meinhard, Die Reform des Südtiroler Autonomiestatuts. das Verfassungsgesetz Nr. 2/2001: Entstehung, Inhalt und Auswirkungen auf die Autonome Provinz Bozen-Südtirol, Innsbruck : Studia-Univ.-Verl., 2005

Ermacora, Felix, Südtirol, die verhinderte Selbstbestimmung, Wien, München: Amalthea, 1991

Falkenberg, Susanne, Segregation, Konflikt und Integration in Südtirol 1. Aufl. - Mülheim an der Ruhr: GWBL, 1998

Forcher, Michael, Südtirol in Geschichte und Gegenwart, Innsbruck: Haymon, 2010

Freiberg, Walter, Südtirol und der italienische Nationalismus. Entstehung und Entwicklung einer europäischen Minderheitenfrage 1 Darstellung 2., verb. Aufl. - Innsbruck: Wagner, 1994

Koenig, Otto, Tiroler Tracht und Wehr : Schützenkompanien aus dem Blickwinkel der vergleichenden Verhaltensforschung Wien ; München : Jugend-u.-Volk-Verl.-Ges., 1989

Kucera, Hansjörg, Ein Weg für das Miteinander. 20 Jahre neue Autonomie in Südtirol Bozen: Landesamt für Pressewesen, 1992

Kühebacher, Egon, Das Niederdorfer Schützenleben im Rahmen der Geschichte des Tiroler Verteidigungswesens, Niederdorf : Schützenkompanie "Johann Jäger", 2005

Landesinstitut für Statistik Bozen ASTAT

Lijphart, Arend, Democracy in Plural Societies, New Haven and London, Yale University Press 1977

Pallaver, Günther, Die ethnisch halbierte Wirklichkeit : Medien, Öffentlichkeit und politische Legitimation in ethnisch fragmentierten Gesellschaften : theoretische Überlegungen und Fallbeispiele aus Südtirol Innsbruck [u.a.]: Studien-Verl., 2006

Peterlini, Hans-Karl, Südtiroler Bombenjahre. von Blut und Tränen zum Happy End? Bozen: Ed. Raetia, 2005

idem, Tirol - Notizen einer Reise durch die Landeseinheit Innsbruck; Wien: Haymon-Verl., 2008

idem, Feuernacht: Südtirols Bombenjahre: Hintergründe, Schicksale, Bewertungen; 1961 - 2011 [Rev. Ausg.] Bozen: Edition Raetia, 2011

Peterlini, Oskar, Der ethnische Proporz in Südtirol, Bozen: Athesia, 1980

idem,Autonomie und Minderheitenschutz in Trentino-Südtirol. Überblick über Geschichte, Recht und Politik Wien : Braumüller, 1997

Philipson, Liz, Negotiating Processes in Sri Lanka; A History of Ethnic Conflict in Sri Lanka, Marga monograph series on ethnic reconciliation, no. 2, Colombo 2001

Riedmann, Josef, Geschichte Tirols 3. Aufl. - Wien : Verl. für Geschichte und Politik, 2001

Stolz, Otto, Wehrverfassung und Schützenwesen in Tirol von den Anfängen bis 1918, Innsbruck, München, Tyrolia Verlag 1960.

Thambiah, S.J., Ethnic Representation in Ceylon's Higher Admnistrative Services, 1870-1946, in: University of Ceylon Review1955, pp. 113-137.

Wolff, Stefan, Disputed Territories. The Transnational Dynamics of Ethnic Conflict Settlement, New York and Oxford, Berghahn Books 2003.

Zeller, Karl, Das Problem der völkerrechtlichen Verankerung des Südtirol-Pakets und die Zuständigkeit des Internationalen Gerichtshofs, Wien: Braumüller, 1989

หนังสือพิมพ์:

Dolomiten